

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A VI-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 17 iunie 2021

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulată de apelantele - contestatoare XXXXXXXX și XXXXXXXX împotriva încheierii de suspendare din data de 10.10.2019 pronunțată de Judecători Sectorului 2 București în dosarul nr. 10415/300/2019/a1 în contradictoriu cu intimata XXXXXXXX, având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă contestatoarele prin avocat XXXXXXXX cu împuternicire avocațială la dosar fila X vol. x și intimata prin avocat substituent XXXXXXXX cu împuternicire avocațială de substituie la dosar fila x vol. x.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei prin intermediul căruia arată faptul că intimata a depus note scrise privind sesizarea ICCJ.

Intimata, prin avocat depune extras Recom din XXXXXXXX care demonstrează că societatea se află în procedura de reorganizare de aproape un an de zile. Arată că parte adversă are cunoștință de acest înscris.

Tribunalul pune în discuție cererea de sesizare ICCJ.

Contestatoarele prin avocat arată că au formulat cererea de sesizare a ÎCCJ pentru dezlegarea unor chestiuni de drept care nu au făcut obiectul unor dezlegări anterioare nici pe calea RIL și nici pe calea hotărârii prealabile fiind îndeplinite condițiile de sesizare prevăzute de dispozițiile art. 519 CPC. Motivul principal de apel vizează anularea hotărârii pentru nemotivare, anulare reglementată în codul de procedură ca soluție, iar față de principiul disponibilității apelanta a solicitat ca instanța de apel să se pronunțe și pe fondul cauzei, prin evocarea fondului.

Legătura acestor chestiuni de drept cu soluționarea cauzei vizează cea de a doua etapă de soluționare a cauzei, respectiv evocarea fondului, în prezentul dosar fiind chestiuni diferite față de celelalte dosare existente între părți. Legătura este indiscutabilă iar ceea ce s-a pus în discuție vizează limitele în care instanța va proceda la verificarea sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este potrivit legii titlului executoriu” din perspectiva verificării incidenței cazului de suspendare obligatorie prevăzut de art. 719 alin. 4 pct. 1 CPC prima teză, invocat în cadrul cererii de suspendare pe care apelantele au formulat-o. Interpretarea acestor dispoziții legale este necesară pentru a se constata dacă și această suspendare obligatorie urmează a fi supusă limitelor temporale deja dezlegate prin decizia 2/2021 a I.C.C.J.

Arată că ÎCCJ s-a pronunțat exclusiv cu privire la suspendarea facultativă nu și cu privire la cea obligatorie și atunci ceea ce solicită este verificarea dacă motivele pentru care legiuitorul a reglementat absolut distinct cele două instituții ale suspendării justifică sau nu aceeași limitare temporală.

În ceea ce privește punctele 3 și 4 cu privire la care a solicitat instanței să se pronunțe în ceea ce privește necesitatea sesizării ÎCCJ, această chestiune vine tot ca urmare a dezlegării date de ÎCCJ, urmărindu-se stabilirea conținutului celei de a doua teze, respectiv ce înseamnă altă cerere privind executarea silită pentru că larghețea legiuitorului este una remarcabilă, iar contestatoarele au valorificat-o prin formularea în cauză a cererii privind suspendarea cauzei. Această suspendare a fost solicitată încă de la fond până la soluționarea definitivă a cauzei și

de asemenea s-a formulat și o cerere de suspendare în apel cu privire la care s-a ridicat chestiunea inadmisibilității de către partea adversă.

În ceea ce privește sintagma „alte cereri privind executarea silită” menționează că urmărește stabilirea faptului dacă se permite instanțelor să aibă în vedere, la soluționarea cererii de suspendare a executării silite, inclusiv calea de atac împotriva contestației la executare sau calea de atac împotriva încheierii prin care a fost soluționată cererea de suspendare a executării silite.

Toate argumentele subsumate noțiunii de inadmisibilitate din notele scrise formulate de creditoare în realitate vizează și propun o altă teză, o altă interpretare cu privire la noțiunile de drept puse în discuție și nu vizează chestiuni de inadmisibilitate.

Intimata, prin avocat consideră că specificul hotărârii prelabile reglementate de art. 519 CPC implică 5 condiții de admisibilitate.

În ceea ce privește prima condiție consideră că aceasta este îndeplinită, iar celelalte patru nu sunt îndeplinite. În prezenta cauză nu este nicio situație particulară față de celelalte dosare existente între părți, în afară de faptul că s-a solicitat anularea încheierii apelate și rejudecarea de către instanța de apel. Chiar dacă nu se solicita anularea, având în vedere efectul devolutiv al apelului, tot se impunea rejudecarea. Ca atare nu era nimic particular drept urmare instanța de apel trebuia să se pronunțe cu privire la temeinicia soluției de suspendare. În opinia sa instanța de apel trebuie să verifice titlul executoriu în raport de dispozițiile art. 632 și respectiv art. 641 C.P.C.

Menționează că inițial încuviințarea executării silite se dispunea de către executorul judecătoresc și atunci în acest context art. 719 CPC viza o primă cenzură de către instanță a măsurii suspendării, fiind prima cerere cu care instanța era investită, întrucât aceasta nu încuviința executarea, iar apoi vedea prima oară dosarul de executare și părțile veneau și cereau suspendarea. Or, prin decizia Curții Constituționale, Codul a fost modificat. Dispozițiile art. 719 CPC nu s-au modificat, dar asta nu înseamnă că s-a modificat voința legiuitorului care era în sensul în care instanța să verifice formal dacă există un titlu executoriu în sensul de a verifica dacă înscrisurile de la dosarul cauzei îndeplinesc condițiile art. 632 – 641 C.P.C. și să constate sau nu acest caz de suspendare obligatorie. Pipăirea fondului din punctul său de vedere excede cazului de suspendare obligatorie pe punctul 4. Instanța dacă ar proceda la pipăirea fondului ar încălca principiul disponibilității. Mai mult decât atât, se afirmă în cuprinsul art. 666/719 CPC faptul că titlul executoriu este folosit diferit. În legătură cu această apărare înțelege să invoce art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă sens în care dacă legiuitorul nu explică în mod concret și nu dă definiția acestei noțiuni acesta este universal folosită în cod cu același sens pentru că este vorba de o unitate terminologică acestea fiind regulile de legiferare.

Referitor la capătul 2 de cerere potrivit recursului în interesul legii soluționat de I.C.C.J. suspendarea operează până la soluționarea în primă instanță a contestației nu de către instanța de fond, ci în primă instanță pentru întreaga suspendare. ÎCCJ în raport de interpretarea sistematică analizează întreaga instituție a suspendării nu suspendarea facultativă sau cea obligatorie.

În ceea ce privește capetele 3 și 4 se creează confuzii între cererile de suspendare în sensul că există cererea de suspendare silită, iar ulterior suspendarea efectelor hotărârii primei instanțe, dispozițiile cu privire la suspendarea propriu-zisă sau suspendarea provizorie fiind foarte clare. Sintagma „alte cereri privind executarea silită” reglementată de art. 719 CPC nu privește căile de atac împotriva hotărârilor de primă instanță pentru că ar fi absurdă suspendarea în raport de căile de atac, ci privește eventuale suspendări împotriva efectelor primei hotărâri, iar cu privire la competență, potrivit art. 470 CPC în raport de această suspendare se pronunță instanța de apel.

Pentru aceste susțineri consideră că nu sunt îndeplinite condițiile de sesizare a I.C.C.J.

Din oficiu, Tribunalul pune în discuție admisibilitatea formulării cererii de suspendare a executării silite direct în calea de atac a apelului.

Contestatoarele, prin avocat consideră că inadmisibilitatea invocată de către instanță este subsumată cumva ultimelor două probleme de drept din cererea de sesizare a ÎCCJ, iar motivul pentru care a formulat cererea de sesizare a anticipat punerea în discuție a unei inadmisibilități. Față de acest aspect, solicită respingerea inadmisibilității cererii de suspendare pentru a se respecta un mijloc pus la dispoziția debitorului, însă solicită prorogarea soluționării acestei excepții după pronunțarea asupra cererii de sesizare a ÎCCJ deoarece este un alt element care face dependentă chestiunea de drept pusă în discuție de soluția pe care instanța de apel urmează să o pronunțe.

Intimata, prin avocat consideră că cererea de suspendare este inadmisibilă în primul rând pentru că este o cerere nouă în legătură cu această executare silită drept pentru care trebuia achitată o cauțiune pentru cererea de suspendare facultativă, iar în al doilea rând se încalcă dispozițiile imperative al efectului devolutiv al apelului și limitele în care instanța de apel poate judeca.

În raport de decizia nr. 2/2021 a ÎCCJ, menționează că ceea ce a cauzat acest RIL este tocmai interpretarea jurisprudențială care se crease, respectiv suspendarea executării până la soluționarea definitivă, pentru ca astfel de cereri de suspendare noi în apel erau inadmisibile. Chiar în cuprinsul RIL - ului se consemnează în mod expres care era poziția instanțelor în legătură cu astfel de cereri. Drept urmare apreciază că cererea de suspendare este inadmisibilă.

Contestatoarele, prin avocat formulează cerere de sesizare a Curții Constituționale a României din perspectiva art. 719 alin. 1 CPC pe care o depun la dosarul cauzei și o comunică părții adverse.

În acest sens arată că cerere de sesizare a C.C.R. se susține din două perspective una vizând admisibilitatea pusă în discuție, respectiv lipsirea debitorului de un mijloc eficient pentru a avea o garanție a unui proces echitabil chiar în situația în care instanța de fond a soluționat deja contestația la executare cu o soluție de respingere a contestației la executare tocmai pentru faptul că acea hotărâre este executorie potrivit legii dar are totuși o autoritate de lucru judecat provizorie și ar trebui să-i permită părții să aibă un acces efectiv la instanță, o garanție a procesului echitabil prin formularea unor astfel de cereri în apel.

Cea de a doua teză pe care a invocat-o vizează un tratament discriminatoriu între debitorul de drept civil.

Intimata, prin avocat solicită acordarea unui termen pentru a lua cunoștință de conținutul cererii de sesizare a CCR.

Tribunalul pune în discuție cererea de amânare a cauzei formulate de intimată.

Contestatoarele, prin avocat arată că nu se opun cererii de amânare a cauzei.

Deliberând asupra cererii de amânare a cauzei solicitată de intimată pentru a lua cunoștință de cererea de sesizare a CCR cu excepția de neconstituționalitate, Tribunalul dispune respingerea acesteia urmând a relua cauza la a doua strigare la ora 11:30, pentru a permite intimei să studieze cererea formulată.

Contestatoarele depun note de probatorii și comunică un exemplar părții adverse.

La apelul nominal făcut în ședință publică la a doua strigare se prezintă contestatoarele prin avocat XXXXXXXX și intimata prin avocat substituent XXXXXXXX.

Tribunalul pune în discuție admisibilitatea cererii de sesizare a CCR.

Contestatoarele, prin avocat cu privire la neconstituționalitatea pe care o solicită a fi verificată din cele două perspective, arată că din punctul acestora de vedere dispozițiile art. 719 alin. 1 CPC astfel cum acestea sunt interpretate prin decizia nr. 2/2021 nu mai conțin un remediu efectiv lăsat la îndemâna debitorului pentru situația soluționării în sens nefavorabil a contestației la executare, înainte de a se definitiva această hotărâre.

În ceea ce privește cea de a doua perspectivă arată că aceasta vizează un tratament discriminatoriu între debitorul de drept civil pur, respectiv debitorul fiscal care prin voința legiuitorului are la îndemână posibilitatea suspendării până la soluționarea contestației la executare în mod definitiv.

Din punctul său de vedere sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, respectiv cele impuse de art. 29 din Legea nr. 47/1992, în sensul că textul legal a cărui neconstituționalitate o invocă a fost interpretat prin decizia ÎCCJ nr. 2/2021 și a identificat în acest sens aspecte de practică constituțională în sensul admisibilității unor astfel de cereri cu referire la decizia 206/2013 pronunțată de Curtea Constituțională prin care s-a declarat neconstituționalitatea dezlegării dată problemelor de drept judecată printr-o decizia nr. 8/2010 a secțiilor unite. Așadar, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, excepția fiind ridicată în fața instanțelor judecătorești, excepția privește dispozițiile legii aflate în vigoare, nu a fost declarat neconstituțional acest text și are legătură cu prezenta cauză, câtă vreme cererea de suspendare a cauzei urmează a se soluționa de către instanța de apel din perspectiva modului din care aceasta a fost soluționată de către instanța de fond și vizează ca limitare aplicabilitatea art. 719 alin. 1 CPC.

Pentru aceste argumente solicită admiterea cererii de sesizare a C.C.R., urmând a se dispune sesizarea Curții Constituționale a României. Arată că nu formulează cerere de suspendare a cauzei în temeiul art. 519 CPC care prin opțiunea legiuitorului a devenit din suspendare obligatorie, facultativă fiind lăsată la aprecierea instanței față de specificul cererii. Față de acest aspect arată că își rezervă dreptul de formulare a unei revizuri.

Intimata, prin avocat arată că cererea nu este admisibilă urmând a se observa din toată motivarea că este vorba fie de creanțe bugetare și de executarea silită a creanțelor bugetare fără a avea legătură cu prezenta cauză, fie de încălcarea dreptului liber de acces la justiție, chestiuni care sunt deja tranșate de Curtea Constituțională. Se invocă prin motivarea excepției decizii ale Curții Constituționale din 2003. Însă, prin decizia nr. 619/2014 se poate constata în ceea ce privește tratamentul discriminatoriu că CCR arată că există un tratament discriminatoriu dacă în raport de aceeași normă juridică părțile au o situație juridică diferită, dar este vorba de o normă juridică, dar practic dispozițiile art. 719 ar crea un tratament discriminatoriu dacă s-ar crea tratamente diferite între debitor și creditor sau între debitori aflați în aceeași situație.

În ceea ce privește suspendarea executării silite invocă cauza CEDO împotriva Marii Britanii care reglementează expres pe de o parte că o excepție constituțională nu poate fi depusă decât în situație de gravitate semnificativă, prin urmare legea la acest moment asigură atât garanțiile convenționale cât și cele constituționale, deci nu există niciun motiv de neconstituționalitate, iar în ceea ce privește cauțiunea, invocă dispozițiile 619/2014 unde se analizează chiar cauțiunea la care fac referire apelantele, respectiv faptul că pe de o parte se plătește cauțiune pentru executarea silită, iar pe de altă parte trebuie să se plătească cauțiune dacă dorește să obțină suspendarea efectelor hotărârii de primă instanță. Trebuie plătite două cauțiuni deoarece pentru executarea silită se plătește cauțiune pentru că privește o anumită cerere iar dacă se solicită suspendarea efectelor hotărârii primei instanțe din nou se plătește cauțiune deoarece există o hotărâre de primă instanță care poartă autoritate de lucru judecat provizorie și care este executorie.

Față de aceste argumente solicită respingerea cererii de suspendare.

Contestatoarele, prin avocat arată că toate argumentele expuse de creditoare se subsumează netemeinicii excepției pe fondul său chestiuni ce exced analizei de admisibilitate cu care instanța este investită.

La interpelarea tribunalului contestatoarele prin avocat consideră că ar trebui suspendată cauza în conformitate cu art. 520 alin. 2 CPC până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept, în măsura în care se va admite această cerere. În calitate de debitoare solicită suspendarea prin susținerea acestui apel dar instituția de drept din punctul său de vedere odată admisă cererea de sesizare nu poate fi disjunsă o parte a motivelor de apel astfel încât să se poată continua cu celelalte motive de apel. Prezenta speță are o particularitate în ceea ce privește motivul de apel ce vizează necercetarea fondului. Motivul pentru care a pus în discuție această chestiune este maniera în care se va administra soluționarea acestor chestiuni, respectiv instanța se va pronunța cu prioritate asupra acestui motiv de apel cu consecința punerii în discuție separat a rejudicării fondului în situația

admiterii apelului, atunci se poate vorbi doar pe fond despre o legătură cu cauza. În cazul în care instanța se va pronunța asupra întregului apel, atunci legătura se păstrează cu întregul apel.

Punctele 3 și 4 vizează pe de o parte cererea de suspendare nouă pe care a formulat-o în apel, dar aceasta vizează și apelul în sine pentru că a formulat cererea de suspendare a executării până la soluționarea definitivă a contestației la executare. Atunci din punctul său de vedere instanța nu poate merge mai departe în situația în care se îmbrățișează admisibilitatea sesizării.

Intimata, prin avocat arată că față de solicitarea referitoare la lămurirea dispozițiilor în raport de care să se judece apelul consideră că se impune suspendarea cauzei, în măsura sesizării ICCJ.

Tribunalul pune în discuție probatoriul.

Contestatoarele, prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisurile ce vizează tocmai actualizarea situației având în vedere că a existat o perioadă de suspendare pentru negocierea părților sens în care a înțeles să mai depună hotărâri judecătorești definitive pronunțate în spețe similare. A depus un certificat de grefă dintr-un dosar în care s-a admis apelul și s-a schimbat încheierea în sensul admiterii cererii de suspendare până la soluționarea în fond a contestației la executare, încă o soluție cu titlu definitiv având ca obiect contestație la executare similară cu acesta, respectiv având ca obiect titlul executoriu ce face obiectul executării silită pentru un contract de ipotecă pe părți sociale, respectiv dosarul nr. 10419 unde a fost admis apelul s-a anulat hotărârea și s-a trimis cauza spre rejudecare către instanța de fond pentru încălcarea unor reguli de procedură respectiv coparticiparea debitorului principal deoarece partea pe care o reprezintă este doar garant în acest dosar. A mai depus de asemenea un set de hotărâri judecătorești cu privire la un mecanism de finanțare similar.

În ceea ce privește anexa 2 a depus situații care demonstrează impactul pe care-l are executarea silită asupra situației garanților executați arătând care este situația creditorului prin redepunerea și actualizarea articolelor de presă care au dus la declanșarea acelei proceduri de reabilitare în sensul închiderii procedurii de reabilitare și a mai depus de asemenea dovezi privind efectele ireversibile ale unor proceduri identice derulate împotriva altor societăți din România pentru a se putea observa mecanismul de finanțare în susținerea motivelor de suspendare.

În ceea ce privește anexa 3, arată că aceasta este o reluare a înscrisurilor pentru a facilita analiza pe fond, respectiv un extras din înscrisurile relevante din cadrul contestației la executare legat de motivele de temeinicie ale contestației la executare care circumstanțiază condițiile în care se va analiza cererea de suspendare cu motivele de care înțelege să se folosească.

În ceea ce privește înscrisul depus de partea adversă, respectiv acel certificat de la registrul comerțului similar din XXXXXXXX din care ar rezulta închiderea procedurii de reabilitare cu privire la creditoare, arată că prin serviciul registratură a fost depusă dovada dreptului coreean aplicabil procedurii de reabilitare, respectiv efectele închiderii procedurii de reabilitare nu sunt în sensul că s-au achitat creanțele, ci dimpotrivă se confirmă creanțele, creanțe care au fost în quantum absolut semnificativ și au drept efect închiderea procedurii și iminența declanșării unor executări silită a tuturor creditorilor înscrși în plan. Față de acest ultim aspect arată că nu a avut timpul necesar să-l traducă și este depus în limba engleză însă înțelege să se folosească de acest înscris privind dreptul coreean aplicabil.

Intimata, prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

În ceea ce privește probatoriul solicitat de partea adversă există un singur complet care a admis suspendarea întrucât practica este că suspendarea operează până la momentul soluționării dosarului. Dosarul 10419 privește fondul contestației și nu înțelege legătura acestuia cu prezentul dosar. În acest dosar suspendarea nu a fost admisă nici de către instanța de fond și nici de către instanța de apel, singurul complet care s-a pronunțat asupra suspendării a fost în dosarul 10417. În rest, toate aceste documente de executare silită nu au

absolut nicio legătură cu cererea de suspendare și nici cu cea obligatorie privind existența sau inexistența unui titlu executoriu și nu justifică în vreun fel cazul de suspendare facultativă care presupune demonstrarea unor motive temeinice pentru suspendarea executării și pentru evitarea prejudicierii grave a debitorului.

Referitor la dovada dreptului coreean, solicită înlăturarea înscrisului de la dosarul cauzei proba trebuie să se facă în raport de codul civil cu document legalizat, conformat cu originalul și în limba română având în vedere că partea adversă are cunoștință de două luni de acest extras Recom, fiind depuse în numeroase dosare aflate pe rolul instanțelor de judecată.

Pentru aceste argumente solicită respingerea suplimentării probatoriului întrucât aceste înscrisuri nu sunt utile, pertinente și concludente soluționării cauzei.

Contestatoarele, prin avocat arată că înțeleg să traducă în limba română înscrisul depus și nu dorește ca acesta să nu fie avut în vedere de către instanță în sensul că nu îndeplinește rigorile dispozițiilor art. 150 CPC.

Tribunalul constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților în dezbateri asupra cererii de apel.

Contestatoarele, prin avocat arată că principalul motiv de apel este acela că prima instanță nu a cercetat fondul astfel nerespectându-se dispozițiile art. 425 CPC, întrucât nu a regăsit raționamentul juridic pe care instanța de fond l-a avut în vedere la momentul pronunțării soluției.

În acest sens solicită admiterea apelului, urmând a se constata nulitatea hotărârii în raport de dispozițiile art. 425 CPC și evocând fondul, instanța de apel să dispună admiterea cererii de suspendare a prezentei cauze, în principal suspendare obligatorie, iar în subsidiar suspendarea facultativă. Pentru soluționarea acestor cereri de suspendare s-a consemnat cauciune pentru ca instanța să se pronunțe asupra suspendărilor nu fiindcă contestatoarele nu ar crede în temeiul de suspendare obligatorie, ci dată fiind miza și sumele enorme ce au fost vehiculate nu ar fi putut risca o neîmbrățișare a tezei privind suspendarea facultativă pentru ca ulterior să formuleze o cerere de suspendare obligatorie.

În ceea ce privește chestiunea privind suspendarea facultativă arată că nu poate îmbrățișa teza probatorie a părții adverse în sensul că art. 719 alin. 4 CPC a rămas nemodificat ca urmare a schimbării opțiunilor legiuitorului privind atribuțiile executorului judecătoresc de a se pronunța cu privire la executarea silită pentru că instituția suspendării obligatorii a existat în vechiul cod de procedură civilă și a existat o perioadă când instanțele se pronunțau asupra încuviințării silită la fel cum a existat și situația în care executorul judecătoresc se pronunța asupra încuviințării executării silită.

Acest caz de suspendare obligatorie este reglementat de legiuitor pentru acele chestiuni care apar cu evidență, transpar cu evidență într-o neexecutare a executării silită. Aceste chestiuni se regăsesc dincolo de formalitatea unui titlu executoriu, pentru că nu este suficient să se dețină un titlu executoriu în prezenta cauză, creditoarea deține o cu totul altă creanță pe care chiar ea a desemnat-o în cadrul cererii de executare silită. Aceste chestiuni nu trebuie analizate pe fondul cauzei. Arată că sigur vor fi analizate și în cadrul contestației la executare, dar aparența este evidentă, respectiv potrivit specificului contractului există o creanță garantată.

Potrivit cererii de executare silită este vorba de o altă creanță având în vedere că nici măcar la acest moment nu este depus la dosarul cauzei titlul constatator al creanței menționat în contractul de ipotecă, singurul pentru care acesta poate funcționa ca titlu executoriu sau nu.

Derularea unei executări silită în afara limitelor unei executări silită pentru care formulează critici inclusiv în ceea ce privește intervenirea prescripției pentru că scadența a intervenit în anul 2014 iar cererea a fost formulată în anul 2019, se încadrează în norma reglementată la alin. 4, respectiv suspendarea obligatorie.

În ceea ce privește cererea subsidiară, respectiv suspendarea facultativă, solicită a se a se avea în vedere particularitatea acestei spețe, respectiv creditorul este o societate coreeană ceea ce presupune o eventuală întoarcere a executării și atunci poate fi vorba de o suspendare pentru că s-ar putea pune în discuție o întoarcere a executării transfrontaliere. Este vorba de o

societate care la momentul la care a fost formulată cererea fără autorizarea tribunalului de reorganizare se afla în procedură de reorganizare. La dosarul cauzei a fost depusă la acest termen de judecată dovada că s-ar fi închis procedura, dar închiderea valorează cu totul și cu totul altceva, fiind confirmat faptul că sunt mulți creditori cu sume absolut impresionante care vin să execute societatea. Prin urmare, o întoarcere a executării silite ar duce în situația în care societatea ar aștepta după o mulțime de creditori. Soarta societății va fi decisă în situația continuării unor astfel de executări asupra părților sociale de către terți, chestiune care impactează foarte grav în situația economică a societății pentru că există un sechestru notat și în arhiva de garanție și încă unul în registrul comerțului cu privire la părțile sociale, fără a menționa că nu există posibilitatea fizică a sustragerii de la executarea silită date fiind aceste mențiuni la registrul comerțului. Orice terț partener care va intra în relații comerciale va avea un semn de întrebare cu privire la faptul că poate în orice moment schimba strategia comercială a societății ceea ce înseamnă o neîncredere partenerială într-un domeniu strict reglementat al procedurii de producere de energie verde în care oricum legislația este mai mult decât modificată în sens nefavorabil investitorilor. Toată executarea silită ar duce la o imposibilitate a investitorilor inițiali de a-și recupera investiția, pentru că societățile sunt în faza în care își recuperează investițiile inițiale.

Referitor la motivele care constau în inexistența pagubei arată că însuși creditorul a lăsat să treacă mai bine de 5 ani de la momentul la care a intervenit scadența creanței până când a început să facă demersuri pentru recuperarea acestei creanțe, conservarea părților sociale fiind chiar în favoarea părții adverse. Dacă societatea produce venituri, chiar creditorul este cel care profită de aceste venituri prin executările pe conturile pe care le are.

Nu în ultimul rând solicită a se avea în vedere faptul că a fost consemnată o cauciune într-un quantum considerabil, legiuitorul apreciind că această cauciune are rolul de a satisface garanția creditorului tocmai pentru a realiza un echilibru între drepturile creditorului de a-și vedea recuperată creanța într-un termen rezonabil, corelativ și în proporționalitate cu dreptul debitorului de a beneficia de un remediu de temporizare a unei executări silite care pare a fi una nelegală.

La interpelarea instanței arată că solicită suspendarea până la soluționarea definitivă a contestației în principal ca urmare a cererii pe care a formulat-o, în subsidiar ca urmare a cererii cu privire la care instanța a ridicat chestiunea inadmisibilității și în terțiar până la soluționarea în fond a contestației la executare.

Intimata prin avocat arată că debitorul nu-și execută voluntar obligațiile de plată.

Debitorul a recunoscut prin contractele de ipotecă. A existat un împrumut, împrumutul a fost cesionat, intimata XXXXXXXX a devenit creditor, în acest sens fiind depuse contractele de cesiune la dosarul cauzei și contractele de ipotecă prin care s-au recunoscut pe de o parte cesiunea și pe ce altă parte calitatea intimatei de creditor pentru că de aceea s-au constituit garanțiile. Ca atare, consideră că nu există nici un motiv pentru care s-ar admite suspendarea obligatorie.

În ceea ce privește suspendarea facultativă arată că nu a identificat nici un motiv temeinic, care să fie probat, iar potrivit prevederilor art. 249 CPC pentru a susține o anumită informație în fața instanței aceasta trebuie să fie sprijinită de probe. Dacă ar exista mai mulți creditori, contestatoarea trebuia să depună probe în acest sens în forma conformă fără a avea legătură cu extrasul RECOM depus la acest termen de judecată.

Cu privire la motivele facultative, arată că situația particulară este că la acest moment există patru executări silite dintre care două dintre acestea au fost admise în primă instanță, iar celelalte două executări silite sunt tergiversate. Partea adversă afirmă că ar trebui să existe măsuri asigurătorii, însă această măsură se dispune în situația în care gravitatea este atât de mare încât nu trebuie să continue executarea silită, or nu există nicio probă în acest sens. Toate discuțiile privind tranzacționarea, obiectul sau legislația energiei toate acestea nu au legătură cu motivul temeinic pentru care instanța să dispună suspendarea facultativă. Întrucât nu se află pe fondul cauzei, nu se poate discuta contestația la executare, prescripția, scadența intervenită în anul 2017, iar limitându-se la acest apel consideră că este întemeiat în mod

greșit potrivit art. 428 CPC în loc să fie întemeiat pe dispozițiile apelului motiv pentru care apreciază că nu este îndeplinit nici cazul de suspendare obligatorie și nici cazul de suspendare facultativă, iar în măsura în care instanța va aprecia că hotărârea nu are o motivare suficient de clară urmează să o anuleze și să rejudece cauza în raport de cele arătate.

La interpelarea instanței arată că doar în dosarul original s-a formulat apel, iar în restul cazurilor de suspendări, un apel a fost respins ca lipsit de interes pentru că s-a soluționat suspendarea la executare, un al doilea se află în pronunțare tot pe lipsa de interes fără a se formula concluzii pe fond, iar în dosarul 10417 se amână judecata pentru că Judecătoria Sectorului x București amână cauza pentru lipsa dosarului de fond.

Tribunalul închide dezbaterile și reține cauza în pronunțare asupra cererii de sesizare a I.C.C.J. asupra cererii de sesizare a C.C.R., asupra probatoriului și asupra apelului formulat.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a se depune concluzii sau note scrise va amâna pronunțarea.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 02 iulie 2021.

Pronunțată astăzi, 17 iunie 2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Judecător,

Grefier ,

Dosar nr. 10415/300/2019/a1

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A VI-A CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 02 iulie 2021

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulată de contestatoarele XXXXXXXX și XXXXXXXX împotriva încheierii de suspendare din data de 10.10.2019 pronunțată de Judecători Sectorului 2 București în dosarul nr. 10415/300/2019/a1 în contradictoriu cu intimata XXXXXXXX, având ca obiect contestație la executare.

TRIBUNALUL

În aceeași compunere și pentru aceleași motive

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 09.07.2021.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, 02.07.2021.

Președinte,

Judecător,

Grefier .

This image is a scan of a blank white piece of paper. It contains no text, figures, or tables. There are a few small, dark specks scattered across the page, which appear to be dust or scanning artifacts.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A VI-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 09 iulie 2021

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulată de contestatoarele XXXXXXXXX și XXXXXXXXX împotriva încheierii de suspendare din data de 10.10.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului X București în dosarul nr. 10415/300/2019/a1 în contradictoriu cu intimata XXXXXXXXXXXX, având ca obiect contestație la executare.

Dezbaterile pe fondul cauzei au avut loc în ședința publică din data de 17.06.2021, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a se depune concluzii scrise a amânat pronunțarea la data de 02.07.2021 și apoi la data de 09.07.2021 când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin încheierea din data de 10.10.2019, Judecătoria Sectorului X București a respins cererea de suspendare a executării silite, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei încheieri, la data de 21.10.2019, contestatoarele au formulat apel.

La termenul de judecată din data de 25.03.2021, apelantele au solicitat suspendarea executării silite a Contractului de împrumut încheiat la data de XXXXX, Contractului de cesiune și preluare a datoriei încheiat la data de XXXXX, Contractului de ipoteca asupra părților sociale încheiat la data de XXXXX, modificat prin act adițional nr. X din data de XXXXXXX, înscris în Arhiva Electronică de Garanții Reale mobiliare sub aviz modificator XXXXXXXXXXXX., executare ce face obiectul dosarului nr. XXXXX, aflat pe rolul B.E.J. XXXXX, încheierii de încuviințare a executării, pronunțată la data de XXXX de Judecătoria Sectorului X în dosarul nr. XXXXX, precum și a încheierii de încuviințare a executării, pronunțată la data de XXXXX de Judecătoria Sectorului X în dosarul nr. XXXXXXX, pornită la cererea creditorului XXXXX, până la soluționarea definitivă a contestației la executare ce face obiectul dosarului nr. XXXXXXX.

În susținerea acestei cereri, apelantele arată următoarele:

„I. *Admisibilitatea cererii de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare.*

1. *Prin art. 719 legiuitorul a reglementat dreptul debitorului de a solicita și de a obține suspendarea executării silite, fiind instituită astfel o garanție în favoarea acestuia, un mijloc de protecție, de a preîntâmpina prejudiciile grave și iremediabile ce i-ar putea fi produse prin continuarea unei executări silite cu aparenta de nelegalitate.*

2. *Avocatul Poporului a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii (Anexa 1), în vederea interpretării și aplicării sintagmei „până la soluționarea contestației” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, apreciind ca aceasta ar fi în sensul ca*

suspendarea executării este limitată în timp până la momentul soluționării în prima instanță a contestației la executare.

În susținerea acestei interpretări s-a argumentat, printre altele, că în calea de atac a apelului poate fi formulată o nouă cerere de suspendare a executării, fiind posibilă totodată formularea unei cereri de suspendare provizorie a executării silite în apel, conform prevederilor art. 719 alin. 7 NCPC.

3. Prin Decizia nr. 2/2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, nepublicată până în prezent (Anexa 2), a fost soluționat recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și s-a stabilit că în interpretarea și aplicarea sintagmei „până la soluționarea contestației” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare.

4. Între momentul pronunțării instanței de fond cu privire la admiterea în tot/în parte/respingerea contestației la executare și soluționarea eventualei cai de atac, debitorul rămâne supus executării silite, trebuind astfel să i se recunoască și între aceste borne temporare posibilitatea de a apela la protecția conferită de instituția suspendării executării, prin recunoașterea unui instrument eficient în acest sens.

5. Potrivit art. 651 alin. 3 NCPC încheierile pronunțate de instanța de executare sunt executorii, însă conform art. 468 alin. 5 NCPC „Termenul de apel suspenda executarea hotărârii de prima instanță, cu excepția cazurilor anume prevăzute de lege. În aceleași condiții, executarea se suspenda dacă apelul a fost exercitat în termen.”

6. Conform prevederilor alin. 4 al art. 720 (Efectele soluționării contestației) NCPC „Hotărârea de admitere sau de respingere a contestației, rămasă definitivă, va fi comunicată, din oficiu și de îndată, și executorului judecătoresc/” iar potrivit alin. 5 „Dacă contestația este admisă, executorul judecătoresc este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de instanță/”

Cu privire la art. 720 alin. 5 NCPC în doctrină s-a reținut că „Alineatul (5) prevede că executorul este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de instanță prin hotărârea de admitere a contestației. Din topografia alineatului în cadrul articolului rezultă că este avută în vedere hotărârea de admitere a contestației, rămasă definitivă.”

7. Se observă că:

legiuitorul nu a reglementat în mod expres obligațiile executorului față de o hotărâre de admitere sau de respingere a contestației la executare în prima instanță, nedefinitivă;

- legiuitorul nu a reglementat în mod expres obligațiile executorului față de o hotărâre de respingere a contestației la executare definitivă;

legiuitorul a reglementat în mod expres doar obligația executorului judecătoresc de a se conforma doar hotărârilor definitive prin care a fost admisă contestația.

- Chiar și în situația în care s-ar aprecia că încheierea pronunțată de prima instanță ar fi susceptibilă de executare provizorie, în sensul art. 448 NCPC, aceasta executare ar fi susceptibilă de suspendare provizorie conform art. 450 alin. 5 NCPC.

Prin Decizia nr. 8/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii (Anexa 3) s-a reținut că „Textul citat (art. 450 alin. 5) reglementează suspendarea executării provizorii a hotărârilor de prima instanță care, în situațiile prevăzute de lege, pot fi puse în executare provizorie, chiar dacă sunt susceptibile de apel, reprezentând norma specială din materia suspendării executării provizorii.”

Așadar, numai pentru hotărârile de prima instanță care pot fi puse în executare provizorie, se poate obține suspendarea executării, categorie însă în care nu poate fi încadrată și hotărârea de prima instanță, pronunțată în contestațiile la executare, față de dispozițiile art. 720 alin. 4 și 5 care impun executorului judecătoresc să se conformeze doar hotărârilor definitive, care i-au fost comunicate de instanță. Hotărârea primei instanțe de admitere a contestației la

executare, nu este susceptibila de executare provizorie pentru ca nu poate duce la o anulare provizorie a executării silite ale cărei efecte ar fi inclusiv o întoarcere a executării.

8. Hotărârea primei instanțe de respingere a contestației la executare, sau, si mai evident, de admitere a contestației si anulare a executării silite (din cauza neindeplinirii de către legiuitor a cerinței de claritate a normei), poate da naștere la interpretari in sensul ca executorul judecătoresc poate sa indeplineasca noi acte de executare.

9. Acesta situație trebuie privita pentru claritatea raționamentului dupa cum urmează:

- Debitorul poate cere si obține o suspendare a executării silite, ca excepție de la dreptul creditorului de a-si satisface creanța cat mai repede, mai înainte ca o instanța de judecata sa ii cenzureze criticile, dar nu mai poate obține o atare temporizare in timpul soluționării caii de atac, desi o instanța de judecata deja a considerat ca fiind întemeiate motivele de nelegalitate si a dispus cu putere executorie in sensul anularii executării silite nelegale (in ipoteza admiterii contestației).

10. Ca efect al decizie RIL nr. 2/2012 este cert ca măsura suspendării executării eventual dispusa, in lipsa unei cereri adiționale, încetează la soluționarea contestației in prima instanța, debitorul rămânând expus riscului continuării executării silite si creării unui prejudiciu.

11. In acest context este necesara recunoașterea unui instrument care sa permită debitorului sa obtina suspendarea executării silite dupa soluționarea contestației la executare in prima instanța, pana la rămânerea definitiva a soluției.

12. Recunoașterea acestui instrument se impune din perspectiva respectării dreptului debitorului la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din Convenția Europeana a Drepturilor Omului, a cărei aplicabilitate in cazul suspendării executării silite a fost confirmata in cauza Central Mediterranean Development Corporation Limited împotriva Maltei (nr. 2) - pct. 21.

Dreptul la un proces echitabil, recunoscut si garantat prin art. 6 din Convenția Europeana a Drepturilor Omului ar ramane la nivel declarativ, iluzoriu, daca dreptul de a solicita si de a obține suspendarea executării silite ar fi limitat pana la soluționarea contestației in prima instanța, iar ulterior s-ar nega posibilitatea de a obține o noua suspendare, pana la soluționarea definitiva a acesteia.

13. De altfel, posibilitatea debitorului de a solicita si de a obține o noua suspendare a executării silite a reprezentat, dupa cum menționam anterior, un argument al semnatarului recursului in interesul legii, Avocatul Poporului, tocmai in susținerea limitării suspendării executării silite pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare.

14. Similar, in perioada 19-20 noiembrie 2015, la Curtea de Apel Timișoara a avut loc întâlnirea președinților secțiilor civile ale curților de apel. In cadrul acestei întâlniri a fost dezbătut aspectul limitelor in care se poate dispune măsura suspendării executării silite.

Potrivit opiniei Institutului National al Magistraturii, consemnat in Minuta întâlnirii din 19-20 noiembrie 2015 (Anexa 4), suspendarea executării silite este limitata in timp pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare- similar soluției devenita insa obligatorie odată cu publicarea deciziei RIL nr. 2/2021, fiind recunoscut inconvenientul acestei limitări ca debitorul contesator ar ramane descoperit, fara o pârgie procedurala de a obține o noua suspendare a executării silite pe perioada judecării apelului împotriva încheierii de respingere a contestației la executare.

Fata de acest inconvenient, opinia Institutului National al Magistraturii a fost in sensul ca „Remediul procesual corespunzător acestui obiectiv, legitim in sine, ar putea fi nu atat acela al cererii de suspendare a hotărârii apelate (adică a încheierii de respingere a contestației, data in prima instanța), deoarece suspendarea unei hotărâri de respingere a contesatiei nu ar avea nicio înrăurire asupra eficacității actelor de executare ori a procedurii executionale in

ansamblul ei (executarea a fost suspendata nu prin simpla introducere a contestației, ci prin admiterea cererii de suspendare), cat mai degrabă înțelegerea sintagmei „alte cereri privind executarea silita”, sintagma regăsită în art. 719 alin. (1) C.pr.civ. ca acoperind inclusiv calea de atac (apelul) formulata împotriva hotărârii pronunțate, în prima instanță, cu privire la contestația la executare. Cu alte cuvinte, fiind văzută cererea de apel împotriva unei soluții data în prima instanță asupra contestației la executare ca o cerere privitoare la executarea silita, atunci o asemenea cerere îngăduie celui care o formulează să solicite, aidoma celui care introduce, la prima instanță, contestație la executare, o suspendare a executării; în cazul dat, acela al suspendării executării aferenta cererii de apel, efectul suspensiv de executare s-ar întinde până la soluționarea cererii de apel”

15. În același sens, prin Decizia nr. 8/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut ca prevederile art. 719 alin. 1 prevăd posibilitatea suspendării executării nu numai până la soluționarea contestației la executare, dar și până la soluționarea altei cereri privind executarea silita, iar fata de reglementarea distinctă a acestor ipoteze, prin sintagma alte cereri privind executarea silita „se înțelege nu numai cererile referitoare la desfășurarea executării silita, dar și orice alte cereri referitoare la executarea silita, așadar inclusiv cererile privind diferitele incidente care împiedică, sting sau amână executarea silita, din categoria cărora face parte și suspendarea executării provizorii.”

Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut ca art. 719 alin. 1 NCPC reglementează două ipoteze diferite: (i) suspendarea până la soluționarea contestației și (ii) suspendarea până la soluționarea altor cereri privind executarea silita.

Deși, prin raportare la limitele investiției, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a raportat la suspendarea executării provizorii (în temeiul art. 450 alin. 5 NCPC), aceasta prezintă relevanță deoarece interpretează prevederile art. 719 alin. 1 NCPC în sensul ca sintagma „alte cereri privind executarea silita” include atât cererile privind desfășurarea executării, cat și toate celelalte cereri care vizează executarea. A doua ipoteza reglementată prin art. 719 alin. 1 NCPC include toate cererile în legătura cu executarea silita, mai puțin contestația la executare.

16. Având în vedere pronunțarea deciziei RIL nr. 2/2012, debitorul din prezenta cauză înțelege să investească instanța chemată să cenzureze soluția instanței de fond cu temporizarea executării silita cu o cerere de extindere a efectelor eventualei suspendări până la soluționarea caii de atac formulate împotriva hotărârii prin care s-a soluționat contestația la executare.

17. Așadar, fata de:

(i) Limitarea suspendării executării silita până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare dispusa prin recenta decizie RIL nr. 2/2021;

(ii) Imperativul respectării dreptului la un proces echitabil, garantat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aplicabil și în cazul suspendării executării;

(iii) necesitatea recunoașterii a două repere temporale distincte pentru suspendarea executării silita - până la soluționarea contestației la executare, respectiv până la soluționarea altei cereri privind executarea silita;

Trebuie recunoscuta posibilitatea prelungirii efectelor suspendării executării după soluționarea în prima instanță a contestației la executare și până la soluționarea definitivă a acesteia, fiind necesară formularea unei noi cereri de suspendare și îndeplinirea condițiilor legale pentru a se dispune aceasta măsură, respectiv existența motivelor temeinice și/sau a incidenței unui caz de suspendare obligatorie a executării.

18. În consecință, suspendarea executării, prelungirea efectelor acesteia până la soluționarea definitivă a contestației la executare, poate fi acordată la cerere dacă sunt îndeplinite condițiile de drept comun pentru dispunerea acestei măsuri.

II. Lipsa obligației de constituire a cauțiunii pentru soluționarea cererii de suspendare.

19. Prezenta cerere de suspendare urmează aceeași linie argumentatoare în sensul incidente dispozițiilor art. 719 alin. 4 NCPC, în sensul caracterului obligatoriu al suspendării, respectiv al nedatorării cauțiunii, fără însă a renunța la teza subsidiară a întrunirii condițiilor și pentru a se dispune suspendarea facultativă, reglementată prin art. 719 alin. 1 NCPC.

20. În privința cazului de suspendare obligatorie a executării silite, dispozițiile art. 719 alin. 4 stabilesc neechivoc că pentru a dispune această măsură nu este necesară constituirea cauțiunii, astfel că, indiferent de stadiul procesual, soluționarea cererii de suspendare obligatorie nu este condiționată de constituirea cauțiunii.

21. În ipoteza subsidiară, pentru analizarea motivelor temeinice pentru suspendarea facultativă nu este necesară constituirea unei alte cauțiunii, urmând ca instanța să o aibă în vedere pe cea deja constituită.

22. În acest sens, potrivit art. 719 alin. 2 NCPC suspendarea executării poate fi dispusă dacă a fost constituită cauțiunea, iar potrivit alin. 7, cauțiunea constituită pentru soluționarea cererii de suspendare provizorie rămâne indisponibilizată și este deductibilă din cauțiunea finală stabilită de instanța.

23. În prezenta cauză subscrisă a formulat cerere de suspendare provizorie a executării silite, fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. XXXXXX, iar pentru soluționarea acesteia am constituit cauțiunea în cuantum de XXXXXX lei, respectiv recipisă de consemnare nr. XXXX (Anexa X), valoarea acestei cauțiuni urmând a fi dedusă din cauțiunea finală stabilită de instanța.

24. Potrivit art. 1064 alin. 1 NCPC cauțiunea se restituie după soluționarea definitivă a procesului în legătura cu care s-a stabilit cauțiunea sau după încetarea efectelor măsurii pentru care aceasta a fost depusă. Nu a fost formulată cerere de restituire a cauțiunii în cauză.

Prezenta cerere are ca finalitate suspendarea executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare, respectiv o prelungire a efectelor măsurii de suspendare care ar înceta la soluționarea în prima instanța a contestației.

25. Cauțiunea deja constituită pentru a obține suspendarea executării silite în prima instanța, ar putea fi restituită după încetarea efectelor suspendării, respectiv după soluționarea definitivă a contestației în situația admiterii prezentei cereri.

III. Temeinicia cererii de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

26. În prezenta cauză, instanța de control judiciar a fost investită cu apelul formulat de subscrisă împotriva încheierii din 10.10.2019, prin care am supus analizei instanței:

a) Existența cazului de suspendare obligatorie a executării reglementat prin art. 719 alin. 4 alin. 1 NCPC în sensul că executarea silite nu se desfășoară în temeiul unui titlu executoriu raportat la:

Creanța pretinsă prin cererea de executare silite nu este garantată prin titlurile executorii invocate în susținerea cererii. Executarea silite excede limitelor titlurilor executorii din perspectiva creanței de recuperat.

Executarea silite depășește limitele titlurilor executorii, fiind urmărite bunuri care nu au fost aduse ca garanție prin contractele de ipoteca puse în executare.

- Contractele de ipoteca și-au pierdut caracterul de titlu executoriu prin stingerea creanței înseși, dar și prin intervenirea prescripției dreptului de a obține executarea silite.

b) îndeplinirea condițiilor pentru suspendarea facultativă a executării silite, respectiv:

- Aparenta temeinicie a motivelor de nelegalitate a executării silite. Existența pagubei iminente și a prejudiciului greu de reparat. Neprejudicierea creditorului prin suspendarea executării.

27. *In susținerea prezentei cereri menținem toate motivele invocate ca și cauzele de suspendare obligatorie a executării, respectiv toate motivele temeinice pentru suspendarea facultativă a executării silite, respectiv:*

28. *Pe calea contestației la executare au fost invocate următoarele motive de nelegalitate:*

- *încălcarea normelor privind coparticiparea obligatorie în cadrul raportului executational cu consecința inclusiv a încălcării normelor de competență teritorială exclusivă a instanței care a pronunțat încuviințarea executării silite, fiind necontestat faptul că debitorul principal nu a fost introdus în cadrul procedurii de executare silită.*

- *Nulitatea cererii de executare silită, cu consecința anularii tuturor actelor subsecvente, față de lipsa capacității creditoarei aflată în procedura de reabilitare, căta vreme nu s-a procurat la dosarul cauzei dovada obținerii autorizației prealabile obligatorii din partea instanței de reabilitare din Coreea pentru promovarea demersului executational și pentru mandatarea societății de avocatură în acest sens.*

Depășirea limitelor titlurilor executorii prin urmărirea unei alte creanțe decât cele garantate prin contractele de ipoteca, creanța prescrisă și cu privire la care creditoarea nu a făcut dovada caracterului cert, lichid și exigibil (critici de natură a atrage suspendarea obligatorie)

Depășirea limitelor titlurilor executorii prin urmărirea altor bunuri decât cele identificate sau identificabile conform contractelor de ipoteca, aspect confirmat de KTE prin întâmpinare, deși acesta încearcă să justifice depășirea limitelor titlurilor executorii prin invocarea unei presupuse neîndepliniri de către subscrisa a obligațiilor contractuale. Trebuie observat că încălcarea normelor imperative privind specificitatea ipotecii și a obligației de identificare a bunurilor ipotecate nu reprezintă un remediu procesual pentru o presupusă neîndeplinire a obligațiilor contractuale.

29. *Obligația soluționării cererii de suspendare prin pipairea fondului contestației, cu luarea în considerare a motivelor de nelegalitate invocate, a fost reținută și prin decizia de speța nr. 141/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care instanța a reținut că o aparentă contradicție între un titlu executoriu (act administrativ, în situația dată) și normele de drept aplicabile (jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene, în speța analizată) poate face obiect al analizei în cadrul unei cereri de suspendare pentru a se concluziona în sensul existenței sau nu a cazului bine justificat pentru a se dispune suspendarea executării titlului executoriu.*

30. *O aparentă contradicție între titlul executoriu și jurisprudența CJUE poate fi observată doar ca urmare a pipairii criticilor invocate prin cerere, a motivelor de nelegalitate invocate (cel puțin pentru a stabili dacă jurisprudența invocată este aplicabilă în cauză).*

31. *Căta vreme suspendarea executării unui act administrativ (emis de o autoritate a statului și care beneficiază de prezumția de veridicitate) nu doar permite, dar obligă la pipairea fondului și a criticilor invocate, această analiză a aparentei de legalitate este cu atât mai necesară în cazul executării unui contract de ipoteca, înscris care nu emana de la nicio autoritate a statului.*

32. *Dincolo de motivele de nelegalitate a executării silite, în analizarea motivelor justificate am solicitat a se avea în vedere și faptul că executarea imediată a titlurilor executorii, mai înainte de a fi fost supuse controlului judiciar, deși reprezintă dreptul creditorului, risca să producă garantului o pagubă disproporționată față de scopul executării silite. În plus, creditoarea nu suporta nicio pagubă căta vreme ea însăși a lăsat să treacă mai mult de 5 ani de la presupusa dată a exigibilității creanței, subscrisă am consemnat cautiunea în scopul garantării îndeplinirii creditoarei pentru eventuale prejudicii probate ca fiind create prin temporizarea executării, creditoarea are și alte garanții din care să se îndeustuleze*

pentru aceeași creanță, nu exista niciun risc real de sustragere de la executare și nici justificarea pentru a diminua valoarea garanțiilor.

b.2. EXISTENȚA PAGUBEI IMINENTE ȘI A PREJUDICIULUI GREU DE REPARAT.

33. XXX este o societate coreeană, aflată în procedura de reabilitare, ambele aspecte fiind de natură să afecteze și să îngreuneze posibilitatea unei întoarceri transfrontaliere a executării silite.

Invocarea rezultatelor pretins bune înregistrate de XXX, dincolo de faptul că nu este însoțită de dovezi, nu înlătură impedimentele arătate, procedura reabilitării fiind una strictă, supusă confirmării prin planuri și programări de plăți supuse unei legislații și jurisdicții străine, ceea ce face ca eventualele demersuri să fie deosebit de anevoiase și excesiv de costisitoare.

34. Prudenta cu care se impune permiterea continuării executării silite mai înainte de o filtrare a neregularităților invocate rezidă din chiar motivele pentru care a fost demarată procedura de reabilitare a creditoarei în Coreea. După cum rezultă din chiar hotărârea de deschidere a procedurii de reabilitare și din articolele de presă disponibile în spațiul public, creditoarea însăși a fost considerată responsabilă pentru o fraudă financiară imensă realizată tocmai prin întocmire și folosire de înscrisuri pretins constatatoare de creanțe - fraudă investigată și constată prin hotărâri judecătorești definitive având directă legătura cu creanța a cărei executare se pretinde în cadrul prezentului dosar. Deși apărările creditoarei în cauze similare au fost în sensul că ar fi fost ea însăși victima fraudei unor angajați, o asemenea apărare nu poate fi primită fără rezerve cata vreme, așa cum am arătat, intimată din această cauză a ales să formuleze cerere de deschidere a procedurii de reabilitare tocmai pentru că a fost obligată să acopere prejudiciile cauzate prin fraudele descoperite până în prezent.

35. Având în vedere că executarea ar presupune vânzarea imobilului ipotecat, valorificarea bunurilor mobile asupra cărora aceasta a fost constituită, respectiv a echipamentelor care compun și sunt indispensabile centralei fotovoltaice, continuarea executării silite ar duce la pierderea titlului asupra imobilului, iar fata de prevederile indicate anterior s-ar pierde și autorizațiile/licențele pentru producerea și comercializarea energiei electrice.

36. Fata de efectele continuării executării silite a părților sociale, oportunitatea temporizării executării derivă în principal din necesitatea conservării capacității de producție - înstrăinarea oricărui bun afectând posibilitatea desfășurării activității economice și a generării de venituri, fiind contrară inclusiv intereselor creditorului următor.

37. Executarea silite încuviințată în cauza poartă asupra părților sociale și prin urmare, vă rugăm să țineți seama de particularitatea acestei situații determinată de natura bunurilor executate.

38. Societatea ale cărei părți sociale sunt supuse executării este o societate cu răspundere limitată, deci o societate de persoane, iar nu de capitaluri, acest statut pastrându-se indiferent de natura juridică a asociaților (persoane fizice sau juridice). În consecință, elementul esențial al constituirii societății îl reprezintă acordul de voință al asociaților și intenția lor de asociere, bazate pe încrederea reciprocă a asociaților la constituirea societății - affectio societatis.

39. În acest context particular, executarea silite a părților sociale, prin oricare din modalitățile de executare prevăzute de lege (și care să poată fi considerate compatibile cu natura bunurilor executate) afectează substanțial principiul fundamental ce reglementează organizarea și funcționarea societății cu răspundere limitată -affectatio societatis-si afectează în profunzime și irevocabil nu numai activitatea societății, ci însăși forma societară a acesteia și în consecință, existența și funcționarea acesteia.

40. Vă rugăm să aveți în vedere că executarea părților sociale, odată realizată, constituie o ingerință atât de puternică în privința societății, încât este amenințat grav, dacă nu chiar

modificat însuși elementul esențial ce definește forma societară care a permis înființarea și funcționarea acesteia (caracterul personal, încrederea reciprocă a asociaților și voința acestora de a desfășura activitatea economică în această formă de organizare).

41. Mai mult decât atât, această particularitate a executării silite face ca repunerea părților în situația anterioară să fie imposibilă sau, în orice caz, extrem de dificilă și presupunând acțiuni și măsuri vădit disproporționate cu cele luate pentru însuși executare. Adjudecarea părților sociale implică în esență existența unui nou asociat al societății, cu privire la care se îndeplinesc formalitățile de înregistrare și publicitate prevăzute de lege (înregistrare la Registrul Comerțului) și care dobândește toate drepturile și obligațiile specifice calității de asociat; toate deciziile societății vor presupune și voința noului asociat în urma executării silite, vor fi producătoare de efecte juridice, vor angaja societatea în raporturi juridice. Or, dincolo de faptul că pierderea calității de asociat este expres și limitativ prevăzută de lege, o repunere a părților în situația anterioară executării silite nu se limitează așadar numai la înregistrarea unor mențiuni în Registrul Comerțului cu privire la noii asociați, ci va trebui să privească și toate acțiunile întreprinse până la acel moment de societatea având asociații rezultați în urma executării silite - ceea ce în mod evident nu poate fi „întors”.

42. Repunerea în situația anterioară în acest caz particular nu se rezumă la o simplă restituire a bunurilor vândute ori a sumelor executate ori a sumelor rezultate din vânzarea silită; executarea silită produce efecte care, prin natura lor, sunt în acest caz definitive și irevocabile, imposibil de restituit, de reîntors în situația anterioară executării.

43. Prin urmare, în măsura în care veți trece peste apărările noastre și veți aprecia în sensul dreptului „absolutizat” al creditorilor la executarea silită a părților sociale, vă rugăm să observați impactul semnificativ și definitiv, efectele covârșitoare ale unei atare măsuri în ceea ce vă privește, ajungându-se la alterarea formei societare care este societatea cu răspundere limitată, transformarea părților sociale în titluri negociabile, respectiv eludarea regulii de la art. 202 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 și în final, afectarea iremediabilă a activității și a însuși existenței societății, repunerea părților în situația anterioară nefiind în acest caz posibilă sau fiind posibilă cu o prejudiciere gravă și iremediabilă a societății și asociaților săi.

44. Este esențial, în acest caz particular, mai mult decât în orice altă executare silită ale cărei efecte pot fi înlăturate și părțile pot fi cu ușurință și fără ori cu vătămări minime să fie repuse în situația anterioară, să fie adoptată o măsură care să concilieze interesul creditorului de a primi executarea obligației cu protejarea affectio societatis și cu interesul debitorului deopotrivă din perspectiva a ceea ce înseamnă în concret „repunerea părților în situația anterioară” într-un astfel de caz.

45. În condițiile în care subscrisele contestă valoarea creanței pretinse, cât și legalitatea executării, respectiv dreptul XXX de a executa creanța, admiterea contestației va avea ca efect desființarea actelor de executare, soluție ușor previzibilă având în vedere că executarea silită a fost încuviințată în lipsa unui titlu executoriu - astfel după cum am demonstrat anterior.

b.3. SUSPENDAREA EXECUTĂRII NU PREJUDICIAZĂ ~~XXX~~

46. Contrar susținerilor XXX în sensul că suspendarea executării ar crea acesteia prejudicii ireparabile, pe care omite să le indice, nu poate să nu fie luat în considerare faptul că de la scadența obligației și dobândirea creanței de către XXX - XXXXXX, și până la formularea cererii de executare - XXXXXX, a trecut o perioadă considerabilă de timp (peste 5 ani), astfel că temporizarea executării cu o perioadă mult mai scurtă, necesară exercitării controlului judiciar, nu poate prejudicia presupusul creditor.

47. Conținutul celerității ca deziderat care impune caracterul excepțional al măsurii suspendării trebuie raportat la elementele circumstanțiale, respectiv la conduita creditorului

care, în speța de față, a lăsat să treacă deja mai mult de 5 ani de la data la care pretinde că ar fi intervenit scadența creanței pretinse prin prezentul demers executiv.

48. Trebuie observat că acțiunile indicate ca prejudicibile pentru creditor prin cuprinsul întâmpinării au fost realizate anterior aducerii la cunoștința subscrisei despre începerea procedurii de executare silită, astfel că în lipsa oricărei dovezi contrare, nu se poate susține că s-a urmărit sustragerea de la procedura de executare silită, și cu atât mai puțin că reprezintă manevre frauduloase agresive.

49. Dincolo de lipsa identificării presupusului prejudiciu cauzat de temporizarea executării și cu atât mai puțin dovedirea acestuia, suspendarea executării are ca efect conservarea și sporirea valorii garanțiilor, respectiv continuarea activității societății și, implicit, a posibilității XXX de a-și realiza presupusa creanță, astfel că temporizarea executării este și în beneficiul creditorului.

50. De asemenea, trebuie avut în vedere că pentru a obține suspendarea executării silite, inclusiv a suspendării provizorii, a fost constituită cauciunea impusă de prevederile Codului de procedura civilă, iar scopul acestei cauciuni este tocmai acela de a acoperi eventuale prejudicii dovedite a fi cauzate prin temporizarea executării.

51. Mai mult, creditoarea are constituite garanții și asupra părților sociale ale contestatoarei (comportamentul firesc al creditoarei fiind normal să fie direcționat în sensul protejării sau chiar sporirii valorii patrimoniului aferent părților sociale), astfel că nu există niciun risc real de sustragere de la executare și nici nu s-ar putea pretinde în mod rezonabil că am putea avea vreo minimă justificare sau am putea urmări un interes în a diminua valoarea garanțiilor.

52. Suspendarea executării silite este prin ea însăși o măsură temporară, provizorie. Având în vedere că XXXX nu justifică niciun prejudiciu care i s-ar crea prin temporizarea executării silite, ea însăși lasând să treacă peste 5 ani de la pretinsa exigibilitate fără să întreprindă vreun demers pentru recuperarea pretinsei datorii, măsura suspendării apare ca fiind una echitabilă, aptă să conducă la respectarea drepturilor garantului de a supune controlului judiciar afirmațiile de nelegalitate în deplina balanță cu dreptul creditorului de a-și vedea recuperată cu celeritate creanța (noțiunea de celeritate urmând a fi definită în speța prin raportare la conduita celui care pretinde calitatea de creditor).

53. În acest sens Curtea Constituțională a reținut că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia. Astfel, dreptul de a solicita suspendarea executării silite reprezintă o garanție pentru debitorul urmărit, iar acest drept devine iluzoriu în măsura în care garanția respectării acestuia, respectiv posibilitatea de a obține suspendarea executării silite este negată.

54. În măsura în care instanța de apel va constata caracterul fondat al cererii de apel și, soluționând cauza pe fond, va constata că în cauza este incident cazul de suspendare obligatorie și/sau există motive întemeiate pentru suspendarea facultativă, va dispune suspendarea executării silite,

2 A se vedea, cu titlu de exemplu, par. 15 și 17 din Decizia Curții Constituționale nr. 619/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 718 alin. (2) și ale art. 1.061 din Codul de procedura civilă (M.Of. nr. 965 din 30 decembrie 2014); în aceeași decizie (par. 18 și 20) s-a mai statuat că:

«18. De asemenea, în legătura cu problema cauciunii, Curtea a reținut, prin raportare la dispoziții legale similare, că jurisprudența sa este în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat în Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza Z și

alții împotriva Marii Britanii, paragraful 93, ca liberul acces la justiție "nu este absolut și ca el poate fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni judicatum solvi, [...]" Important este ca aceste restrângeri să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proportionalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (Decizia nr. 51 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 24 martie 2010). [...]

20. Cât privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, Curtea a constatat că instituirea unei cauțiuni nu aduce atingere principiului constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată. Procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, acestea având posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației la executare și desființării titlului executoriu sau a executării înseși, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare (Decizia nr. 1.004 din 14 iulie 2011, M.Of. nr. 664 din 19 septembrie 2011)»

măsura cu privire la care solicitam să fie extinsă în timp nu doar până la soluționare în prima instanță a contestației la executare, conform Deciziei nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci până la soluționarea definitivă a contestației la executare. 55. Având în vedere că:

- Suspendarea executării, ca efect al Deciziei nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, este limitată în timp până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare;

Efectele suspendării pot fi prelungite până la soluționarea definitivă a contestației la executare prin formularea unei noi cereri de suspendare;

- Apelul formulat în prezenta cauză și cererea de suspendare a executării silite vizează aceleași motive de suspendare;

- Prin admiterea caii de atac se constată temeinicia motivelor de suspendare și, implicit temeinicia prezentei cereri,

Solicităm soluționarea cererii de suspendare odată cu soluționarea apelului și, în situația admiterii acestora, să dispuneți prelungirea efectelor suspendării până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

Fată de toate considerentele mai sus expuse, vă solicităm ca odată cu soluționarea apelului să dispuneți până la soluționarea definitivă a contestației la executare ce face obiectul dosarului nr. XXXXXX, suspendarea executării silite a Contractului de împrumut încheiat la data de XXXXX, Contractului de cesiune și preluare a datoriei încheiat la data de XXXXX, Contractului de ipoteca asupra părților sociale încheiat la data de XXXX, modificat prin act adițional nr. X din data de XXXXX, înscris în Arhiva Electronică de Garanții Reale mobiliare sub aviz modificator XXXXXXXX., executare ce face obiectul dosarului nr. XXXX, aflat pe rolul B.E.J. XXXXX, încheierii de încuviințare a executării, pronunțată la data de XXXXX de Judecătoria Sectorului X în dosarul nr. XXXXX, precum și a încheierii de încuviințare a executării, pronunțată la data de XXXXX de Judecătoria Sectorului X în dosarul nr. XXX, pornită la cererea creditorului XXXXX.

În susținerea cererii solicităm administrarea probei cu înscrisurile indicate în prezenta cerere și toate înscrisurile depuse la dosarul cauzei în susținerea cererii de suspendare a executării și a apelului formulat în cauză.”

La data de XXXXX, intimata formulează următorul punct de vedere cu privire la cererea de suspendare a executării silite:

„La termenul din data de XXX, XXXXX și XXXX au formulat în cadrul prezentului dosar (având ca obiect apelul împotriva încheierii Judecătoriei Sectorului X de respingere a cererii

acestora de suspendare a executării silite demerate de intimată), o nouă cerere de suspendare, bazată, în mod pretins, pe art 6 CEDO raportat la Decizia RIL nr. 2/2021 (nepublicată).

Prin această nouă cerere, XXXX și XXXXX solicită pentru a doua oară și în baza acelorași motive suspendarea executării silite ce face obiectul dosarului de executare nr. XXXX aflat pe rolul BEJ XXXX, și care a fost contestată în dosarul nr. XXXX.

XXX și XXXX susțin reiterarea cererii de suspendare argumentând, în mod greșit, că suspendarea executării silite este „un drept al debitorului”, conferit de norma de procedură, „o garanție” și „o măsură de protecție” a debitorului împotriva creditorului.

Față de faptul că XXXXX și XXXX au formulat o nouă cerere de suspendare chiar în dosarul de apel în care s-a criticat soluția de respingere a primei cereri de suspendare formulate în prima instanță, Subscrisa XXXX („XXX” sau „intimata”) solicităm Onorabilului Tribunal:

1. Respingerea acestei cereri ca inadmisibilă, în raport de (i) lipsa plății cauțiunii cu privire la cererea de suspendare facultativă formulată și de (ii) obiectul dosarului nr. XXXXX/al;

2. Respingerea cererii ca nefondată, în raport de motivarea dezvoltată de XXXXXX și XXXXX în susținerea cererii.

1. Inadmisibilitatea cererii de suspendare

LI. Inadmisibilitatea cererii de suspendare facultative :ca urmare a neplății cauțiunii-

XXXX și XXXXX au formulat o cerere de suspendare direct în apel, distinctă de cererea de suspendare formulată în fața primei instanțe. Prin această a doua cerere de suspendare XXXXX și XXXX solicită

(i) suspendarea obligatorie în temeiul art. 719 alin. (4) C.proc.civ. - scutită de la plata cauțiunii, dar și

(ii) suspendarea facultativă întemeiată pe art. 719 alin. (1) și (2) C.proc.civ., condiționată însă de plata unei cauțiuni.

Față de formularea cererii de suspendare facultative, solicităm respingerea acesteia ca inadmisibilă, având în vedere că nu a fost plătită cauțiunea.

După cum rezultă chiar din modul în care XXXXX și XXXX a decis strategia în legătură cu aceste noi cereri de suspendare (pe care le-a formulat și în alte dosare similare și care au fost sau ar trebui respinse ca inadmisibile), cererea cu care a investit instanța este distinctă de cererea de suspendare din prima instanță și fără vreo legătură cu o cerere de suspendare provizorie, astfel încât să se justifice în vreun fel invocarea art. 719 alin. (7) C.proc.civ.

Prin urmare, solicităm respingerea cererii de suspendare facultative ca inadmisibile pentru neplata cauțiunii.

1.2. Inadmisibilitate cererii de suspendare prin raportare la obiectul prezentului dosar

Contrar celor afirmate de XXXX și XXXX, noua cerere de suspendare este inadmisibilă, pentru următoarele motive:

1. încalcă limitele efectului devolutiv al apelului;

2. Nu cuprinde niciun motiv de suspendare nou, față de cele cuprinse în vechea cerere de suspendare;

3. Se fundamentează pe o decizie a ÎCCJ care nu este încă opozabilă erga omnes părților.

ASPECT PRELABIL: XXXX și XXXX încearcă să supună analizei instanței situații teoretice în care nu se află, forțând instanța de drept comun să dea dezlegări de principiu asupra unor ipoteze nerelevante în cauză (privind situația debitorului în executările silite), cu unicul scop al obținerii unei decizii interpretative, care eventual să vină în contrazicerea motivării Deciziei RIL nr. 2/2021 — a se vedea para. 7 de la pag. 3 din noua cerere de suspendare (f. 113 din dosarul de instanță).

Orice analiză a unei teorii juridice de principiu excede învestirii instanței de apel și deci, nu trebuie analizate, întrucât situația supusă analizei instanței este simplă și clară, iar nu una ipotetică.

În concret, XXXX și XXXX au drept creditor pe XXX și au devenit părți (debitoare) în executările silite demarate de intimată. De asemenea, sunt și reclamante/ apelante în contestațiile la executare și apeluri împotriva încheierilor de respingere a cererilor de suspendare a executărilor silite demarate de XXXX. Astfel, situația din cauză este facil de înțeles:

- XXXX este creditor ipotecar și a demarat executări silite, pentru a-și satisface creanța;

- XXX și XXXX (și alții) au formulat contestația la executare;

- XXX și XXXXX (și alții) au formulat cereri de suspendare a executare și cereri provizorii de suspendare a executării, majoritatea respinse;

- Instanțele de judecată au respins preponderent în primă fază, cererile de suspendare, iar ulterior contestațiile la executare, pe fond.

Așadar, analizarea situației generice a debitorului, după rămânerea definitivă a soluției privind contestația la executare în funcție de diferite soluții pe care le pot da instanțele de judecată excede obiectului prezentului dosar și constituie, așa cum am menționat și anterior, motive străine de apelul ce trebuie analizat, motive care atrag inadmisibilitatea cererii în care sunt cuprinse.

INAMISIBILITATEA CERERII: în raport de obiectul prezentului dosar (apel împotriva unei încheieri prin care s-a respins o primă cerere de suspendare) și de conduita apelantelor, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 478 C.prociv. privind limitele efectului devolutiv al apelului, potrivit cărora:

1. prin apel nu se poate schimba cadrul procesual stabilit în fața primei instanțe - alin. 1;

2. părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare - alin. 2;

3. în apel nu se pot formula pretenții noi - alin. 3.

De asemenea, trebuie avut în vedere și că excepția inadmisibilității reprezintă vehiculul procesual pus de îndemâna pârâtului (intimatului), chemat în judecată abuziv, respectiv prin excederea limitelor căii exercitate de reclamant.

Apare, deci, că sancțiunea ce intervine în raport de o cerere nouă, formulată direct în apel, cu încălcarea limitelor efectului devolutiv al apelului este inadmisibilitatea cererii noi formulate.

Așa fiind, rezultă că noua cerere de suspendare a XXXX și XXXX este inadmisibilă, tocmai pentru că apelantele:

- (i) tind la schimbarea cadrului procesual al apelului,

- (ii) încearcă să se folosească de alte motive, mijloace de apărare și dovezi în apel și

- (iii) formulează cereri (pretenții) noi, direct în apel.

XXXXX și XXXXX nu au dreptul, din perspectivă procedurală, de a uza de calea aleasă — formularea unei noi cereri de suspendare în apel, în vederea obținerii suspendării executării silite ce formează obiectul dosarului nr. 49/2019, aflat pe rolul BEJ XXXXXX. Singura modalitatea prin care apelantele ar fi putut obține, în mod formal admisibil, suspendarea executării, ar fi: fie prin admiterea apelului ce formează obiectul prezentei cauzei, fie prin introducerea unei noi cereri de suspendare, la prima instanță, pentru motive noi, intervenite ulterior momentului formulării vechii cereri.

Cu toate acestea, XXXX și XXXX au înțeles să formuleze, tară temei legal, o nouă cerere de suspendare, direct în fața instanței de apel, investită deja să controleze din perspectiva

legalității și temeiniciei încheierea de respingere a vechii cereri de suspendare a unei executări silite.

Deci, XXXXX și XXXXX încalcă efectul devolutiv al apelului, întrucât:

i) tind la schimbarea cadrului procesual al apelului, întrucât KTE ar dobândi, de fapt o dublă calitate în apel, respectiv de intimată în raport de apel și de reclamantă în raport de noua cerere de suspendare - ceea ce contravine normelor C.proc.civ.;

ii) XXXXX și XXXX invocă motive străine de obiectul cauzei, întrucât noua cerere de suspendare nu fundamentează în vreun fel apelul ce face obiectul cauzei și nici nu are la baza o decizie ÎCCJ opozabilă erga omnes;

iii) înțeleg să reitereze vechea cerere de suspendare în apel, drept o. cerere nouă, ceea ce converge la concluzia că formulează pretenții noi (și inadmisibile) în apel.

Mai mult, în completare față de cele de mai sus, urmează a se constata că de la momentul respingerii vechii cereri de suspendare și până la soluționarea prezentului apel nu s-a născut niciun motiv nou de suspendare.

Ca atare, apelantele nici măcar nu justifică introducerea unei noi cereri de suspendare, ci doar o reiterează drept cerere distinctă, cu unicul scop al tergiversării judecății și a evitării înapoierii dosarului nr. XXXX la Judecătoria Sectorul X București, pentru judecarea fondului contestației la executare.

Or, în acest context, noua cerere este inadmisibilă și față de faptul că dacă ar fi apărut motive noi de suspendare, XXXX și XXXXX ar fi trebuit să formuleze această nouă cerere de suspendare în fața primei instanțe pentru o judecare legală și asigurarea dublului grad de jurisdicție.

în tine, nu trebuie omis nici că potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) C.proc.civ., „dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea Z”. Așadar, în ce privește opozabilitatea hotărârilor pronunțate de ÎCCJ în recursurile în interesul legii (precum și în cadrul hotărârilor prealabile), acestea sunt opozabile inter partes de la momentul pronunțării, iar erga omnes doar de la momentul publicării lor în Monitorul Oficial al României.

Or, la momentul formulării cererii de suspendare, XXXXX și XXXX se prevalează de o decizie interpretativă, ce va deveni general obligatorie doar odată cu publicarea sa, publicare care nu s-a petrecut încă. Așadar, noua cerere de suspendare este inadmisibilă și din perspectiva prematurității introducerii sale, discuțiile pe temă putând suscita interes doar momentul publicării, fiind în prezent, premature.

Nu în ultimul rând, chiar și în absența motivării Deciziei RIL 2/2001 și presupunând că s-ar valida teza posibilității formulării unei cereri de suspendare și în timpul soluționării apelului la soluția de primă instanță a judecătoriei, este evident că o astfel de cerere de suspendare trebuie să se întemeieze pe alte motive decât cele deja supuse analizei instanței în cadrul primei cereri de suspendare (analizate și de o instanță de apel, în cadrul apelului împotriva încheierii de respingere a cererii). Altfel, se contravine nu doar logicii juridice, ci și logicii elementare și principiului securității juridice (reflexat în instituția autorității ide lucru judecată), întrucât o singură instanță (de apel) ar fi investită cu aceeași cerere, aflată în faze procesuale diferite. Până la soluționarea apelului privind vechea cerere de suspendare, încheierea de respingere a acesteia are autoritate de lucru judecat provizorie împotriva oricăror altor cereri de suspendare noi, identice cu cea veche, deci care nu cuprind motive noi.

În consecință, în raport de obiectul acestui dosar, de limitele efectului devolutiv al apelului, de faptul că nu a apărut niciun nou motiv de suspendare și de nepublicarea Deciziei RIL nr. 2/2021, solicităm respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă, fără antamarea fondului său, întrucât XXXX și XXXX nu îndeplinesc condițiile procedurale pentru formularea acesteia.

2. Chestiuni prealabile analizării fondului noii cereri de suspendare

XXXX și XXXXX se află într-o gravă eroare cu privire la instituția suspendării executării silite și a prevederilor legale incidente, mai ales prin raportare la obiectului dosarului prezent.

În primul rând, în mod greșit și cu rea-credință interpretează XXXX și XXXX cererea Avocatului Poporului și Decizia RIL nr. 2/2021 în sensul că ar permite formularea unor noi cereri de suspendare în cadrul fazei apelului împotriva încheierii de respingere a cererii inițiale de suspendare:

Pe de o parte, argumentele Avocatului Poporului nu au forță juridică obligatorie, ele nu se bucură de autoritate de lucru judecat și nu există niciun indiciu că ele vor fi preluate de ÎCCJ. Prin urmare, ele nu pot servi drept temei al reiterării unei cereri de suspendare chiar în dosarul de apel cu privire la soluția suspendării dispusă de prima instanță.

Oricum, XXXX și XXXX propun o interpretare trunchiată a opiniei (de altfel, discutabilă) a Avocatului Poporului, care, de fapt, nu face vorbire despre o nouă cerere de suspendare chiar în apelul în care se judecă încheierea de respingere a vechii cereri de suspendare (ar fi un non-sens juridic, ce ar genera situații absurde, precum cea de față), ci despre vocația de a formula o nouă cerere de suspendare în timp ce se judecă apelul promovat împotriva soluției pe fondul contestației la executare. De altfel de aceea se și vorbește despre „rămânerea debitorului la adăpost DUPĂ ce contestația la executare a fost respinsă”.

O interpretare contrară ar fi absurdă, precum situația de față: instanța de apel a fost investită pe de o parte, cu controlul judiciar al unei încheieri prin care s-a respins o cerere de suspendare și, pe de altă parte, cu o nouă cerere de suspendare, având aceleași motive, reiterată în apel.

O astfel de interpretare ar lipsi de conținut principiul dublului grad de jurisdicție în ce privește cererea de suspendare formulată direct în apel și ar genera un posibil conflict între autoritatea de lucru judecat a soluției din apel (cerere cu care instanța de apel este investită și față de care nu se poate desesiza) și cea privind soluția celei de-a doua cereri de suspendare, formulate pentru prima dată în apel.

În al doilea rând, în ce privește condițiile în care suspendarea executării silite poate fi dispusă, astfel cum am explicat deja în cadrul întâmpinării la apelul XXXX și XXXX, precum și în actele procesuale din fața primei instanțe, suspendarea este o măsură extraordinară, ce nu poate fi adoptată de către instanța de judecată decât dacă aparența dreptului este în favoarea debitorului.

Or, aparența dreptului este de partea creditorului XXX, aspect confirmat de soluțiile (nedefinitive) de respingere pe fond a contestațiilor la executare.

Din rațiuni de transparență, precizăm că există o singură soluție de respingere a unei contestații la executare anulată, de către instanța de apel (nu cunoaștem motivarea acesteia); aceasta, însă, nu invalidează susținerile XXX. Anularea unei hotărâri intervine pentru motive procedurale, iar nu pentru incorectă judecată pe fondul său.

În al treilea rând, în mod greșit afirmă XXXXX și XXXX că „debitorul” nu este protejat din perspectiva executării silite (și a suspendării/ temporizării sale) între momentul respingerii contestației la executare și cel al soluționării apelului. Dacă prima cerere de suspendare a fost respinsă definitiv (având autoritate de lucru judecat în legătură cu motivele analizate deja de două instanțe) și contestația la executare a fost și ea respinsă în primă instanță, înseamnă că executarea silită vizată de cererea de suspendare are mai mult decât de o simplă aparență de drept - aceasta se bucură chiar de o prezumție de legalitate;

Mai mult, toate afirmațiile XXXXX și XXXX potrivit cărora suspendarea este un drept (ce rezultă chiar din temeiul cererii de suspendare) al debitorului, de care acesta nu trebuie lipsit pe parcursul executării silite, respectiv a contestării executării silite, sunt vădit nefondate și contravin atât dispozițiilor procedurale române, precum și practicii internaționale - a se

vedea în acest sens jurisprudenta CEDO: hotărârea Zappia împotriva Italiei, din 26 septembrie 1996, par. 18-22.

De altfel, într-un dosar similar (în care părți sunt tot XXXXX și XXXX), Judecătoria Sectorul 2 București a reținut în mod definitiv:

■ în ce privește cererea de suspendare de drept:

„se constată că argumentele contestatoarei presupun ample verificări de fond, ce nu pot fi realizate pe calea prezentei cereri de suspendare a executării silite, în baza probatorhdui sumar administrat până la acest moment, și vizează soluționarea a înseși contestației la executare, respectiv: a) lipsa caracterului executoriu a contractului de ipotecă pe motiv că nu a fost încheiat pentru a garanta obligația de restituire a sumelor achitate de ~~XXX~~ în executarea contractului; b) lipsa calității de titlu executoriu a contractului de ipotecă pe motiv de împlinire a termenului de prescripție a executării silite, precum și pe motiv de prescripție a creanței, instituție specifică dreptului coreean; c) lipsa calității de titlu executoriu a contractului de ipotecă pe motiv că se limitează la bunurilor clar și precis indicate în cuprinsul acestuia.

Altfel spus dispozițiile art. 719 alin. 4 oct, 1 C.proc.civ. sunt aplicabile strict în situația în care înscrisul ce se execută nu prezintă nici la nivel de aparență calitatea de titlu executoriu, or, cât timp în prezenta cauză există o aparență strict formală de titlu executoriu, raportat la art. 2431 C.civ. - în limitele permise de verificarea ce poate fi realizată pe calea prezentei, până la soluționarea fondului, cererea de suspendare a executării silite întemeiată pe dispozițiile art 719 alin. 4 pct. 1 C.proc.civ. este neîntemeiată și va fi respinsă în consecință" - încheierea de ședință din data de 11.06.2019 din dosarul nr. 10419/300/2019, pag. 4.

■ în ce privește cererea de suspendare facultativă:

„În primul rând, trebuie subliniat că, deși textul de lege intern nu definește ce se înțelege prin sintagma „motive temeinice”, raportat la art. 11 și 20 din Constituția României, instanța este chemată a realiza o interpretare conformă a standardului utilizat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materia executării silite în privința ambelor părți), cât și a Art. 1 din Protocolul r. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (aplicabil în privința creditoarei). Ca atare, se are în vedere regula în materie, în sensul că executarea silită trebuie să respecte toate garanțiile în materie de termen rezonabil, astfel că suspendarea executării silite este și trebuie să rămână o măsură absolut excepțională, aptă a fi adoptată doar în situații de o gravitate semnificativă, executarea silită impunându-se a se realiza cu maximă celeritate (a se vedea pentru dezvoltări, hotărârea Zappia împotriva Italiei, 26 septembrie 1996, par. 18-22). (...)

Altfel spus, suspendarea executării silite este o măsură care se raportează la situația personală a debitorului, respectiv aptitudinea de a-și creat un prejudiciu iremediabil/ dificil de reparat, situație ce trebuie evaluată, în mod evident, și din perspectiva urgenței.

în prezenta cauză, argumentul învedereat de către debitoare privind caracterul semnificativ al creanței și dificultățile economice inerente nu se subsumează unor asemenea motiv, cât timp este un argument general valabil în cazul oricărei executări silite, validarea unui asemenea argument riscând a conduce la anihilarea garanțiilor derivate din Art. 1 Protocolul nr. 1 la CoEDO în privința creditoarei.

Referitor la al doilea motiv invocat — dificultatea unei eventuale întoarceri a executării silite, în ipoteza admiterii contestației — în ipoteza în care acesta s-ar aprecia ca întemeiat, s-ar conduce la concluzia că, ori de câte ori se execută silit părți sociale, se impune a fi suspendată executarea silită, ceea ce, din nou, nu corespunde scopului și finalității suspendării executării silite, ca măsură absolut excepțională." - încheierea de ședință din data de 11.06.2019 din dosarul nr. 10419/300/2019, pag. 5.

Notă\ Precizăm că dosarele sunt identice, cu mențiunea că diferă actele ce stau la baza executării. în concret, în prezenta cauză se execută contractele de ipotecă privind părțile

sociale ale ~~XXXXXXXXXX~~, iar în dosarul nr. 10419/300/2019 s-a contestat executarea contractului de ipotecă privind părțile sociale ale societății debitoare (~~XXXXXX~~).

Deși realizăm absurdul situației în care se află atât Subscrisa, cât și instanța, în subsidiar față de inadmisibilitatea noii cereri de suspendare, invocăm autoritatea de lucru judecat provizorie a încheierii de respingere a suspendării supuse controlului judiciar.

Nu trebuie omis că premisa de la care se pornește odată cu demararea unei-executări silit, este că încheierile de încuviințare sunt legale, iar înscrisurile ce au stat la baza lor, asemenea, în mod simetric, un act administrativ în vigoare beneficiază de prezumția de legalitate până la desființarea/ anularea/ retractarea sa de către instanță, respectiv de autoritatea emitentă.

Deopotrivă, se poate afirma în mod legitim că odată ce o instanță de judecată a respins contestația la executare, legalitatea executării însăși este provizoriu confirmată - cu atât mai mult cu cât hotărârea primei instanțe este executorie și beneficiază de autoritate de lucru judecat provizorie.

Așadar, tezele propuse de XXXXX și XXXXX și pretinsele „situații nereglementate care lasă debitorul în pericol de a fi executat” nu se reflectă în filosofia legislativă a Codului de procedură civilă și a procedurii de executare silită înseși.

În context, nu trebuie omis că rațiunea pentru care un creditor trebuie să demareze o executare silită este aceea că debitorul se află în culpă pentru că nu și-a executat obligațiile.

Așadar, cel care trebuie protejat și pus la adăpost pe parcursul executării silit nu este debitorul, executat pentru că nu și-a îndeplinit obligațiile asumate în termenul agreeat, ci creditorul, care este deja prejudiciat și este nevoit să achite sume de bani suplimentare pentru a-și putea satisface creanța silit, întrucât debitorul a refuzat să execute benevol.

În fine, solicită să se aibă în vedere că, în absența motivării de către ÎCCJ a Deciziei RIL nr. 2/2021, orice discuții pe această temă se reduc la simple speculații, ce nu trebuie regăsite într-un cadru procesual precum cel în discuție, care beneficiază, până la publicarea Deciziei RJL nr. 2/2021 de reglementare completă și coerentă în materia suspendării executării silit, circumscrisă deja multiplelor opinii doctrinare și jurisprudențiale afirmate - a se vedea dispozițiile art. 517 alin. (4) C.proc.civ.

3. Cererea de suspendare este nefondată, astfel cum am argumentat prin întâmpinarea la Apelul XXXXX și XXXXX

În mod greșit și contrar logicii juridice, interpretează XXXXX și XXXXX dispozițiile art. 719 alin. (1) C.proc.civ., respectiv propun concluzia că odată cu respingerea cererii de suspendare, formulate în fața primei instanțe, această cerere poate fi reiterată în cursul apelului împotriva încheierii prin care s-a respins suspendarea chiar și în absența unor elemente de noutate.

Cel mult, prevederile mai sus menționate ar putea fi interpretate în sensul că o nouă cerere de suspendare - fundamentată pe motive noi și temeinice, față de cele deja analizate de prima instanță și de instanța de apel, care a analizat încheierea de respingere a cererii de suspendare - ar putea fi formulată în apel, însă în apelul împotriva soluției privind fondul contestației la executare, iar nu în apelul împotriva încheierii de respingere a suspendării.

Mai precis, dacă între momentul respingerii contestațiilor la executare și cel al soluționării apelului împotriva soluției primei instanțe, apar motive temeinice noi, de suspendare a executării, motive ce nu au fost iterate într-o veche cerere de suspendare, doar atunci s-ar putea formula o nouă cerere de suspendare în timpul judecării apelului, cu argumentarea că apelul se constituie într-o „altă cerere privind executarea silită”.

În plus, în prezenta cauză, ne aflăm în situația în care, printr-o cerere nouă (și inadmisibilă) XXXX și XXXX reiau în esență toate apărările formulate deja în fața primei instanțe (în dosarul nr. XXXXX) și în fața instanței de apel (prin apel).

XXX am răspuns deja tuturor acestor apărări privind atât neincidența cazului de suspendare de drept a executării, cât și a neincidenței unui caz de suspendare facultativă, nefiind justificat nici măcar un motiv temeinic care să argumenteze această suspendare. Deopotrivă, aceste motive au fost respinse de judecătoria Sectorul X București, în majoritatea judecăților privind cererile de suspendare, sens în care apreciem că nu se impune reiterarea fondului chiar prezentului dosar pe calea acestor note.

ASPECT IMPORTANT: Suplimentar față de apărările deja formulate și având în vedere că XXXX și XXX insistă asupra faptului că intimata XXX ne aflăm în procedura de reabilitare, fapt ce ar justifica suspendarea facultativă a executării silite, pentru că poate da naștere la îngreunarea întoarcerii executării, învederăm instanței că XXX nu se mai află în procedura de reabilitare/ reorganizare, încă de la data de 28.04.2020. în acest sens, atașăm prezentelor note, extrasul din Extrasul din Registrul competent al Tribunalului XXX, Sucursala XX, Departamentul înregistrare în limbile română, engleză și coreeană (Anexa 1), potrivit căruia: „la data de XXXX a fost închis procesul de reorganizare, odată cu Decizia de închidere a procesului de reorganizare în Dosarul nr. XXXXX de către Tribunalul Central Seul)” — pag. 7 din Extras.

în concluzie și în raport de toate argumentele mai sus dezvoltate, solicităm Onoratlui Tribunal:

1. În principal, respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă;
2. în subsidiar, respingerea cererii ca nefondată în raport de motivarea dezvoltată de XXXX și XXXX în susținerea acesteia”

La data de 18.05.2021, intimata formulează următorul supliment la punctul de vedere anterior:

„Față de motivarea Deciziei RIL nr. 2/2021 și publicarea sa în M.Of. al României, Partea I nr. 342/05.04.2021, suplimentăm Punctul de vedere deja transmis instanței de apel cu următoarele completări, menținându-ne toate apărările deja formulate în Punctul de vedere.

1. Sumar al considerentelor importante din Decizia RIL nr. 2/2021 Înalta Curte de Casație și Justiție („ÎCCJ”) a reținut cu caracter general obligatoriu următoarele:

■ Suspendarea executării silite este o măsura excepțională (iar nu un drept al debitorului, așa cum afirmă apelantele);

■ Măsura suspendării devine incidență în acele situații în care temporizarea procedurii execuționale este necesară pentru prevenirea unor consecințe negative iremediabile sau dificil de remediat, iar nu ca regulă;

■ Regula în materia executării silite este continuitatea și celeritatea actelor de executare, în scopul realizării cu promptitudine a dreptului recunoscut prin titlul executoriu;

■ Legiuitorul nu a cuprins în cadrul dispozițiilor art. 719 alin (1) C.proc.civ. nicio excepție de la executorialitatea hotărârii primei instanțe în materia executării silite;

■ Suspendarea operează până la pronunțarea hotărârii primei instanțe în sensul admiterii sau respingerii contestației la executare, având în vedere că:

- dacă prima instanță admite contestația la executare, atunci executorul judecătoresc urmează să respingă hotărârea executorie;

- dacă prima instanță respinge contestația la executare, atunci debitorul poate ataca hotărârea cu apel și solicita, deopotrivă, suspendarea efectelor acesteia, caracterul suspensiv ne mai având justificare.

Așa cum am menționat și în cadrul Punctului de vedere, niciuna dintre teoriile juridice/ situațiile ipotetice propuse de apelante nu trebuie analizate, întrucât ele exced cauzei și, mai mult, au fost tranșate, în prezent, în mod clar de ÎCCJ.

În consecință, contrar celor susținute de XXXX și XXXXX, debitorul nu este în lipsit de apărare în cadrul procedurii de executare silită; nu putem confunda „lipsirea de apărare a

debitorului" cu dreptul creditorului de a-și fructifica și satisface creanța pe calea legală a executării silită, oricum ca urmare a refuzului debitorului său de a-și executa cu bună-credință obligațiile.

Debitorul trebuie să își asume consecințele neexecutării voluntare a obligațiilor sale, iar în măsura în care, într-adevăr a fost pus în executare abuziv/ nelegal, atunci actele de executare vor fi anulate, iar partea vătămată de acestea va avea la îndemână remediul întoarcerii executării silită.

Simplul fapt că acte de executare silită pot fi anulate nu trebuie să determine schimbarea regulii în materie: continuitatea și celeritatea actelor de executare, în scopul realizării cu promptitudine a dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

2. Se confirmă inadmisibilitatea cererii de suspendare formulate de XXXX și XXXXX

Urmează a se constata că ÎCCJ a analizat cele două orientări jurisprudențiale, care au dat naștere la practică neunitară în ce privește limitele temporale ale efectelor suspendării executării silită.

Prima orientare prevedea că suspendarea operează până la soluționarea contestației la executare în primă instanță (opinie însușită de ÎCCJ). Potrivit celei de-a doua, suspendarea trebuie să se extindă până la soluționarea definitivă a contestației, având în vedere că reiterarea cererii de suspendare respinse în primă instanță este inadmisibilă în apel! A se vedea în acest sens para. 4 din Decizia RIL nr. 2/2021:

„în cea de-a doua orientare jurisprudențială, instanțele de judecată au avut o abordare diferită, apreciind că suspendarea executării silită își menține efectele până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

În acest sens s-a argumentat că, dacă s-ar admite teza contrară, ar trebui să fie recunoscut dreptul părții interesate de a formula cererea de suspendare și direct în fața instanței de apel. Or, jurisprudența este constantă în a aprecia că asemenea cereri sunt inadmisibile, pentru că, altfel, încheierea pronunțată de instanța de apel în suspendare ar fi, la rândul său, susceptibilă de apel, ceea ce ar presupune ca instanța superioară celei care judecă apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației la executare să soluționeze, la rândul său, apelul formulat împotriva unei hotărâri pronunțate de instanța de apel, ceea ce este contrar principiilor procedurii civile".

XXXXX și XXXX s-au raportat greșit la jurisprudența existentă (și invalidată de ÎCCJ) și au citat-o trunchiat; apelantele și-au argumentat cererea de suspendare (nouă) în sensul că aceasta este admisibilă, întrucât o interpretare contrară ar conduce la concluzia că debitorul ar fi lipsit de dreptul său de a cere suspendarea executării. Or, ceea ce s-a reținut în Decizia RIL nr. 2/2021 la para. 4 este tocmai faptul că cea de-a doua orientare jurisprudențială a luat naștere pentru că debitorul nu poate reitera aceeași cerere de suspendare a executării silită în orice fază procesuale și indiferent de obiectul dosarului.

Apelantele au încercat și extinderea nelegală a noțiunii „alte cereri privind executarea silită" la alte cereri de suspendare, susceptibile de promovare în orice stadiu al oricărui litigiu privind executarea silită; caracterul inadmisibil și, în subsidiar, nefondat al acestei interpretări rezultă cu evidență din motivarea ÎCCJ din Decizia RIL nr. 2/2021.

Dacă o nouă cerere de suspendare este inadmisibilă în apelul ce privește fondul contestației, a fortiori va fi inadmisibilă a doua cerere de suspendare promovată în apelul având ca obiect încheierea prin care s-a respins prima cerere de suspendare

Așa cum am menționat și în Punctul de vedere, inadmisibilitatea noii cereri de suspendare este o consecință corectă, în raport de obiectul prezentului dosar (apel împotriva unei încheieri prin care s-a respins o primă cerere de suspendare) și de conduita apelantelor.

3. Cererea de suspendare este nefondată și în raport de motivarea Deciziei RIL nr. 2/2021

Dezlegările ÎCCJ decurg natural din interpretarea dispozițiilor reglementând procedura executării silite și contestația la executare și confirmă cele deja susținute de XXX în Punctul de vedere transmis, precum și în actele procesuale aflate la dosarul cauzei.

ÎCCJ a analizat, în mod corect, limitele temporale ale suspendării din două perspectivă, ajungând la concluzia că suspendarea subzistă până la soluționarea contestației în primă instanță:

61. Revenind, în lumina acestor considerații preliminare, la soluționarea problemei de drept cu a cărei dezlegare a fost investită înalta Curte de Casație și Justiție, se apreciază că este necesară examinarea acesteia dintr-o dublă perspectivă.

62. Astfel, un prim plan de analiză, subsumat interpretării literale a normei juridice cuprinse în art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prin utilizarea metodelor de interpretare gramaticală, logică și sistematică, fundamentează concluzia potrivit căreia sintagma "până la soluționarea contestației la executare" are în vedere, incontestabil, momentul dezlegării în primă instanță a contestației la executare.

71. Concluziv, textul legal al art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu poate fi extins peste înțelesul său literal și, în consecință, efectele suspendării executării silite nu pot fi extinse după momentul soluționării în primă instanță a contestației la executare.

72. În cel de-al doilea plan de analiză, subsumat efectelor juridice ale hotărârii judecătorești pronunțate de prima instanță cu privire la contestația la executare, se impune a fi evidențiat caracterul executoriu al hotărârii, recunoscut prin dispozițiile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora "Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare".

NOTĂ: în dosarul nr. 10415/300/2019, prima instanță nu a soluționat contestația la executare, întrucât dosarul instanței este transmis către Tribunalul București; soluționarea acestuia este tergiversată de cereri vădit inadmisibile ale XXXX și XXXXX, formulate cu scopul evitării judecării contestației la executare.

Așadar, în primul rând, este relevant de precizat că ÎCCJ a validat indirect încheierea primei instanțe de respingere a cererii de suspendare atacate de XXXXX și XXXX, confirmând că măsura suspendării nu este o regulă în materia executării silite, ci excepția. Astfel, contrar celor susținute de apelante și față de faptul că nu există niciun motiv de suspendare, incident în cauză, se impune menținerea ca legală și temeinică a soluției de respingere a cererii de suspendare a XXXX și XXXXX.

Mai mult, având în vedere de intimata XXXXX nu se mai află în procedură de reorganizare, așa cum au afirmat apelantele, nu mai există nici potențiale consecințe negative iremediabile sau dificil de remediat care să rezulte din continuarea executării. Așadar, în cauză, se impune aplicarea regulii în materia executării silite, mai precis continuitatea și celeritatea acesteia, neexistând niciun motiv pentru care s-ar dispune suspendarea executării.

În al doilea rând, ÎCCJ a lămurit definitiv care sunt soluțiile situațiilor ipotetice propuse de XXXXX și XXXX în cererea de suspendare și despre care afirmă că fie că nu sunt reglementate, fie că nu protejează debitorul:

i) în cazul admiterii contestației la executare, avându-se în vedere că, potrivit art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, încheierea instanței de executare are caracter executoriu și, deci, executorul judecătoresc trebuie să se conformeze de îndată măsurii dispuse prin această încheiere, nu mai este necesar efectul suspensiv de executare al încheierii pronunțate în temeiul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pentru simplul motiv că intervine un alt efect, mult mai energic, și anume acela al anulării (după caz, în tot sau în parte, a executării silite ori a unor acte de executare), efect care se consumă încă de la momentul pronunțării soluției de primă instanță,

ii) soluția de respingere a contestației la executare, după administrarea probatoriului adecvat și cercetarea fondului cauzei, nu mai justifică menținerea efectului suspensiv de executare al încheierii pronunțate în temeiul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În fine, ICCJ a reținut și că dacă suspendarea dispuse de prima instanță subzistă și ulterior dezinvestirii sale, ar însemna că, în afară de negarea executorialității hotărârii date de instanța de executare cu privire la contestație, să se acorde și prevalență unei încheieri de suspendare a executării silite, care este rezultatul unei examinări sumare a temeiniciei contestației (neprejudicare/"pipăire" a fondului), în fața unei veritabile hotărâri judecătorești de fond, rezultat al unui examen, prin excelență, mult mai aprofundat (a se vedea para. 97 din Decizia RIL nr. 2/2021).

Ca atare, Inclusiv în raport de motivare a Deciziei RIL nr. 2/2021 și în raport de toate argumentele dezvoltate în Punctul de vedere, solicităm Onoratului Tribunal:

1. în principal, respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă;
2. în subsidiar, respingerea cererii ca nefondată în raport de motivarea dezvoltată de XXXXX și XXXX în susținerea acesteia"

La termenul de judecată din data de XXXXXX, apelantele au solicitat, în temeiul art. 519 și 520 C.proc.civ., sesizarea I.C.C.J. pentru a pronunța o hotărâre pentru dezlegarea următoarelor probleme de drept:

„1) interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC, sub aspectul lămuririi sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu”, respectiv limitele verificării pe care instanța de judecată este obligată să o facă pentru verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite, respectiv:

- dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC este limitată la o verificare pur formală a exhibării un înscris căruia îi este conferit prin lege cu titlu general caracterul de titlu executoriu;

- Sau dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC implică și o pipăire a aspectelor circumstanțiale, dincolo de verificarea pur formală a exhibării unui înscris căruia legea îi recunoaște caracterul de titlu executoriu, aspecte care ar susține existența derulării unei executări peste limitele titlului executoriu - se urmărește satisfacerea unei altei creanțe decât cele cuprinse în titlul executoriu, se urmăresc alte bunuri decât cele aduse în garanție, există incidentelor care ar duce la înlăturarea caracterului executoriu al acestuia - de exemplu prescripția.

2) Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 719 alin. 4 NCPC, respectiv a limitelor în care suspendarea obligatorie a executării silite produce efecte, în sensul dacă:

- Suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. 4 NCPC este supusă acelorași limitări temporale ca suspendarea facultativă dispusă în temeiul art. 719 alin. 1 NCPC, în interpretare și aplicare stabilită prin Decizia nr. 2/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, în sensul că produce efecte până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare;

- Sau suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. 4 NCPC, în considerarea gravității motivelor pentru care poate fi dispusă, nu este supusă acelorași limitări temporale ca suspendarea facultativă, efectele acesteia producându-se până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

3) Interpretarea și aplicarea sintagmei „altei cereri privind executarea silite” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, respectiv dacă soluționarea apelului formulat împotriva hotărârii primei instanțe cu privire la contestația la executare se circumscrie noțiunii de „altă cerere privind executarea silite”, fiind admisibilă astfel formularea unei cereri de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă,

4) *Subsecvent problemei de drept de la punctul 3) - interpretarea si aplicarea sintagmei „instanța competentă” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, respectiv dacă cererea de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației, se poate formula în calea de atac formulată împotriva soluției pronunțate în contestația la executare sau în calea de atac formulată împotriva soluției pronunțată cu privire la suspendarea executării silite.”*

În susținerea acestei cereri, apelantele arată următoarele:

„Litigiul dintre parti. Situația de fapt

1. *XXXXXXX (referit în continuare ca XXX) a fost constituită pentru și are ca obiect de activitate producția de energie electrică, iar în vederea desfășurării acestui obiect de activitate a fost necesară realizarea capacității de producție a energiei, respectiv centrala electrică fotovoltaică în localitatea XXX, județ XXXX.*

2. *Între aceasta și XXXX („XXX”) a avut loc înțelegerea potrivit căreia XXXX va asigura finanțarea, proiectarea, achiziția și execuția la cheie a centralei electrice fotovoltaice, iar în acest scop XXX a creat vehiculele XXXXX („XXX”).*

3. *La data de XXXX acest vehicul, XXXX, în calitate de constructor, a încheiat cu XXX-ul, în calitate de beneficiar un contract de proiectare, achiziție și construcție la cheie („Contractul XXX”) pentru realizarea centralei electrice fotovoltaice.*

4. *Între XXX și vehiculul propriu XXX s-a încheiat la aceeași dată, respectiv la XXXX, un contract de împrumut („Contract de împrumut”), având ca scop determinat exclusiv asigurarea fondurilor necesare pentru realizarea obiectului Contractului XXXX asumat de XXX fata de XX.*

5. *După cum reiese din prevederile Contractului XXXX, prețul acestuia este compus din: costul construirii la cheie în cuantum total egal cu valoarea împrumutată conform contractului de împrumut*

și onorariul de asistență tehnică, în cuantum total egal cu valoarea dobânzii renumeratorii din același contract de împrumut.

6. *Obligațiile de proiectare, achiziție și construcție la cheie a centralei electrice fotovoltaice asumate prin Contractul XXX au fost subcontractate de XXX către XXXXX, o altă societate din grupul creditorului XXX.*

7. *În acest sens a fost încheiat Contract de cesiune și preluare a îndatorări la aceeași dată, respectiv XXX prin care XXXXX X a preluat datoria lui XXX către XXX.*

8. *Având în vedere ca XXX-ul datora prețul Contractului XXX către XXX - prin vehiculul sau, XXX, cata vreme XXX ar fi restituit (chiar dacă doar formal) împrumutul către XXXX, XXXX-ul și asociații acestuia au consimțit la garantarea obligației de a se restitui împrumutul.*

9. *XXX a pretins ca ar fi dobândit creanța deținută de XXX, ca urmare a unui contract de cesiune de creanță din luna XXXX, astfel ca XXXX-ul și asociații acestuia au încheiat o serie de contracte de ipoteca.*

10. *Voința reală a părților a fost așadar aceea ca XXX să asigure finanțarea parcului fotovoltaic din Comuna XXX, județ XXX pentru XXXX, prin realizarea și creditarea proiectării, echipării și construcției parcului, execuția efectivă urmând a fi realizată de XXX. Împrumutatorul XXX și împrumutatul XXX sunt una și aceeași persoană, XXX fiind un simplu vehicul creat de XXXX, asupra căruia acesta deține controlul deplin, inclusiv asupra conturilor sale bancare, iar XXX (membru a aceluiași grup) este constructorul, entitatea care ar fi încasat sumele împrumutate pentru execuția parcului fotovoltaic.*

11. *Înșă, obligațiile asumate fata de XXXX, în limita îndeplinirii obligațiilor corelative - executării Contractului XXX, au fost integral achitate de XXXX.*

12. *La data de XXXX, în temeiul contractelor de ipoteca încheiate între XXX și subscrisă, XXX a formulat cerere de executare silită prin care a solicitat executarea Contractelor de*

Ipoteca pentru realizarea creanței dobândite ca urmare a Contractului de cesiune și preluare a îndatorării.

13. *Nici executorului judecătoresc și nici instanței care a încuviințat executarea silită nu le-a fost prezentat întregul mecanism contractual de finanțare.*

14. *Cererea de executare silită a fost înregistrată pe rolul B.E.J. XXXXX și s-a format dosarul de executare nr. 49/2019. Cererea de încuviințare a executării silite împotriva XXXXX a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. XXXXX, executarea silită fiind încuviințată prin încheierea pronunțată la data de 10.04.2019, iar cererea de încuviințare a executării silite împotriva XXXXX a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. XXXXX, executarea silită fiind încuviințată prin încheierea pronunțată la data de XXXX.*

15. *Împotriva executării silite începute în temeiul încheierilor de încuviințare a executării silite XXXXX și XXXXX au formulat contestație la executare, aceasta fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. XXXX.*

16. *Contestația la executare este pe rolul Judecătoriei Sector X, având termen de judecată la data de XXXXX.*

17. *Prin încheierea de ședință din XXXX, pronunțată în același dosar, Judecătoria Sector X a respins cererea de suspendare a executării silite ce face obiectul dosarului de executare nr. 49/2019 al BEJ XXXX.*

18. *În cauza pendinte, urmează a se soluționa apelul formulat de subscrisele împotriva încheierii de ședință din XXX, prin care a fost respinsă cererea de suspendare a executării silite (până la soluționarea definitivă a contestației la executare).*

II. ADMISIBILITATEA SESIZĂRII ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE ÎN VEDEREA PRONUNȚĂRII UNEI HOTĂRÂRI PREALABILE PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

19. *Potrivit art. 519 NCPC, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultima instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

20. *Prin acest text de lege sunt instituite condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și anume:*

- a) Existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultima instanță;*
- b) Cauza ce face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al ICCJ, curții de apel sau al tribunalului;*
- c) Înviearea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;*
- d) Chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia ICCJ să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.*

21. *În speța, consideram că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a acestei proceduri, având în vedere următoarele considerații:*

- a) Cauza pendinte se afla în curs de judecată în ultima instanță, fata de prevederile art. 719 alin. 6 NCPC cu privire la caile de atac împotriva încheierii de suspendare;*
- b) Condiția aflării cauzei în competența de soluționare a unui complet al ICCJ, curții de apel sau tribunal, este de asemenea îndeplinită, competența soluționării apelului formulat împotriva încheierii de suspendare aparținând tribunalului;*

c) Condiția ca sesizarea sa privească o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată este de asemenea, îndeplinită, fata de obiectul cauzei pendinte, precum și în contextul procedurii de executare silită ce face obiectul suspendării și al contestației; executarea silită, ca fază unitară a procesului civil, este supusă dispozițiilor legale în materie, iar executarea silită trebuie desfășurată în acord cu normele juridice și cu hotărârile judecătorești pronunțate de instanța de executare, astfel ca limitele aplicării acestora trebuie să fie clare și complet determinate, caracterul echivoc al acestora putând da naștere unor măsuri chiar abuzive în cadrul executării silite, contrare sensului real urmărit de legiuitor și care se impune astfel a fi lămurit de instanța supremă prin intermediul procedurii exprese reglementate de art. 519 NCPC.

Analiza instanței de executare cu privire la caracterul executoriu al titlului invocat de către creditor în verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării potrivit art. 719 alin. 4 NCPC, este susceptibilă de interpretări diferite în privința limitelor acesteia, fiind justificată astfel și legătura cu cauza pendinte.

De asemenea, prevederile art. 719 alin. 4 NCPC ar putea fi interpretate în mod diferit de către instanțele de judecată cu privire la momentul până la care produce efecte măsura suspendării obligatorii a executării silite, stabilirea limitelor acesteia având legătura cu prezenta cauză, prefigurând aplicabilitatea hotărârii ce urmează a fi pronunțată.

Art. 719 alin. 1 NCPC reglementează două momente diferite până la care poate fi obținută suspendarea executării silite, respectiv (i) până la soluționarea contestației sau (ii) a altei cereri privind executarea. Fata de interpretarea sintagmei „până la soluționarea contestației” stabilită prin Decizia nr. 2/2021, sintagma „altei cereri privind executarea silită” este susceptibilă de interpretări diferite sub aspectul cererilor incluse în această noțiune, respectiv dacă aceasta include sau nu soluționarea apelului formulat împotriva hotărârii privind contestația la executare și cererea de suspendare.

Desi art. 719 alin. 1 NCPC reglementează ca cererea de suspendare se soluționează de instanța competentă, aceasta este susceptibilă de interpretări diferite după cum sintagma „altei cereri privind executarea silită” poate include cereri formulate în momente procesuale avansate, respectiv date în competența altor instanțe decât cea de executare.

d) După cum s-a reținut în practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, cerința noutății este îndeplinită nu doar atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou intrate în vigoare, dar și în situația unor reglementări mai vechi, dar asupra cărora instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind actuală aplicarea frecventă a normei juridice, fiind necesar să nu se fi dezvoltat o practică unitară ce releva o anumită interpretare și aplicare a normei vizate de chestiunea de drept.

Astfel, cerința noutății este îndeplinită în situația în care în privința normei juridice se poate vorbi despre o practică în curs de formare, care să justifice declanșarea mecanismului de prevenire a practicii neunitare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

În privința caracterului de noutate al chestiunilor de drept asupra cărora solicităm lămurirea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 NCPC, va solicităm să reținem că fiind îndeplinită și această condiție, întrucât nu am identificat existența vreunui recurs în interesul legii promovat pentru dezlegarea modului de interpretare, de lămurire a înțelesului sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu” și a limitelor analizei instanței de executare în temeiul art. 719 alin. 4 NCPC în sensul solicitat prin prezenta cerere, practica judecătorească nefiind unitară, dar nici bogată cu privire la această chestiune.

Această condiție este îndeplinită și cu privire la limitele în care suspendarea obligatorie a executării își produce efectele, caracterul de noutate decurgând din Decizia nr. 2/2021 prin

care s-au stabilit limitele suspendării facultative, iar de la momentul pronunțării acestei decizii nu s-a putut forma o practica, cu atat mai puțin unitara.

Cu privire la ultimele doua chetuni de drept, privind interpretarea sintagmei „alte cereri privind executarea silita”, respectiv a sintagmei „instanța competentă”, instanțele de judecată nu s-au pronunțat asupra acestora anterior pronunțării Deciziei nr. 2/2021, modul de interpretare al sintagmei „pana la soluționarea contestației” determinând necesitatea stabilirii conținutului noțiunii de „alte cereri privind executarea” în sensul prezentei cereri, precum și stabilirea instanței competente cu soluționarea acestora.

Nici în privința limitelor efectelor suspendării obligatorii, nici în privința conținutului sintagmei „alte cereri privind executarea silita sau a modului de stabilire a instanței competente cu soluționarea acestora nu am identificat existența unor recursuri în interesul legii și nici nu s-a format o practica unitara.

Fata de aceste considerente cerința de noutate al chestiunilor de drept este îndeplinită cu privire la toate aspectele ce fac obiectul prezentei cereri.

III. CHESTIUNILE DE DREPT A CĂROR DEZLEGARE O SOLICITAM

III.1. Interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC, prin raportare și la art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC în sensul că pentru verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie este necesară o analiză a caracterului executoriu al titlului exhibit, prin raportare la situația de fapt, prin pipăirea fondului, nu prin verificarea formală a existenței unui titlu executoriu.

22. Potrivit art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC „Suspendarea executării este obligatorie și cauziunea nu este necesară dacă: 1. Hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu”.

23. Considerăm necesar a se lămuri înțelesul sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu” sub aspectul limitelor analizei pe care instanța investită cu cererea de suspendare a executării este ținută să o facă cu privire la titlul invocat de către creditor, respectiv dacă aceasta este o analiză pur formală limitată la a verifica dacă înscrisul prezentat are caracter de titlu executoriu în general sau dacă aceasta impune în mod necesar și o pipăire a aspectelor circumstanțiale care ar susține existența unei executări derulate dincolo de limitele titlului executoriu - se urmărește satisfacerea unei alte creanțe decât cea cuprinsă în titlul executoriu, se urmăresc alte bunuri decât cele aduse în garanție, există incidente care ar duce la înlăturarea caracterului executoriu - de exemplu, depășirea în mod evident a termenului de prescripție, o atare interpretare având consecințe directe în privința incidenței cazurilor de suspendare obligatorie a executării silite.

24. În practica s-a reținut în mod constant că încuviințarea executării silite este o procedură necontencioasă, care se soluționează fără citarea părților/debitorului, instanța de executare soluționând cererea exclusiv în raport de înscrisurile de care se prevalează creditorul, debitorul fiind lipsit de posibilitatea de a formula apărări cu privire la pretențiile acestuia, instanța de executare urmând a analiza, potrivit art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC, dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul exhibit de creditor, constituie titlu executoriu.

25. La încuviințarea executării silite instanța realizează o analiză formală a titlului invocat de către creditor și va respinge cererea în situația în care acesta nu reprezintă formal/nu prezintă o minimă aparență de titlu executoriu.

Astfel, în raport de prevederile art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC condiția premisa pentru încuviințarea executării silite este invocarea unui titlu căruia formal legiuitorul să-i fi recunoscut caracterul general de titlu executoriu.

26. Prevederile art. 719 NCPC însă reglementează dreptul debitorului de a solicita și de a obține suspendarea executării silite - propria garanție a procesului echitabil, a cărui premisa este încuviințarea prealabilă a executării, doar o executare aflată în derulare fiind susceptibilă de suspendare.

Așadar, pentru a verifica temeinicia unei cereri de suspendare a executării, fie facultativa, fie obligatorie, premisa este ca executarea a fost încuviințată de către instanța, respectiv ca cel puțin formal creditorul a invocat un înscris care, potrivit legii, este titlu executoriu.

27. Dacă procedura de încuviințare a executării silite este una necontencioasă și poate permite o verificare doar formală a înscrisului exhibit de creditor sub aspectul caracterului de titlu executoriu, procedura de soluționare a cererii de suspendare este contencioasă, pornită la cererea debitorului, și are ca scop tocmai verificarea motivelor acestuia pentru temporizarea executării silite, creditorul având posibilitatea de a formula propriile apărări.

28. Prin art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC legiuitorul a instituit obligația suspendării executării silite (încuviințată în prealabil) în situația în care înscrisul prezentat de către creditor nu este executoriu potrivit legii, aceasta normă juridică/măsura urmând a fi lipsită de aplicabilitate și de eficiență în situația în care analiza incidenței acestui caz s-ar plia pe analiza realizată la momentul încuviințării executării silite conform art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC, respectiv dacă ar presupune doar o analiză pur formală și generală a caracterului executoriu al titlului invocat de creditor.

29. Avem cunoștința de soluții jurisprudentială care are ca premisa opinia că prevederile art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC impun o analiză formală a existenței unui titlu executoriu, a unei minime aparente a unui titlu executoriu. În această interpretare, analiza instanței ar fi limitată practic la aceeași analiză realizată cu ocazia încuviințării executării silite, ceea ce, în opinia noastră, ar duce la o inaplicabilitate universală a cazului de suspendare obligatorie, cât timp instanța de executare, analizând aceleași aspecte, a încuviințat executarea.

30. Într-o a doua interpretare, instanțele au considerat că pentru incidența cazului de suspendare obligatorie este necesară și suficientă o aparentă de temeinicie a motivelor invocate de debitor cu privire la limitele titlului executoriu și a incidentelor care înlătură caracterul executoriu al acestuia, așadar o analiză prealabilă a executorialității, o pipăire a acesteia în raport de circumstanțele concrete ale cauzei.

31. Susținem valabilitatea celei de-a doua interpretări în primul rând prin raportare la principiul general de drept potrivit căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice, recunoscut atât prin jurisprudența Curții Constituționale, cât și prin jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (ex: punctul 109 din Decizia nr. 45/2020 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

32. Interpretarea prevederilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC în sensul că instanța este limitată la o analiză formală a titlului executoriu, identică cu cea realizată la momentul încuviințării executării, ar lipsi practic de conținut aceste dispoziții. A accepta interpretarea potrivit căreia în soluționarea cererii de suspendare a executării, instanța va analiza pur formal și cu caracter general executorialitatea titlului prezentat, fără o analiză a acestui caracter în mod circumstanțiat în raport de situația de fapt și de drept a cauzei, fără să „pipăie” astfel îndeplinirea condiției prevăzute de lege pentru suspendarea obligatorie înseamnă a limita această analiză la cea specifică procedurii necontencioase și formale a încuviințării executării silite și la lipsirea de efecte a art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC.

33. Este evident că odată ce instanța a constatat, formal, existența unui titlu executoriu și a încuviințat executarea silite, este imposibil ca ulterior, în soluționarea cererii de suspendare a executării de aceasta dată, să se constate - tot printr-o analiză formală, că executarea nu se realizează de fapt în temeiul unui titlu executoriu.

34. Nu putem achiesa la o interpretare care pornește de la premisa unei erori judiciare grave, respectiv a încuviințării executării silite în temeiul unui titlu care nici măcar aparent nu ar reprezenta titlu executoriu, cu atât mai puțin a unei frecvente ridicate a acestei erori care ar justifica reglementarea expresă ca situație care atrage suspendarea obligatorie a executării. În mod evident, legiuitorul nu a înțeles că prin art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC să

dubleze analiza formală specifică încuviințării executării silite (și eventual pentru a înlătura o posibilă eroare cu privire la caracterul executoriu apărută la momentul încuviințării executării), ci a înțeles să confere instanței un cadru mai larg de analiză a actelor de executare, pipăind caracterul executoriu al titlului.

35. Mai mult decât atât, interpretarea pe care o susținem prin prezenta cerere este întemeiată și pe caracterul excepțional al suspendării executării silite; astfel, suspendarea executării silite este în esență o măsură excepțională care temporizează executarea silită (presumată a fi pornită și desfășurată în condiții de legalitate, inclusiv în baza unui titlu care este executoriu), astfel încât analiza incidenței unei atare măsuri excepționale (mai ales atunci când este reglementată cu caracter obligatoriu) nu poate fi văzută ca rezultat al unei analize pur formale a titlului, ci a unei analize particulare, a unei pipairi a fondului (înțeles ca aparenta temeinicie a motivelor invocate în combaterea pretinsului caracter executoriu al titlului).

36. De altfel, prevederile art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC și cele ale art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC nu operează cu aceleași noțiuni, aspect ce atrage interpretarea diferită a celor două norme, și a limitelor verificărilor pe care acestea le impun.

37. Potrivit art. 666 alin. 5 pct. 2 NCPC „Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă: [...] 2. Hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu.” Art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC stabilește ca „Suspendarea executării este obligatorie și cauțiunea nu este necesară dacă: 1. Hotărârea sau înscrisul nu este, potrivit legii, executoriu.”

38. Dacă pentru încuviințarea executării silite instanța verifică dacă înscrisul este potrivit legii, titlu executoriu, pentru incidența cazului de suspendare obligatorie este necesar ca aceasta să verifice puterea executorie a titlului invocat. Cele două noțiuni nu sunt echivalente, valența de titlu executoriu fiind recunoscută de legiuitor unor anumite categorii de înscrisuri, acesta reglementând totodată situații și incidente care înlătura caracterul executoriu al acestora. Deși un anumit înscris în genere este titlu executoriu, în situații particulare acesta își pierde executorialitatea.

39. În acest sens, exemplificativ, sunt prevederile art. 707 NCPC potrivit cărora prescripția stinge dreptul de a obține executarea silită, iar orice titlu executoriu își pierde puterea executorie (alin. 2 teza I), însă prescripția nu operează de drept, ci numai la cererea persoanei interesate (alin. 1).

40. Astfel, deși prescripția înlătura puterea executorie a oricărui titlu executoriu, aceasta nu poate fi invocată decât de către persoana interesată, respectiv aceasta nu va putea fi analizată din oficiu de către instanța la momentul încuviințării executării silite, și nici nu va putea fi opusă de către debitor în cadrul procedurii necontencioase a încuviințării executării.

41. Pentru a proteja dreptul debitorului de a nu fi supus unei executări nelegale legiuitorul a reglementat instituția suspendării obligatorii a executării silite în situația în care titlul executoriu exhibit de creditor nu este executoriu, fie ca urmare a pierderii puterii executorii sau ca urmare a altor motive care nu îi conferă, în raport de situația concretă, putere executorie.

42. Art. 622 NCPC, cu titlul marginal „îndeplinirea obligațiilor prevăzute în titlu” statuează ca obligația stabilită prin titlul executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie (alin. 1), în caz contrar aceasta urmând a fi adusă la îndeplinire prin executare silită (alin. 2), care are loc până la realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu (alin. 3). Aceste dispoziții reglementează limitele caracterului executoriu al oricărui titlu executoriu.

43. Caracterul executoriu al unui titlu executoriu nu poate fi extins peste limitele drepturilor expres și limitativ prevăzute în cadrul acestuia, executorialitatea titlului nefiind extinsă asupra tuturor drepturilor pe care creditorul le-ar pretinde față de același debitor. Deși creditorul deține, ipotetic, un titlu executoriu, caracterul executoriu al acestuia este

recunoscut exclusiv in limita identității între dreptul pretins și dreptul recunoscut prin titlu, creditorul fiind ținut să probeze această identitate, evident în cadrul unei proceduri contencioase.

44. Or, cum o astfel de analiză nu este susceptibilă să fie realizată în cadrul procedurii necontencioase a încuviințării executării silite, ea trebuie recunoscută să fie permisă și chiar obligatorie în procedura de soluționare a cererii de suspendare a executării, în condițiile în care însuși legiuitorul a reglementat lipsa caracterului executoriu ca motiv de suspendare obligatorie a executării.

45. De asemenea, un alt incident care poate duce la pierderea caracterului executoriu al unui înscris care, potrivit legii, este titlu executoriu vizează însăși existența dreptului pretins, art. 622 NCPC recunoscând dreptul creditorului de a obține executarea în limitele dreptului recunoscut prin titlu, stingerea dreptului conform prevederilor legale care îl guvernează lipsind de efecte actul și înlăturând astfel însuși caracterul executoriu al titlului. Cu toate acestea, aspectele legate de existența sau inexistența dreptului nu sunt susceptibile să fie analizate în cadrul procedurii necontencioase a încuviințării executării.

46. În contextul în care pentru încuviințarea executării silite ar fi suficientă analiza formală a existenței unui titlu executoriu, este de neînchipuit ca legiuitorul, deși a reglementat suspendarea obligatorie a executării silite în situația în care titlul nu este executoriu, să a raportat la aceeași analiză formală a existenței titlului, iar nu la o analiză a executorialității efective a acestuia, întrucât într-o atare ipoteză ar fi negată practic aplicabilitatea acestui caz de suspendare.

47. De altfel, prin art. 719 alin. 1 NCPC legiuitorul a reglementat posibilitatea suspendării executării pentru motive temeinice, stabilind totodată obligația achitării unei cauțiuni, iar prin alin. 4 a stabilit obligativitatea măsurii suspendării executării și exonerarea de obligația constituirii cauțiunii în raport de gravitatea motivelor temeinice, care vizează însăși legalitatea executării silite. Cazurile prevăzute la art. 719 alin. 4 reprezintă veritabile motive temeinice pentru suspendarea cauzei, a căror gravitate justifică suspendarea obligatorie a executării.

48. În practică s-a reținut că pentru verificarea motivelor temeinice pentru a se dispune măsura suspendării executării instanța trebuie să pipăie fondul cauzei, fără însă să-l prejudicie. Or, dacă pentru verificarea motivelor temeinice instanța trebuie să se raporteze la motivele de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă cu privire la executarea silite, să realizeze o „pipăire a fondului”, aceleași criterii se impun să fie aplicate și în privința motivelor temeinice care vizează însăși legalitatea executării silite, respectiv aparenta temeinicie a incidentelor care duc la lipsirea/pierderea caracterului executoriu al unui titlu.

49. Or, prin pipăirea fondului în analiza incidenței prevederilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC și verificarea executorialității titlului în raport de obligația pretinsă, înlătură posibilitatea respingerii ab initio a cererii de suspendare și totodată garantează că aceasta nu va fi admisă de plano.

50. Astfel, în contextul reglementărilor menționate, chestiunea de drept necesită intervenția organului abilitat să lămurească, căta vreme aceasta poate fi interpretată și aplicată în mod diferit, iar consecințele unor astfel de interpretări conduc în mod firesc la vătămări ale drepturilor participanților la executarea silite, fiind necesară intervenția instanțelor competente să lămurească norma juridică tocmai pentru evitarea unor astfel de situații și pentru asigurarea interpretării și aplicării normei în acord cu spiritul acesteia și potrivit voinței urmărite de legiuitor, în sensul în care acestea ar produce efecte.

III.2. Interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC, raportat la decizia nr. 2/2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, în sensul că în

situația suspendării obligatorii a executării silite măsura produce efecte pana la soluționarea definitivă a contestației la executare.

51. Conform art. 719 alin. 4 NCPC „Suspendarea executării este obligatorie si cauziunea nu este necesara daca:

1. hotărârea sau înscrisul care se executa nu este, potrivit legii, executoriu;

2. înscrisul care se executa a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătoreasca data in prima instanța;

3. debitorul face dovada cu inscris autentic ca a obținut de la creditor o amânare ori, dupa caz, beneficiază de un termen de plata."

52. Prin Decizia nr. 2/2021 înalta Curte de Casație si Justiție a stabilit ca in interpretarea si aplicarea sintagmei „pana la soluționarea contestației la executare" din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, suspendarea executării silite este limitata in timp pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare.

53. Apreciem necesara interpretarea prevederilor art. 719 alin. 4 NCPC sub aspectul limitelor in care suspendarea obligatorie a executării produce efecte, in sensul de a stabili daca aceasta produce efecte in aceleași limite ca suspendarea facultativa, astfel cum au fost stabilite prin Decizia nr. 2/2021 sau daca, fata de gravitatea motivelor care impun suspendarea, aceasta produce efecte pana la soluționarea definitivă a contestației la executare.

54. Lămurirea acestei chestiuni are consecințe directe asupra aplicabilității art. 719 alin. 4 NCPC, respectiv daca efectele suspendării obligatorii a executării sunt menținute pana la soluționarea definitivă a contestației la executare.

55. In opinia noastră, nu se va putea aprecia ca limitele măsurii suspendării stabilite prin Decizia nr. 2/2021 ar fi aplicabile si in cazul suspendării obligatorii, aceasta măsura fiind reglementata prin alta norma juridica decât cea analizata de către înalta Curte de Casație si Justiție, aceasta urmând a produce efecte pana la soluționarea definitivă a contestației, tocmai fata de gravitatea motivelor care impun cu tilu de obligație temporizarea executării silite.

56. Susținem valabilitatea celei de-a doua intepretari prin raportare la conținutul normei a cărei lămurire o solicitam.

57. Prin decizia nr. 2/2021 înalta Curte de Casație si Justiție a interpretat sintagma „pana la soluționarea contestației" din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, stabilind ca măsura suspendării dispusa in temeiul acestei norme este limitata in timp pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare.

58. Art. 517 alin. 4 NCPC reglementează obligativitatea dezlegării data de înalta Curte de Casație si Justiție cu privire la problemele de drept care au făcut obiectul recursului in interesul legii, astfel ca efectele acesteia sunt limitate la normele juridice, problemele de drept analizate.

59. Prin art. 719 legiuitorul a reglementat doua situații distincte in care poate fi dispusa suspendarea executării silite, respectiv (i) in situația existentei unor motive temeinice, cand oportunitatea măsurii este lăsata la aprecierea instanței — alin. 1; si (ii) in situația existentei unor cazuri speciale, de o gravitate deosebita, cand măsura este obligatorie -alin. 4.

60. Problema de drept soluționata prin Decizia nr. 2/2021 a vizat limitele in care suspendarea facultativa isi produce efectele in cazul contestației la executare, astfel ca soluția instanței supreme nu poate fi extinsa si asupra cazurilor in care măsura suspendării este obligatorie.

61. Interpretarea pe care o sutinem prin prezenta cerere, in sensul ca măsura suspendării obligatorii produce efecte pana la soluționarea definitivă a contestației, este întemeiata pe specificitatea cazurilor in care aceasta măsura este dispusa.

Conform art. 719 alin. 4 suspendarea este obligatorie daca:

1) hotărârea sau înscrisul care se executa nu este, potrivit legii, executoriu;

2) înscrisul care se executa a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătoreasca data in prima instanța;

3) debitorul face dovada cu inscris autentic ca a obținut de la creditor o amânare ori, dupa caz, beneficiază de un termen de plata.

62. Aceste cazuri de suspendare vizează incidente care, desi nu privesc caracterul general de titlu executoriu al inscrisului, atrag imposibilitatea executării acestuia, fiind totodată susceptibile sa intervină pe parcursul soluționării contestației, si sa persiste ulterior soluționării in prima instanța a acesteia.

63. Cum art. 719 alin. 4 NCPC reglementează 3 cazuri de suspendare obligatorie, acestea trebuie interpretate si aplicate unitar, fiind imposibil ca măsura suspendării sa producă efecte diferite in funcție de situația care a determinat adoptarea acesteia.

Incidența oricăruia dintre cazurile prevăzute de art. 719 alin. 4 NCPC atrage suspendarea obligatorie a executării, fara a fi necesara constituirea cauțiunii, or aceste motive pot interveni in mod uzual si de așteptat chiar dupa soluționarea in fond a contestației la executare. In situația in care motivele persista sau apar dupa soluționarea in prima instanța a contestației, executarea silita trebuie sa poată fi temporizata.

64. De altfel, prin decizia nr. 2/2021 înalta Curte de Casație si Justiție, in limitarea temporala a suspendării pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare, s-a raportat (si) la posibilitatea obținerii suspendării executării încheierii primei instanțe. Or, suspendarea executării hotărârilor este reglementata prin art. 450 Cod procedura civila care condiționează aceasta măsura de constituirea unei cauțiuni conform prevederilor art. 719 alin. (2) si (3) Cod procedura civila.

65. Aplicând acest raționament la situația reglementata prin art. 719 alin. 4 pct. 1 Cod procedura civila, pentru suspendarea obligatorie a executării nu este necesara consitutirea unei cauțiuni, insa perpetuarea efectelor acesteia este condiționata de constituirea cauțiunii (binenteles sub rezerva admiterii cererii de suspendare a executării încheierii/hotararii primei instanțe din contestația la executare).

66. Fata de aceste dispoziții este necesara lămurirea acestei chestiuni de drept susceptibila a fi interpretata si aplicata diferit, cu atat mai mult cu cat sintagma cuprinsa in aliniatul la primit deja o intepretara demonstrat a fi incompatibila cu teza normată in aliniatul 4 al aceluiași articol, consecințele rasfrangandu-se asupra întinderii dreptului debitorului de a beneficia de protecția conferita prin reglementarea dreptului de a obține suspendarea obligatorie a executării silita, fiind necesara intervenția instanței supreme pentru a preveni formarea unei practici neunitare si pentru asigurarea aplicării normelor in acórd cu scopul si spiritul edictarii acestora.

III.3. Interpretarea si aplicarea sintagmei alte cereri privind executarea silita din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, respectiv daca soluționarea apelului formulat impotriva hotărârii primei instanțe cu privire la contestația la executare se circumcscrie noțiunii de "alta cereri privind executarea silita" si, subsecvent, daca sunt limite temporale pentru formularea unei astfel de cereri, respectiv care este instanța căreia i se adresează.

67. Prin Decizia nr. 2/2021 pronunțata de înalta Curte de Casație si Justiție, a fost soluționat recursul in interesul legii formulat de Avocatul Poporului si s-a stabilit ca in interpretarea si aplicarea sintagmei „pana la soluționarea contestației" din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, suspendarea executării silita este limitata in timp pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare.

68. Pentru a da aceasta dezlegare înalta Curte de Casație si Justiție a reținut ca dezlegarea data in prima instanța are natura juridica a unei „soluționări" a contestației la executare si ar intra in câmpul de aplicare a sintagmei „pana la soluționarea contestației".

69. Așadar, apelul împotriva hotărârii primei instanțe cu privire la contestație la executare, cu atât mai puțin apelul cu privire la suspendarea executării nu se încadrează în noțiunea de „contestație la executare”, fiind necesară stabilirea naturii acestora.

70. Există opinii în sensul ca aceste cai de atac nu s-ar încadra în categoria de „alte cereri privind executarea silită” astfel ca o cerere de suspendare în caile de atac ar fi inadmisibilă, la fel cum este deschisă și interpretarea, pe care noi o susținem, în sensul ca sintagma „alte cereri privind executarea silită” include toate cererile referitoare la executare, inclusiv caile de atac, astfel ca debitorul ar putea formula o cerere de suspendare inclusiv în caile de atac privind contestația, respectiv cererea de suspendare.

71. Susținem ca cea de-a doua interpretare este conformă voinței legiuitorului pentru argumentele expuse în continuare.

72. Prin recursul în interesul legii formulat (Anexa 1), Avocatul Poporului a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea interpretării și aplicării sintagmei „pana la soluționarea contestației” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, apreciind ca aceasta ar fi în sensul ca suspendarea executării este limitată în timp până la momentul soluționării în prima instanță a contestației la executare.

73. În susținerea acestei interpretări s-a argumentat ca în calea de atac a apelului poate fi formulată o nouă cerere de suspendare a executării, fiind posibilă totodată formularea unei cereri de suspendare provizorie a executării silite în apel, conform prevederilor art. 719 alin. 7 NCPC.

74. De asemenea, s-a argumentat ca în temeiul art. 450 NCPC ar fi posibilă solicitarea suspendării provizorii a executării încheierii prin care a fost soluționată în prima instanță contestația la executare.

75. Deși suspendarea executării silite reprezintă un mijloc de protecție al debitorului față de prejudiciile ce i-ar putea fi produse prin continuarea unei executări silite nelegale, prin Decizia nr. 2/2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, măsura suspendării a fost limitată în timp până la soluționarea în prima instanță a contestației.

Astfel, independent de soluția pronunțată în prima instanță asupra contestației la executare, debitorul este susceptibil a fi prejudiciat prin continuarea executării silite, fiind totodată lipsit de protecția conferită de suspendarea executării obținută în fond.

76. Potrivit art. 651 alin. 3 NCPC încheierile pronunțate de instanța de executare sunt executorii, însă conform art. 468 alin. 5 NCPC „Termenul de apel suspendă executarea hotărârii de prima instanță, cu excepția cazurilor anume prevăzute de lege. În aceleași condiții, executarea se suspendă dacă apelul a fost exercitat în termen.”

77. Conform prevederilor alin. 4 al art. 720 (Efectele soluționării contestației) NCPC „Hotărârea de admitere sau de respingere a contestației, rămasă definitivă, va fi comunicată, din oficiu și de îndată, și executorului judecătoresc.” iar potrivit alin. 5 „Dacă contestația este admisă, executorul judecătoresc este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de instanță.”

Cu privire la art. 720 alin. 5 NCPC în doctrină s-a reținut ca „Alineatul (5) prevede că executorul este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de instanță prin hotărârea de admitere a contestației. Din topografia alineatului în cadrul articolului rezultă că este avută în vedere hotărârea de admitere a contestației, rămasă definitivă”

78. Se observă ca:

legiuitorul nu a reglementat în mod expres obligațiile executorului față de o hotărâre de admitere sau de respingere a contestației la executare în prima instanță, nedefinitivă;

legiuitorul nu a reglementat în mod expres obligațiile executorului față de o hotărâre de respingere a contestației la executare definitivă;

legiuitorul a reglementat în mod expres doar obligația executorului judecătoresc de a se conforma doar hotărârilor definitive prin care a fost admisă contestația. Chiar și în situația

in care s-ar aprecia ca incheierea pronunțată de prima instanță ar fi susceptibilă de executare provizorie, în sensul art. 448 NCPC, aceasta executare ar fi susceptibilă de suspendare provizorie conform art. 450 alin. 5 NCPC.

Prin Decizia nr. 8/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii (Anexa 2) s-a reținut ca „Textul citat (art. 450 alin. 5) reglementează suspendarea executării provizorii a hotărârilor de prima instanță care, în situațiile prevăzute de lege, pot fi puse în executare provizorie, chiar dacă sunt susceptibile de apel, reprezentând norma specială din materia suspendării executării provizorii”

Așadar, numai pentru hotărârile de prima instanță care pot fi puse în executare provizorie, se poate obține suspendarea executării, categorie însă în care nu poate fi încadrată și hotărârea de prima instanță, pronunțată în contestațiile la executare, fata de dispozițiile art. 720 alin. 4 și 5 care impun executorul judecătoresc să se conformeze doar hotărârilor definitive, care i-au fost comunicate de instanță. Hotărârea primei instanțe de admitere a contestației la executare nu este susceptibilă de executare provizorie pentru că nu poate duce la o anulare provizorie a executării silite ale cărei efecte ar fi inclusiv o întoarcere a executării.

79. Hotărârea primei instanțe de respingere a contestației la executare, sau, și mai evident, de admitere a contestației și anulare a executării silite (din cauza neîndeplinirii de către legiuitor a cerinței de claritate a normei), poate da naștere la interpretări în sensul că executorul judecătoresc poate să îndeplinească noi acte de executare.

80. Acesta situație trebuie privită pentru claritatea raționamentului după cum urmează: Debitorul poate cere și obține o suspendare a executării silite, ca excepție de la dreptul creditorului de a-și satisface creanța cât mai repede, mai înainte ca o instanță de judecată să îi cenzureze criticile, dar nu mai poate obține o atare temporizare în timpul soluționării caii de atac, deși o instanță de judecată deja a considerat că fiind întemeiate motivele de nelegalitate și a dispus cu putere executorie în sensul anularii executării silite nelegale (în ipoteza admiterii contestației).

81. Ca efect al deciziei RIL nr. 2/2012 este cert că măsura suspendării executării eventual dispusă, în lipsa unei cereri adiționale, încetează la soluționarea contestației în prima instanță, debitorul rămânând expus riscului continuării executării silite și creării unui prejudiciu.

82. În acest context este necesară recunoașterea unui instrument care să permită debitorului să obțină suspendarea executării silite după soluționarea contestației la executare în prima instanță, până la rămânerea definitivă a soluției.

83. Recunoașterea acestui instrument se impune din perspectiva respectării dreptului debitorului la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a cărei aplicabilitate în cazul suspendării executării silite a fost confirmată în cauza *Central Mediterranean Development Corporation Limited împotriva Maltei* (nr. 2)-pct. 21.

Dreptul la un proces echitabil, recunoscut și garantat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ar rămâne la nivel declarativ, iluzoriu, dacă dreptul de a solicita și de a obține suspendarea executării silite ar fi limitat până la soluționarea instanței, contestație la executare, o suspendare a executării; în cazul dat, acela al suspendării executării aferente cererii de apel, efectul suspensiv de executare s-ar întinde până la soluționarea cererii de apel.”

86. În același sens, prin Decizia nr. 8/2015, pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că prevederile art. 719 alin. 1 prevăd posibilitatea suspendării executării nu numai până la soluționarea contestației la executare, dar și până la soluționarea altei cereri privind executarea silite, iar fata de reglementarea distinctă a acestor ipoteze, prin sintagma alte cereri privind executarea silite „se înțelege nu numai cererile referitoare la desfășurarea executării silite, dar și orice alte

cereri referitoare la executarea silită, aşadar inclusiv cererile privind diferitele incidente care împiedică, sting sau amâna executarea silită, din categoria cărora face parte şi suspendarea executării provizorii."

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut ca art. 719 alin. 1 NCPC reglementează două ipoteze diferite: (i) suspendarea până la soluţionarea contestaţiei şi (ii) suspendarea până la soluţionarea altor cereri privind executarea silită.

Deşi, prin raportare la limitele investirii, înalta Curte de Casaţie şi Justiţie s-a raportat la suspendarea executării provizorii (în temeiul art. 450 alin. 5 NCPC), aceasta prezintă relevanţa deoarece interpretează prevederile art. 719 alin. 1 NCPC în sensul ca sintagma „alte cereri privind executarea silită” include atât cererile privind desfăşurarea executării, cât şi toate celelalte cereri care vizează executarea. A doua ipoteză reglementată prin art. 719 alin. 1 NCPC include toate cererile în legătura cu executarea silită, mai puţin contestaţia la executare, înţeleasă, în contextul deciziei nr. 2/2021, ca soluţionarea acesteia în prima instanţă.

87. Aşadar, devine necesară lămurirea chestiunii de drept privind interpretarea sintagmei „alte cereri privind executarea silită” în sensul ca în categoria de alte cereri privind executarea silită trebuie inclus şi apelul împotriva hotărârii de prima instanţă în contestaţia la executare, precum şi apelul împotriva hotărârii primei instanţe privind măsura suspendării.

În ipoteza recunoaşterii şi, implicit a accesării unui instrument de temporizare a executării silită la îndemâna debitorului între soluţionarea pe fond a contestaţiei la executare şi rămânerea definitivă a contestaţiei la executare, în funcţie de stabilirea unor eventuale borne temporale ale unei astfel de cereri, este necesară şi lămurirea sintagmei-”instanţa competentă”.

În speţă, a fost investită cu cererea de suspendare a executării silită până la soluţionarea definitivă a contestaţiei instanţa care fusese investită tocmai cu soluţionarea cererii de temporizare a executării silită, cererea aflată în a doua fază procesuală - apelul (apelul împotriva încheierii prin care s-a soluţionat cererea de suspendare a executării silită), tocmai pentru că argumentele invocate în susţinerea temporizării nu au fost tranşate în mod definitiv.

III.4. Interpretarea şi aplicarea sintagmei „instanţa competentă” din cadrul art. 719 alin. 1 NCPC prin raportare la interpretarea şi aplicarea sintagmei „alte cereri privind executarea silită”, respectiv faţă de admisibilitatea cererii de suspendare în apel până la soluţionarea definitivă a contestaţiei, trebuie să ţină cont de dispoziţiile art. 651 alin. 4 NCPC, dar şi de stadiul procesual al contestaţiei la executare, fără a putea ignora că cererea de suspendare a executării silită nu a fost încă tranşată în mod definitiv.

88. Prevederile art. 719 alin. 1 NCPC reglementează posibilitatea suspendării executării (i) până la soluţionarea contestaţiei sau (ii) până la soluţionarea altei cereri privind executarea silită, stabilind că cererea de suspendare se soluţionează de către instanţa competentă.

89. Art. 651 alin. 1 NCPC stabileşte că instanţa de executare este judecătoria, iar potrivit alin. 4 „Instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silită, contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silită, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe.”

90. Deşi aceste prevederi stabilesc competenţa generală a judecătoriei ca instanţa de executare, teza a II-a reglementează excepţia, stabilind că cererile date în competenţa altor instanţe urmează a fi soluţionate de către acestea.

91. Instanţa competentă să soluţioneze cererea de suspendare a executării silită întemeiată pe prima teză a art. 719 alin. 1 NCPC se determină potrivit regulii generale, astfel că aceasta urmează a fi soluţionată de către judecătoria, ca instanţa de executare. Însa, competenţa instanţei investită cu o cerere de suspendare pe teza a doua a aceleiaşi norme,

trebuie sa se determine in functie de stadiul procesual al executării silite si al contestațiilor in raport de care se solicita temporizarea, interpretare la care achiesam.

92. *Potrivit art. 719 alin. 1 NCPC instanța competentă poate dispune suspendarea executării pana la soluționarea altei cereri privind executarea.*

Fara a relua argumentele expuse in susținerea modului de interpretare si aplicare a sintagmei „altei cereri privind executarea silita”, aceasta include toate cererile privind executarea, inclusiv caile de atac care se afla in competența tribunalului.

93. *In acest caz, competența pentru soluționarea cererii de suspendare pana la soluționarea apelului ar reveni tribunalului, ca instanța competentă pentru soluționarea cail de atac.*

Raționamentul acestei interpretări se regăsește in faptul ca in practica s-a reținut ca pentru verificarea motivelor temeinice pentru a se dispune măsura suspendării executării instanța trebuie sa pipăie fondul cauzei, fara insa a-l prejudicia. Or, daca pentru verificarea motivelor temeinice instanța trebuie sa se raporteze la motivele de fapt si de drept care sunt de natura sa creeze o îndoiala serioasa cu privire la executarea silita, sa realizeze o „pipaire a fondului”, aceleași criterii se impun a fi aplicate si in privința motivelor temeinice care vizează insasi legalitatea executării silite, respectiv aparenta temeinicie a incidentelor care duc la lipsirea/pierderea caracterului executoriu al unui titlu.

Or, aceasta pipaire nu ar putea fi realizata decât de către instanța investita cu cererea pana la a cărei soluționare se solicita suspendarea executării.

94. *Aceasta interpretare este susținuta inclusiv de teza finala a dispozițiilor art. 719 alin. 1 NCPC conform căreia „suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separata” norma care trebuie înțeleasa in sensul ca cererea de suspendare se poate formula împreuna sau separat cu cererea principala, prin „contestatie la executare” intelegandu-se ambele ipoteze reglementate prin art. 719 alin. 1 NCPC.*

95.0 *interpretare contrara in sensul ca prin „instanța competentă” s-ar intelege instanța competentă general conform art. 651 alin. 4 NCPC ar stabili competența judecătoriei pentru a soluționa toate cererile de suspendare a executării, indiferent care ar fi instanța competentă pentru soluționarea cererii principale. In aceasta situație s-ar ajunge ca judecătoria sa analizeze oportunitatea suspendării executării silite pana la soluționarea unor cereri aflate in competența altor instanțe, in cazul dat pana la soluționarea apelului de către tribunal.*

96. *Or, dupa cum menționam anterior, in doctrina s-a reținut ca pentru soluționarea cererii de suspendare instanța trebuie sa realizeze o pipaire a fondului, fara a-l prejudicia, in cazul dat judecătoria urmând a aprecia aparenta temeinicie a motivelor de fapt si de drept invocate prin apel, respectiv aparenta temeinicie a cail de atac. Astfel, judecătoria ar urma sa aprecieze asupra aparentei temeinicii a apelului impotriva propriei hotărâri, respectiv asupra aparentei nelegalitati si netemeinicii a acestei hotărâri.*

97. *Fata de aceste considerente este necesara inițierea mecanismului de prevenire a practicii neunitare, si intervenția înaltei Curți de Casație si Justiție pentru a lamuri înțelesul sintagmei „instanța competentă” din cadrul art. 719 alin. 1 NCPC in sensul ca competența pentru soluționarea cererii de suspendare revine aceleiași instanțe competentă in privința cererii pana la a cărei soluționare se solicita suspendarea.”*

La data de XXXX, intimata formulează următoarele note scrise cu privire la cererea de sesizare a I.C.C.J.:

„Cererea de sesizarea înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept a apelantelor XXXXX („XXXX”) și XXXXX („XXXX”), depusă la dosarul cauzei, în ședința publică din data de XXXX se

constituie într-o cerere vădit inadmisibilă, formulată cu unicul scop de a tergiversa soluționarea prezentului apel.

Solicităm instanței să respingă cererea, deși se încearcă motivarea unei preținse admisibilități a acesteia, pentru că niciuna dintre prevederile legale a căror interpretare se solicită nu mai comportă probleme de interpretare sau de aplicare și, cu precădere, nu se constituie într-o chestiune de drept noi ce trebuie supuse analizei ÎCCJ pentru clarificare. Mai mult, în legătură cu acestea există o decizie RIL nr. 2/2021, pronunțată de ÎCCJ privind interpretarea dispozițiilor art. 719 C.proc.civ. în materia suspendării executării silite.

Deopotrivă, solicităm instanței să aibă în vedere argumentele XXXX cuprinse în Suplimentarul la Punctul de vedere privind cererea XXXX și XXXX de suspendare a cauzei, mai precis argumentele privind Decizia RIL nr. 2/2021.

XXXX și XXX tind, în fapt, la sesizarea ÎCCJ, pentru ca aceasta să tranșeze, indirect, apelul care face obiectul prezentului dosar pe fond, întrucât, astfel cum se poate reține după analiza cererii apelantelor, toate interpretările solicitate se referă exclusiv la situația dedusă judecății.

Excursul apelantelor privind situația de fapt și a raporturilor contractuale dintre părți și a mecanismului contractual tripartit ce stă la baza creanței XXXX nu prezintă relevanță în raport de Cererea formulată.

În raport de chiar specificul procedurii art. 519 C.proc.civ. situația de fapt nu prezintă relevanță, întrucât scopul instituirii procedurii hotărârii prealabile este uniformizarea practicii judiciare în legătură cu o potențială chestiune de drept nouă și principal contradictorie iar nu satisfacerea intereselor particularilor în legătură cu interpretările trunchiate pe care aceștia aleg să le confere normelor de drept pentru a justifica invocarea de argumente vădit nefondate.

Totuși, pentru transparență și claritate procedurală, se impune să combatem, pe scurt, afirmațiile vădit false ale XXXXX și XXXX:

1. XXX a demonstrat că este cesionarul împrumutătorului inițial, XXX, preluând astfel poziția contractuală a acestuia din Contractul de împrumut;

2. XXX a devenit noul creditor al XXXX;

3. în favoarea XXX, XXXXXX, precum și asociații săi, XXXXX și XXXX au constituit o serie de garanții (imobiliară, mobilă, pe conturi și pe părți sociale), recunoscând astfel atât cesiunea, cât și calitatea de creditor a XXXX;

4. Contractul de împrumut, contractul de cesiune și contractele de ipotecă se află la dosarul executării silite, executorul judecătoresc cunoscând structura tripartită de contractare; de altfel, acestea au fost depuse (împreună cu opinii legale privind dreptul coreean aplicabil) în toate dosarele de executare silită.

Așa fiind, lăsând deoparte situația de fapt, care nu prezintă relevanță în context, în cele ce urmează vom argumenta inadmisibilitatea vădită a cererii de sesizare, prin analiza inadmisibilității fiecăruia dintre cele patru capete de cerere.

INADMISIBILITATEA CERERII DE SESIZARE A ÎCCJ FORMULATE DE APELANTELE EUROASIA SUN S.RX. ȘI ENERTECH S.RX.

Potrivit art. 519 C.proc.civ., „(D)acă, în cursul judecății, un complet de judecată al înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Așadar, condițiile de admisibilitate ce trebuie îndeplinite odată cu formularea unei astfel de cereri sunt următoarele:

4. 5.

1. *Pricina în care ridică chestiune de drept să fie pendinte pe rolul unei instanțe care o judecă în ultimă instanță;*

2. *Sesizarea să privească o chestiune de drept, adică o problemă de interpretare a unei norme juridice, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;*

3. *De lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei - condiție foarte restrictivă și care limitează într-o mare măsură rolul unificator al mecanismului hotărârii prealabile;*

Chestiunea de drept trebuie să fie nouă;

Asupra respectivei chestiuni de drept ÎCCJ să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii/ procedură de dezlegare a unei chestiuni de drept în curs de soluționare.

Cu titlu preliminar, vom face câteva precizări cu privire la scopul procedurii sesizării ÎCCJ prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă:

Din perspectiva interpretării sistematice, procedura sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este plasată în Capitolul II al Titlului III din Codul de procedură civilă, „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare”.

Acest amplasament relevă scopul procedurii în discuție: acela de a împiedica apariția unei practici judiciare neunitare prin tranșarea acelor probleme de drept considerate de instanțe ca fiind problematice.

Acest obiectiv a fost, de altfel, confirmat atât de instanța supremă prin hotărârile sale cu efect obligatoriu, cât și de doctrina de specialitate:

„Dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control a posteriori), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control apriori)” - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia HP nr. 7/2014 din 30 iunie 2014.

Tocmai în considerarea importanței acestui scop (de asigurare a unei practici unitare la nivel național), autoritățile în domeniu au subliniat în repetate rânduri că acest mecanism nu trebuie transformat într-un mijloc de supra-aglomerare a instanței supreme cu probleme de drept evidente, a căror soluționare nu reclamă intervenția acesteia:

„Este indicat ca instanțele care pot sesiza Curtea cu o astfel de întrebare, să nu abuzeze de acest mecanism procedural în cazul în care există deja o jurisprudență în materia respectivă, iar în contextul eventual nou nu există nicio îndoială reală cu privire la posibilitatea de a aplica această jurisprudență sau a cazului în care interpretarea corectă ce trebuie dată normei de drept în cauză este evidentă.” - Ghid privind Sesizarea înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

1. *PRIMA CONDIȚIE DE ADMISIBILITATE - CHESTIUNEA DE DREPT SĂ FIE RIDICATĂ ÎNTR-O CAUZĂ PENDINTE PE ROLUL UNEI INSTANȚE, CARE O JUDECĂ ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ;*

Prin raportare la stadiul pricinii (apel), nu vom formula argumente în sensul neîndeplinirii acestei condiții.

Condițiile enunțate sunt însă cumulative, fiind suficient ca una din aceste condiții să nu fie îndeplinită pentru a atrage consecința inadmisibilității cererii de sesizare XXXX și XXXX.

2. *A DOUA CONDIȚIE DE ADMISIBILITATE - CHESTIUNEA DE DREPT SĂ PRIVEASCĂ O PROBLEMĂ DE INTERPRETARE A UNEI NORME JURIDICE, PENTRU CARE SĂ FIE NECESARĂ O REZOLVARE DE PRINCIPIU*

în ce privește cea de-a doua condiție, C.proc.civ. și doctrina aferentă prevăd că sesizarea (cererea) pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile („HP”) trebuie să privească o

chestiune de drept, mai precis o problemă de interpretare a unei norme juridice. Deopotrivă, esențial pentru această a doua condiție este ca rezolvarea problemei sesizate să fie una de principiu, iar nu una aplicabilă exclusiv cauzei.

Urmează a se constata că niciuna dintre preținsele probleme de drept cu care apelantele vor să sesizeze ÎCCJ nu reprezintă veritabile chestiuni de drept care necesită lămurire principială în sensul art. 519 C.proc.civ., ci situații practice a căror rezolvare este reflectată în aplicarea și interpretarea clare ale legii, ce nu necesită lămuriri din partea ÎCCJ în cadrul unei HP.

Hotărârile obligatorii pronunțate de instanța supremă și doctrina de specialitate au stabilit în mod tranșant că nu orice problemă de drept apărută în practica instanțelor de judecată este susceptibilă de a face obiectul sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, fiind necesar ca aceasta să aibă o dificultate suficient de ridicată încât să impună intervenția sa pentru a evita riscul apariției unei practici neunitare:

■ „Însă, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.[...]”

Or, problema semnalată nu reprezintă o controversă legală și nu comportă o reală dificultate, care să necesite interpretarea unor texte de lege imperfecte, incerte, lacunare ori contradictorii sau aplicarea unor dispoziții legale al căror conținut sau a căror sferă de acțiune să fie discutabile.

Interpretarea corectă a prevederilor legale invocate de titularul sesizării se realizează prin urmărirea evoluției legislative și prin analiza de conținut a normelor care guvernează regimul juridic al contractelor de închiriere privind suprafețele locative cu destinația de locuințe.” -Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia HP nr. 3/2015 din 19 ianuarie 2015.

■ „Deși textul nu e spune expres, considerăm că este vorba de chestiuni de drept susceptibile de interpretări diferite, care, odată aplicate în cauze concrete, ar genera o practică neunitară, iar

aceste posibile interpretări diferite, doar prefigurate sau deja arătate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare.”

Prin urmare, o astfel de dificultate (ce califică o problemă de drept într-una veritabilă) este dată, de regulă, de (i) existența unor controverse legale în legătură cu aceasta, (ii) existența unui text legal imperfect, incert, lacunar sau contradictoriu, și/ sau (iii) a unor dispoziții legale a căror aplicabilitate sau conținut sunt discutabile etc.

Niciuna din aceste ipoteze nu este incidentă - textele legale sunt cât se poate de clare și, mai mult, chiar interpretate deja de ÎCCJ.

În concret, urmează să explicăm în raport de fiecare solicitare/ pretinsă „problemă de drept” de ce aceasta este inadmisibilă:

a) În ce privește primul capăt de cerere, respectiv analiza dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. din perspectiva limitelor verificării judiciare a titlului executoriu, respectiv ce înseamnă sintagma „înscrisul care se execută nu este titlu executoriu, potrivit legii”

În esență, XXXX și XXXX vor ca ÎCCJ să arate care sunt limitele verificării pe care o efectuează instanța sesizată cu o cerere de suspendare obligatorie a executării silite, întemeiată pe art. 709 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ.: (i) se limitează la o analiză formală, adică verifică dacă există un titlu executoriu sau (ii) pipăie fondul.

Deopotrivă, se afirmă cu vădită rea-credință și cu ignorarea deplină a Deciziei RIL nr. 2/2021 că art. 719 alin. (4) C.proc.civ. ar putea fi interpretat în mod diferit de către instanțe cu privire la momentul până la care produce efecte suspendarea.

Nu doar că nu există controverse în legătură cu art. 709 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. și aplicarea sa, dar pretinsa nelămurire a XXXXX și XXXX relevă o necunoaștere flagrantă a legii procesual civile, care a fost modificată de la intrarea în vigoare a C.proc.civ. și până în prezent (amintim că inițial, executorul judecătoresc încuviința executările, iar ulterior Deciziei Curții Constituționale nr. 895/2015, s-a revenit la actuala reglementare).

Prealabil, arătăm că XXXX și XXXX fac trimitere la „doctrină” și „practică judiciară” și „interpretări distincte ale instanțelor” fără a indica vreo sursă în acest sens. De aceea, apreciem că pretinsele opinii jurisprudențiale și doctrinare despre care fac vorbire nu au fundament.

În continuare, în primul rând, menționăm că deși art. 666 C.proc.civ. (invocat de apelante) a fost modificat, art. 719 nu a comportat, la rândul său modificări. Acest aspect este relevant pentru următoarele motive.

Este adevărat că în reglementarea anterioară, respectiv când executorul judecătoresc încuviința executările silite, art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. era mult mai efectiv, întrucât până la momentul formulării cererii cu pricina - de suspendare obligatorie - nicio instanță nu analizase titlul executoriu în baza căruia se încuviințase executarea.

Practic, inițial, instanța cenzura decizia executorului judecătoresc, printr-o analiză formală - verifică dacă titlul în baza căruia executorul încuviințase executarea este sau nu un titlu executoriu în sensul legii procesual civile.

Aceste dispoziții însă au fost abrogate, stabilindu-se că încuviințarea executării silite este de competența instanțelor de încuviințare.

În prezent, art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. trebuie tratat drept o a doua cenzură judiciară, practic o cale de atac indirectă împotriva încheierii de încuviințare, prin care, preliminar, se poate reanaliza formal dacă înscrisul în baza căruia s-a demarat executarea este titlu executoriu sau nu.

De altfel, din art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. rezultă cât se poate de clar că odată exhibit un titlu executoriu, potrivit legii, instanța de judecată nu poate dispune suspendarea obligatorie în raport de acest tex.

Deopotrivă, apare ca evident că, față de reglementarea prezentă și în contextul unei interpretări sistematice a acesteia, nu se poate adăuga la lege și la voința originară a legiuitorului. O astfel de adăugare ar fi și absurdă pentru ca pipairea fondului în acest caz de suspendare nu este necesară.

Instanța de judecată trebuie să verifice dacă înscrisurile în baza cărora s-a dispus încuviințarea executării silite reprezintă titluri executorii în sensul legii sau nu, iar orice apreciere asupra fondului ar putea echivala cu o antepunutare pe fond. În concret, instanța trebuie să verifice sau, mai precis, să reverifice aplicabilitatea dispozițiilor art. 632 -art. 641 C.proc.civ.

Dacă înscrisurile depuse la dosarul cauzei nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de titluri executorii reglementate de art. 632 - art. 641 C.proc.civ., atunci are vocația de a suspenda cauza în temeiul art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ.

De altfel, în literatura de specialitate s-a reținut: r%isn&rBSir% Aripa de Est, Etajul 1

■ „Cazurile de suspendare obligatorie a executării silite sunt: - hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu. Într-o asemenea ipoteză, instanța va face verificările impuse de art. 632-641 C.proc.civ.”.

Ca atare, contrar întregului excurs al XXXXX și XXXX privind diferența dintre analiza formală a instanței (realizate de instanța de încuviințare) și analiza instanței de executare care ar trebui să pipăie fondului, pentru a dispune suspendarea obligatorie a executării silite -măsură excepțională ce se dispune fără a fi necesară plata unei cauțiuni ~ instanța de judecată trebuie să analizeze doar înscrisul în raport de care a fost încuviințată executarea silită și să verifice dacă acesta reprezintă un titlu executoriu în sensul legii civile.

Dacă XXXXX și XXXXX ar fi analizat evoluția legislativă a textelor din materia executării silite și intentio autoris ar fi ajuns la aceeași concluzie și nu ar mai fi promovat cereri vădit inadmisibile, cu unicul scop de tergiversare a soluționării prezentului apel.

În al doilea rând, XXXX și XXXX realizează o confuzie flagrantă între suspendarea obligatorie pentru inexistența unui titlu executoriu și suspendarea facultativă, fundamentată pe motive temeinice - în acest ultim caz, într-adevăr, instanța verifică dacă motivele de suspendare invocate sunt temeinice, cu pipăirea fondului. De altfel, e dificil de crezut că instanța ar putea analiza motivele temeinice care impun suspendarea fără analizarea tangențială a fondului, deci fără pipăirea acestuia.

Față de dispozițiile clare ale art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ., însă, și caracterul său de normă specială, este absurd să se pretindă că instanța ar trebui să pipăie fondul, câtă vreme legea prevede expres că discutăm despre analiza formală a existenței sau inexistenței la dosarul cauzei a unui titlu executoriu.

Doar în măsura în care pretinsul titlu nu este executoriu, poate instanța să suspende executarea.

În al treilea rând, amintim că XXXX am demarat multiple executări similare, în baza unor titluri executorii similare, dintre care cele soluționate au fost toate admise în primă instanță; completurile diferite ale Judecătoriei Sectorul X București, pe rolul căreia se află aceste dosare, au stabilit că toate contractele de ipotecă sunt titluri executorii valabile și au respins contestațiile la executare. Mai mult, chiar și instanțele care au suspendat facultativ executarea, au respins contestațiile, astfel că efectele suspendării au încetat.

Anticipând următoarele condiții de admisibilitate, precizăm, în context, că pretinsa neclaritatea a legii, ce necesită dezlegare din partea ÎCCJ nu este relevantă în cauză, câtă vreme cererile de suspendare obligatorie au fost respinse, pentru că executarea are la bază contracte de ipotecă, care constituie titluri executorii potrivit legii.

Or, nemulțumirile apelantelor în legătură cu soluțiile judiciare asupra cererilor de suspendare nu pot fi reclamate și mascate printr-o cerere de sesizare a ÎCCJ, întrucât nu constituie o chestiune de drept care necesită dezlegare, ci un aspect de fapt/ de temeinicie ce nu poate fi analizat în procedura hotărârii prealabile.

4 V.M.Ciobanu, M.Nicolae, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, voi. II art. 527-1134, ed. Universul Juridic, București, 2016, pag. 683

Mai mult, nu trebuie omis nici că art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. nu mai poate fi interpretat distinct de nicio instanță, așa cum afirmă XXXX și XXXX, câtă vreme ÎCCJ a analizat prin Decizia nr. 2/2021 (para. 72-74) întreaga economie a art. 719 C.proc.civ, statuând că suspendarea executării silite (fără distincție între cea obligatorie și cea facultativă) operează până la soluționarea contestației la executare în primă instanță (astfel cum urmează să explicăm în cele ce urmează).

În al patrulea rând, în raport de principiul disponibilității, dacă instanța este investită cu o cerere de suspendare obligatorie fundamentată pe art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ., deci dacă debitorul afirmă DOAR că titlul în baza căruia este executat nu este executoriu, atunci pipăirea fondului reprezintă excedarea limitelor investiției instanței.

Dacă debitorul dorește ca instanța să pipăie fondul, poate promova o cerere de suspendare distinctă, fundamentată diferit.

În al cincilea rând, XXXX și XXXXX trădează din nou necunoașterea legislației câtă vreme afirmă că ICCJ trebuie să intervină pentru lămurirea sintagmei „titlu executoriu” folosită atât în art. 666 C.proc.civ., cât și în art. 719 C.proc.civ., întrucât, în opinia apelantelor, această sintagmă are înțelesuri diferite în cele două articole.

Nu doar că afirmațiile sunt vădit nefondate, întrucât titlurile executorii sunt expres reglementate de art. 632-641 C.proc.civ., dar potrivit art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind

normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative reglementând unicitatea terminologică, în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni.

Față de faptul că nu există nicio explicitare a legiuitorului în sensul că sintagma „titlu executoriu” trebuie interpretată diferit în art. 666 față de art. 719 C.proc.civ., în lumina principiului unicității terminologice, concluzia este că aceasta are același înțeles pe tot parcursul C.proc.civ.

Nu în ultimul rând, precizăm că interpretarea sintagmei „alte cereri privind executarea silită” nu poate privi apelul împotriva încheierii prin care s-a respins suspendarea executării de prima instanță,

Mai precis, efectele suspendării executării nu pot fi prelungite până la soluționarea apelului privind cererea de suspendare, dacă contestația însăși a fost soluționată.

O astfel de soluție este absurdă. Ar conduce la concluzia că indiferent de soluția dată pe fondul cauzei, deci indiferent dacă, cu autoritate de lucru judecat provizoriu, s-a stabilit că executarea e legală (căci întreaga discuție e relevantă doar dacă s-a respins contestația la executare), creditorul nu poate să continue demersurile de executare, pentru că apelul privind încheierea prin care s-a respins/ admis suspendarea executării legale nu a fost soluționat.

Apreciem că instanța de judecată nu poate valida un astfel de raționament și, mai mult, nu poate aprecia că o astfel de propunere de interpretare a textelor de lege (vădit absurdă) poate constitui o chestiune de drept ce necesită lămurire.

În fine, contrar celor afirmate de XXXX și XXXX, amintim și că suspendarea executării silite nu este un drept al debitorului, ci o măsură excepțională, ce poate fi dispusă în situații specifice; regula în materie este desfășurarea executării silite în paralel cu judecarea contestației la executare, iar remediul debitorului dacă într-adevăr se constată că a fost executat nelegal este reglementat - întoarcerea executării silite.

De asemenea, discuțiile despre pierderea executorialității titlului executoriu prin prescripția dreptului la acțiune/ a dreptului de a cere executarea silită reprezintă o altă încercare de antamare a fondului cauzei, ceea ce conduce la inadmisibilitatea cererii promovate de apelante.

Așa-numita „verificare a executorialității titlului” despre care apelantele pretind că trebuie realizată în cadrul analizării incidenței cazului de suspendare obligatorie nu este decât o analiză a fondului contestației la executare.

Ce omit apelantele, este că „executorialitate” despre care face vorbire art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. nu este decât o condiție formală care rezultă din încadrarea titlului supus analizei în una dintre categoriile reglementate de art. 632-641 C.proc.civ., iar nu o condiție substanțială care presupune pipairea fondului pentru a verifica dacă este îndeplinită sau nu.

b) În ce privește al doilea capăt de cerere, respectiv analiza dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. din perspectiva limitelor temporale ale suspendării executării

XXXX și XXX solicită sesizarea ÎCCJ pentru a lămuri, DIN NOU, dacă suspendarea obligatorie comportă aceleași limitări temporale precum cea facultativă sau nu, deci dacă efectele suspendării (obligatorii) se produc până la soluționarea definitivă a contestației la executare/ a altei cereri privind executarea silită.

Așa cum am menționat deja în secțiunea anterioară, ÎCCJ s-a pronunțat deja prin Decizia RIL nr. 2/2021 cu privire la efectele suspendării în cadrul procedurii de executare silită, fără a face vreo distincție după cum suspendarea este una facultativă sau obligatorie.

Raționamentul juridic dezvoltat de ÎCCJ este unul clar și converge la concluzia că suspendarea executării silite (indiferent dacă aceasta este facultativă sau obligatorie) produce efecte exclusiv până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.

De altfel, așa cum am precizat și în Suplimentul la Punctul de vedere privind noua cerere de suspendare promovată de apelante, direct în prezentul apel, o soluție contrară sfidează nu

doar logica juridică, ci și logica elementară. Practic, s-ar ajunge în situația în care deși intimatul a câștigat în primă instanță, contestația la executare a fost respinsă, iar legalitatea executării silite demarate de acesta s-a confirmat provizoriu, totuși, executarea cu pricina nu poate să își urmeze cursul firesc, întrucât a fost suspendată prealabil.

Dacă însăși executarea este legală, rezultă cu evidență că a existat un titlu executoriu care a stat la baza sa și că soluția de suspendare este greșită. Deci în considerarea autorității de lucru judecat provizorii a hotărârii primei instanțe, se impune restrângerea efectelor suspendării, astfel cum a stabilit ÎCCJ prin Decizia RIL nr. 2/2021.

Pentru claritate și transparență, reiterăm para. 72-74 din cuprinsul Deciziei RIL nr. 2/2021:

72. în cel de-al doilea plan de analiză, subsumat efectelor juridice ale hotărârii judecătorești pronunțate de prima instanță cu privire la contestația la executare, se impune a fi evidențiat caracterul executoriu al hotărârii, recunoscut prin dispozițiile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora "Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare".

73. întrucât, în materia contestației la executare, nu este reglementată o asemenea excepție de la regula caracterului executoriu al hotărârii date în primă instanță, regula edictată la art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu are a fi îndepărtată.

74. Drept urmare, din întreaga economie a dispozițiilor art 719 din Codul de procedură civilă rezultă că măsura suspendării executării silite subzistă până la soluționarea de prima instanță a contestației la executare.

ÎCCJ nu s-a limitat la a analiza doar prevederile art. 719 alin. (1) C.proc.civ., așa cum afirmă apelantele, ci conform principiilor de interpretare a normelor juridice (interpretarea sistematică și a unicității terminologice), a statuat în legătură cu instituția suspendării executării silite în întregul său.

Concluzia ÎCCJ a fost că, în raport de specificul acestei proceduri, suspendarea executării silite operează până la pronunțarea hotărârii primei instanțe (de altfel, executorie provizoriu).

Cu rea-credință citează XXXXX și XXXXXX trunchiat Decizia nr. 2/2021 și invocă greșit dispozițiile sale general obligatorii.

În fine, interpretarea greșită a apelantelor este cu atât mai gravă cu cât acestea confundă instituții juridice diferite și apreciază în mod vădit eronat că textele de lege (reglementând instituții diferite) necesită lămurire.

Astfel, se face o confuzie flagrantă între:

1. Instituția suspendării obligatorii a executării silite și reglementarea potrivit căreia cererea de suspendare obligatorie nu trebuie însoțită de cauțiune;
2. Instituția suspendării efectelor hotărârii primei instanțe privind contestația la executare (hotărâre executorie);
3. Instituția suspendării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe (pe calea ordonanței președințiale) privind contestația la executare (hotărâre executorie) până la soluționarea cererii de suspendare propriu-zise.

XXXXX și XXXXXX afirmă că atâta timp cât legiuitorul a prevăzut că pentru promovarea unei cereri de suspendare obligatorii nu trebuie plătită cauțiune, odată admisă o astfel de cerere și respinsă contestația la executare, debitorul nu poate fi obligat la plata cauțiunii pentru suspendarea efectelor hotărârii prin care a fost respinsă contestația la executare; de aceea, suspendarea obligatorie ar trebui să se extindă până la soluționarea definitivă a contestației.

Această interpretare este nu doar trunchiată, dar și greșită și lipsită de logică. Odată respinsă contestația la executare, titlu executoriu în baza căruia se desfășoară ESTE validat cu autoritate de lucru judecat provizorie, ca atare, este evident că dacă debitorul dorește

suspendarea efectelor hotărârii care poartă această autoritate de lucru judecat provizorie, trebuie să plătească.

În mod similar, dacă contestația la executare este admisă, iar creditorul este interesat de suspendarea efectelor hotărârii primei instanțe, trebuie să plătească o cauțiune pentru obținerea suspendării.

Rațiunea instituirii cauțiunii este aceea că, odată respinsă contestația, aparența de drept (chiar dreptul în sine) aparține creditorului, iar, în mod simetric, odată admisă contestația, aparența de drept aparține debitorului. Deci orice nou demers de temporizare a procedurii de executare trebuie taxat.

Solicităm așadar respingerea și acestui capăt de cerere ca inadmisibil pentru cele mai sus argumentat.

c) În ce privește al treilea capăt de cerere, respectiv analiza dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ, din perspectiva lămuririi sintagmei „alte cereri privind executarea silită”

în motivarea celui de-al treilea capăt de cerere, XXXXX și XXXXX preiau argumentele din cererea de suspendare nouă (reiterată) în prezentul apel.

Mai precis, apelantele afirmă că sintagma „alte cereri privind executarea silită” este neclară și necesită lămurire; prin pretinsa lămurire s-ar putea ajunge la concluzia că executarea ar putea fi suspendată până la soluționarea unui apel împotriva unei soluții de respingere a cererii de suspendare - interpretare nu doar nefondată, dar și illogică. Așadar, prin lămurire s-ar putea decide că „alte cereri” cuprinde și căile de atac împotriva hotărârilor primei instanțe, iar nu doar cereri efective privind executarea silită.

Prealabil, solicităm să se constate că apelantele fac o confuzie intențională între apelul promovat împotriva hotărârii prin care s-a respins contestația la executare și apelul împotriva încheierii primei instanțe prin care s-a respins cererea de suspendare a executării (precum e cazul de față). Confuzia este realizată pentru a crea neclarități în legătură cu reglementări clare.

Clarificând argumentele apelantelor, precizăm următoarele.

Dacă discutăm despre apelul împotriva încheierii prin care s-a respins suspendarea, așa cum am arătat și în secțiunile anterioare, odată respinsă contestația la executare, indiferent dacă apelul cu pricina este soluționat sau nu, suspendarea executării nu mai operează, în lipsa altor demersuri promovate.

Dacă contestația a fost admisă, atunci executarea este anulată în tot sau în parte, deci creditorul nu o mai poate desfășura, nu se justifică suspendarea, putând însă să obțină suspendarea executării provizorii a hotărârii.

Dacă contestația la executare a fost respinsă, înseamnă că o instanță de judecată a apreciat că executarea este legală, deci nu se mai impune suspendarea, debitorul putând însă obține, la rândul său, suspendarea executării provizorii a hotărârii.

Indiferente de situație, un apel precum cel ce face obiectul acestui dosar nu poate constitui o „cerere privind executarea silită” care să prelungească efectele suspendării, întrucât nici măcar nu privește contestația la executare și prima cerere de suspendare a executării, promovate odată cu contestația.

Ar fi absurd ca o cerere care NU privește fondul contestației, să ducă la tergiversarea executării silită - validate sau invalidate de prima instanță odată cu soluționarea contestației.

Mai departe, urmează a se constata că ÎCCJ a invocat prin Decizia RIL nr. 2/2021 dispozițiile art. 651 alin. (4) C.proc.civ, potrivit cu care hotărârea primei instanțe prin care s-a respins/ admis contestația la executare este executorie.

În absența unor norme speciale derogatorii de la această dispoziție, singurele remedii ale debitorului pentru tergiversarea/ temporizarea executării sunt suspendarea provizorie a efectelor executorii provizorii ale hotărârii și suspendarea propriu-zisă a acestora.

Altfel, debitorul (care oricum este în culpă pentru că nu și-a executat voluntar obligațiile asumate, conduită ce a determinat executarea silită) nu poate bloca abuziv executarea legală, demarată de creditorul său.

Faptul că apelantele sunt nemulțumite de această reglementare nu le îndreptățește să formuleze cereri de sesizare a ÎCCJ cu dezlegarea unor chestiuni de drept, câtă vreme XXXXXX și XXXXX nu invocă veritabile neclarități ale legii, ci nemulțumiri în legătură cu textele de lege și opțiunile legiuitorului de reglementare.

În al treilea rând, apelantele citează trunchiat considerentele Deciziei RIL nr. 8/2015, care analizează instituția suspendării efectelor hotărârii primei instanțe în legătură cu executarea silită (art. 450 C.proc.civ.), iar nu suspendarea provizorie a executării silite.

Art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, citat anterior, prevede posibilitatea suspendării executării nu numai până la soluționarea contestației la executare, dar și până la soluționarea altei cereri privind executarea silită, această din urmă ipoteză reprezentând o noutate a codului față de reglementarea anterioară.

Din moment ce ipotezele sunt prevăzute distinct, sintagma "cereri privind executarea silită" se referă la cereri cu un alt obiect decât cel al contestației la executare înseși, menționat în art. 712 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală "Obiectul contestației" (vizând atât contestația la titlu, cât și contestația la executare propriu-zisă).

Întrucât norma nu distinge, prin această sintagmă se înțelege nu numai cererile referitoare la desfășurarea executării silite, dar și orice alte cereri referitoare la executarea silită, așadar inclusiv cereri privind diferitele incidente care împiedică, sting sau amână executarea silită, din categoria cărora face parte și suspendarea executării provizorii".

Aceste dispoziții sunt în acord cu dispozițiile Deciziei RIL nr. 2/2021, cele din urmă completându-le pe cele dintâi.

Mai precis, ÎCCJ a stabilit prin cele două decizii RIL că:

1. Suspendarea executării subzistă până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare,
2. Suspendarea executării poate opera și până la soluționarea altor cereri privind executarea silită, precum cererile de suspendare provizorie a efectelor hotărârii primei instanțe privind contestație.

Așadar, ÎCCJ stabilește regula că suspendarea executării operează până la soluționarea contestației, în primă instanță, însă, deopotrivă, stabilește și că aceasta poate opera până la soluționarea cererii de suspendare provizorie a efectelor hotărârii prin care s-a soluționat contestația în primă instanță.

În niciuna dintre aceste decizii RIL nu statuează ÎCCJ că ar putea fi considerate cereri privind executarea silită căile de atac, fie că acestea sunt căi de atac împotriva hotărârii prin care s-a soluționat contestația sau împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de suspendare a executării, promovată odată cu contestația.

XXXXX și XXXX tind la obținerea pe calea unei decizii HP extinderea sferei „cererilor privind executarea silită” la căile de atac promovate împotriva încheierilor de respingere a suspendării silite, ceea ce nu se poate realiza, întrucât e neconform voinței legiuitorului.

În ce privește al patrulea capăt de cerere, respectiv analiza dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 și ale art. 719 alin. (1) C.proc.civ. în raport de competența instanței care SOLUȚIONEAZĂ „alte cereri PRIVIND EXECUTAREA silită”

Există din nou multiple confuzii juridice pe care le fac XXXXX și XXXXX și pe care le vom explica. În mod intenționat, se creează confuzii între cererile de suspendare și dosarele în care pot fi formulate:

- i. o nouă cerere de suspendare a executării silite formulată direct în fața instanței de apel, care judecă hotărârea primei instanțe prin care s-a soluționat contestația la executare;

ii. o nouă cerere de suspendare a executării silite formulată direct în fața instanței de apel, care judecă apelul împotriva încheierii prin care s-a soluționat prima cerere de suspendare, formulată odată cu contestația la executare;

iii. o cerere de suspendare a efectelor hotărârii primei instanțe prin care s-a soluționat contestația/ cererea de suspendare inițială.

Întregul excurs privind competența este nefondat, câtă vreme:

1. o nouă cerere de suspendare a executării silite, formulată direct în fața instanței de apel este inadmisibilă;

2. o cerere de suspendare a efectelor hotărârii executorii se introduce, potrivit art. 450 C.proc.civ., fie la prima instanță (dacă se formulează separat de apel), fie la instanța de apel, dacă se formulează odată cu apelul și, indiferent de situație, este de competența instanța de apel (deci a tribunalului).

ESENȚIAL: Instanța de apel judecă cererea de suspendare a efectelor hotărârii executorii provizorii, pronunțate de prima instanță, iar nu o nouă cerere de suspendare a executării silite (inadmisibilă, de altfel).

Tocmai de aceea, în mod simetric, cererea de suspendare a executării silite (cerere incidentală față de contestația la executare) se soluționează de instanța de executare.

Problema competenței instanței în materia cererilor de suspendare - a executării silite și a executării provizorii a hotărârii primei instanțe - nu este o chestiune de drept nouă ce trebuie dezlegată, ci se traduce într-o confuzie juridică realizată de apelante, rezultând dintr-o invocare greșită a textelor de lege.

De altfel, în sensul celor de mai sus, în ce privește vocația de a reitera o cerere de suspendare a executării silite în apel, doctrina a reținut următoarele:

„Cererea de suspendare a executării silite respinsă de prima instanță nu poate fi reiterată în etapa apelului, având în vedere că mijlocul procedural la care poate apela contestatorul nemulțumit de soluție este calea de atac a apelului împotriva încheierii de respingere a suspendării și nicidecum formidarea unei noi cereri de suspendare a executării silite în apel”

Conform art. 450 C.proc.civ., suspendarea executării provizorii a hotărârii primei instanțe se judecă de instanța de apel, iar conform art. 714 alin. (1) C.proc.civ., contestația la executare (și cererile incidentale față de aceasta) se judecă de instanța de executare, iar instanța de executare este reglementată de art. 651 alin. (1) C.proc.civ.

Mai clar, conform art. 651 alin. (3) C.proc.civ., instanța de executare soluționează orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe. O atare excepție este cererea de suspendare a executării provizorii, iar nu cum vor să insinueze apelantele, o nouă cerere de suspendare a executării, promovată direct în apel.

Nu există nicio dispoziție legală specială care să prevadă că cererile de suspendare a executării silite se soluționează de altă instanță decât cea de executare, deci cererile de suspendare trebuie soluționate de instanța competentă potrivit normei speciale din materia executării silite -instanța de executare.

Mai mult, conform art. 30 alin. (6) C.proc.civ. coroborat cu art. 123 alin. (1) C.proc.civ., concluzia este firească pentru că cererea de suspendare are natura juridică a unei cereri incidentale față de contestația la executare; această calificare conduce la concluzia că cererea de suspendare este de competența instanței de executare, indiferent dacă se formulează prin contestația la executare/ pe cale separată.

Ca atare, nici această pretinsă problemă de drept nu reprezintă o chestiune de drept ce necesită lămurire de către ÎCCJ, ceea ce conduce la inadmisibilitatea cererii.

3. A TREIA CONDIȚIE DE IN ADMISIBILITATE - DE LĂMURIREA RESPECTIVEI CHESTIUNI DE DREPT SĂ DEPINDĂ SOLUȚIONAREA PE FOND A CAUZEI

Niciuna dintre pretensele probleme de drept nu necesită lămuriri din partea ÎCCJ de care să depindă soluționarea prezentei cauze, cu atât mai mult cu cât această condiție este, așa cum am menționat, foarte restrictivă, întrucât tinde la unificarea practicii prin mecanismul hotărârii prealabile.

Urmează a se constata că obiectul prezentului dosar este apel împotriva încheierii prin care prima instanță a respins cererea de suspendare a executării silite.

Niciuna dintre pretensele probleme de drept afirmate de apelante nu sunt relevante pentru soluționarea cauzei câtă vreme, așa cum am demonstrat anterior este unanim acceptat că:

1. O nouă cerere de suspendare executării silite, promovată în apel este inadmisibilă;
2. Se poate formula cerere de suspendare a executării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe, pe cale incidentală sau o dată cu apelul ce va fi soluționat de instanța de apel;

3. Cererea de suspendare a executării silite este diferită de cererea de suspendare a executării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe.

Dispozițiile aplicabile în prezenta cauză sunt cele din materia suspendării executării silite, iar nu a suspendării executării provizorii a hotărârii primei instanțe, întrucât obiectul prezentei cauze este supunerea controlului instanței ierarhic superioare instanței de executare a soluției de respingere a cererii de suspendare a executării silite, promovate odată cu contestația la executare.

Orice alte discuții privind interpretarea dispozițiilor legale relevante pentru momentul soluționării contestației și a suspendării executării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe nu prezintă relevanță în dosar.

Ca atare, a treia condiție de admisibilitate a cererii de sesizare a ÎCCJ nu este îndeplinită, deci cererea este inadmisibilă.

4. A PATRA CONDIȚIE DE IN ADMIȘI BI LIT ATE - CHESTIUNEA DE DREPT TREBUIE SĂ FIE NOUĂ.

Această condiție nu se confundă cu aceea ca asupra problemei să nu fi statuat înalta Curte de Casație și Justiție și de a nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. în acest sens s-a pronunțat cu caracter obligatoriu și instanța supremă:

„Se considera că cerința referitoare la existența unei chestiuni de drept noi, condiție necesară pentru declanșarea mecanismului procedural, este distinctă de cea care impune ca, asupra respectivei chestiuni, înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

Această concluzie se desprinde din interpretarea literală a textului art. 519 din Codul de procedură civilă, respectiv din utilizarea, în conținutul normei, a conjuncției „și”, între trăsăturile care definesc chestiunea de drept a cărei analiză este supusă înaltei Curți.

Se constată, astfel, că problema de drept ce formează obiectul sesizării nu îndeplinește nici cerința noutății chestiunii de drept, nici pe cea care impune ca, asupra acesteia, înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 7/2014 din 30 iunie 2014.

în același sens, a se vedea și Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 3/2014 din 14 aprilie 2014.

Printre criteriile avute în vedere la stabilirea sau nu a caracterului de noutate al problemei de drept în discuție au fost:

- Data intrării în vigoare a textului de lege în discuție;

Codul de procedură civilă a intrat în vigoare pe 15 februarie 2013, textele invocate având încă de acum 6 ani aceeași formulare ca cea din prezent. Codul civil a intrat în vigoare pe 1 octombrie 2011, deci de aproape 10 ani.

Dată fiind frecvența cu care subiectele de drept apelează la procedura executării silite, dezlegarea problemelor de drept nu mai poate fi considerată nouă, fiind îndelung folosită în practică, fără a da naștere unei practici neunitare, cu atât mai mult cu cât, în privința dispozițiilor aparent neclare, ÎCCJ s-a pronunțat deja;

- Existența sau nu a unei practici cristalizate la nivelul instanțelor de judecată; Așa cum am arătat mai sus, la nivelul instanțelor de judecată s-a cristalizat o practică judiciară constantă pentru dezlegarea aspectelor invocate, mai ales după pronunțarea Deciziilor RIL nr. 8/2015 și nr. 2/2021.

Nici această condiție nu este îndeplinită, deci și din perspectiva acestei condiții, cererea XXXXXX și XXXX este inadmisibilă.

5. A CINCEA CONDIȚIE DE INADMISSIBILITATE - ASUPRA RESPECTIVEI CHESTIUNI DE DREPT SĂ NU FI STATUAT ÎCCJ ȘI NICI SĂ NU FACĂ OBIECTUL UNEI HOTĂRĂRI RIL/ HP ÎN CURS DE SOLUȚIONARE

În ce privește a cincea condiție, capetele de cerere se circumscriu unei problematici deja antamate și tranșate de ÎCCJ în cadrul Deciziilor RIL nr. 8/2015 și nr. 2/2021, ca atare cererea este inadmisibilă.

În concluzie și în raport de toate argumentele mai sus dezvoltate, solicităm instanței să respingă cererea de sesizare a ICCJ, pe motiv că niciuna dintre prevederile legale a căror interpretare se solicită nu comportă probleme de interpretare sau de aplicare și, cu precădere, nu se constituie în veritabile chestiuni de drept noi, ce trebuie supuse analizei ÎCCJ pentru clarificare."

La termenul de judecată din data de 17.06.2021, apelantele formulează cerere de sesizare a C.C.R. cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. 1 Noul Cod de procedura civilă în interpretare stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2021 în sensul ca acestea sunt neconstituționale prin limitarea în timp a suspendării executării silite până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare și reglementarea indirectă a suspendării executării până la soluționarea apelului prin procedura prevăzută de art. 450 NCPC, condiționată de constituirea unei noi cauțiuni, întrucât o atare limitare încalcă art. 1 alin. 3, 4 și 5, art. 11 alin. 1 și 2, art. 20, art. 21 alin. 1, 2, și 3, art. 53 alin. 2, art. 124, art. 126 alin. 3 și art. 142 alin. 1 raportat la art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În susținerea cererii de sesizare a C.C.R., apelantele arată următoarele:

„I. DISPOZIȚIILE LEGALE A CĂROR NECONSTITUȚIONALITATE O INVOCAM

1. *Potrivit art. 719 alin. 1 NCPC „Pana la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silite, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea poate fi solicitată odată cu contestația la executare sau prin cerere separată."*

2. *Prin Decizia nr. 2/2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii s-a stabilit ca „În interpretarea și aplicarea sintagmei „pana la soluționarea contestației la executare" din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedura civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare."*

3. *Așadar, după publicarea Deciziei nr. 2/2021, art. 719 alin. 1 Cod procedura civilă urmează a avea următorul conținut „Pana la soluționarea în prima instanță a contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silite, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța poate suspenda executarea. Suspendarea poate fi solicitată odată cu contestația la executare sau prin cerere separată."*

II. SITUAȚIA DE FAPT

4. XXXXX (referit in continuare ca XXXX) a fost constituita pentru si are ca obiect de activitate producția de energie electrica, iar in vederea desfășurării acestui obiect de activitate a fost necesara realizarea capacității de producție a energiei, respectiv centrala electrica fotovoltaica in localitatea Doba, județ Satu Mare.
5. Intre aceasta si XXXX („XXX”) a avut loc înțelegerea potrivit căreia XXX va asigura finanțarea, proiectarea, achiziția si execuția la cheie a centralei electrice fotovoltaice, iar in acest scop XXXX a creat vehiculele XXXX).
6. La data de 24.05.2013 acest vehicul, XX, in calitate de constructor, a incheiat cu XX-ul, in calitate de beneficiar un contract de proiectare, achiziție si construcție la cheie („Contractul XX”) pentru realizarea centralei electrice fotovoltaice.
7. Intre XXX si vehiculul propriu XX s-a incheiat la aceeași data, respectiv la 24.05.2013, un contract de împrumut („Contract de împrumut”), având ca scop determinat exclusiv asigurarea fondurilor necesare pentru realizarea obiectului Contractului XX asumat de XXX fata de XX.
8. Dupa cum reiese din prevederile Contractului XX, prețul acestuia este compus din:
 - costul construirii la cheie in cuantum total egal cu valoarea împrumutata confrom contractului de împrumut
 - si onorariul de asistenta tehnica, in cuantum total egal cu valoarea dobânzii renumeratorii din același contract de împrumut.
9. Obligațiile de proiectare, achiziție si constructie la cheie a centralei electrice fotovoltaice asumate prin Contractul XX au fost subcontractate de XX către XXXX, o alta societate din grupul creditorului XXX
10. In acest sens a fost incheiat Contract de cesiune si preluare a îndatorări la aceeași data, respectiv XXX prin care XXX a preluat datoria lui XXX către XXX.
11. Având in vedere ca XXX-ul datora prețul Contractului XXX către XX - prin vehiculul sau, XXX, cata vreme XXX ar fi restituit (chiar daca doar formal) împrumutul către XXX, XXX-ul si asociații acestuia au consimțit la garantarea obligației de a se restitui împrumutul.
12. XXX a pretins ca ar fi dobândit creanța deținuta de XXX, ca urmare a unui contract de cesiune de creanța din luna martie 2014, astfel ca XXX-ul si asociații acestuia au incheiat o serie de contracte de ipoteca.
13. Voința reala a părților a fost așadar aceea ca XX sa asigure finanțarea parcului fotovoltaic din Comuna XXXX, județ XXX pentru XXXX, prin realizarea si creditarea proiectării, echipării si construcției parcului, execuția efectiva urmând a fi realizata de XXX. Împrumutatorul XXX si împrumutatul XXX sunt una si aceeași persoana, XXX fiind un simplu vehicul creat de XXX, asupra căruia acesta deține controlul deplin, inclusiv asupra conturilor sale bancare, iar KTN (membra a aceluiași grup) este constructorul, entitatea care ar fi incasat sumele împrumutate pentru execuția parcului fotovoltaic.
14. Insa, obligațiile asumate fata de XXX, in limita îndeplinirii obligațiilor corelative - executării Contractului XXX, au fost integral achitate de XXXX.
15. La data de XXX, in temeiul contractelor de ipoteca încheiate intre XXX si subscrisa, XXX a formulat cerere de executare silita prin care a solicitat executarea Contractelor de Ipoteca pentru realizarea creanței dobândite ca urmare a Contractului de cesiune si preluare a îndatorării.
16. Nici executorului judecătoresc si nici instanței care a încuviințat executarea silita nu le-a fost prezentat întregul mecanism contractual de finanțare.
17. Cererea de executare silita a fost înregistrata pe rolul B.EJ. XXX si s-a format dosarul de executare nr. 49/2019. Cererea de încuviințare a executării silite impotriva XXXX a fost înregistrata pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. 7966/300/2019, executarea silita fiind încuviințata prin incheierea pronunțata la data de XXXXX, iar cererea de încuviințare a executării silite impotriva XXXXXX a fost înregistrata pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub

nr. 7940/301/2019, executarea silită fiind încuviințată prin încheierea pronunțată la data de 08.04.2019.

18. împotriva executării silite începute în temeiul încheierilor de încuviințare a executării silite XXXXXX și XXXXXX au formulat contestație la executare, aceasta fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului X sub nr. XXXXXX

19. Contestația la executare este pe rolul Judecătoriei Sector X, având termen de judecată la data de XXXXXX.

20. Prin încheierea de ședință din XXXXXX, pronunțată în același dosar, Judecătoria Sector X a respins cererea de suspendare a executării silite ce face obiectul dosarului de executare nr. 49/2019 al BEJ XXXXXX.

21. În cauza pendinte, urmează a se soluționa apelul formulat de subscrisele împotriva încheierii de ședință din XXXXXX, prin care a fost respinsă cererea de suspendare a executării silite (pană la soluționarea definitivă a contestației la executare).

III. ADMISIBILITATEA PREZENȚEI CERERI

22. Posibilitatea invocării excepției de neconstituționalitate a unor prevederi care au fost interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismul reglementat prin art. 514 NCPC a fost recunoscută în mod expres de legiuitor, prin edictarea art. 518 NCPC.

23. Conform acestei norme „Decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării.”

24. Așadar, ulterior interpretării prevederilor în mecanismul recursului în interesul legii acestea pot face obiectul controlului de constituționalitate, iar neconstituționalitatea acestora duce la încetarea aplicabilității deciziei interpretative.

25. De altfel, posibilitatea controlului constituțional al prevederilor legale interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție a fost recunoscută de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 206/2013 prin care s-a constatat neconstituționalitatea dezlegării data problemelor de drept judecate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite nr. 8 din 18 octombrie 2010.

26. Mai mult, „Fota de aceste aspecte, Curtea reține că, în cadrul controlului de constituționalitate pe care îl realizează asupra dispozițiilor unei legi sau ordonanțe, potrivit prevederilor art 146 lit d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, poate analiza interpretarea dată unor texte de lege de instanța supremă în temeiul art 514-518, respectiv al art 519-521 din Codul de procedura civilă, referitoare la recursul în interesul legii și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept În cadrul acestui control, instanța de contencios constituțional trebuie să se circumscrie însă aspectelor ce vizează respectarea prevederilor Legii fundamentale, astfel ca poate analiza atât conformitatea constituțională a conținutului dispozițiilor de lege, așa cum au fost interpretate de instanța supremă, cât și modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție a respectat prevederile constituționale în exercitarea atribuțiilor sale ce vizează asigurarea unei practici judiciare unitare (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 51 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 13 martie 2020). Cu toate acestea, controlul exercitat de Curtea Constituțională nu se poate extinde, fără a încălca prevederile constituționale ale art 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat și pe cele ale art 126 alin. (1), potrivit cărora „justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, și asupra modului în care, fără a încălca competențele sale constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege să aplice unele reguli sau principii de drept, așa cum sunt cele referitoare la ierarhia actelor normative și aplicarea legilor în timp.” -pct. 18 din Decizia Curții Constituționale nr. 397/2020.

27. *Așadar, prevederi legale interpretate de înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismul recursului în interesul legii pot face obiectul controlului de constituționalitate.*

28. *Potrivit art. 29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătura cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*

29. *Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că pentru a fi admisibilă, cererea prin care se invocă o excepție de neconstituționalitate trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții, toate fiind întrunite în cazul de față:*

a) *Excepția să fie ridicată în fața unei instanțe judecătorești sau arbitrate - prezenta excepție este ridicată în fața Tribunalului București - Secția a VI-a Civilă.*

b) *Excepția să privească dispoziții din legi sau ordonanțe aflate în vigoare - art. 719 alin. 1 din Noul Cod de procedură civilă, cu conținutul și interpretarea sus-menționate, este o normă în vigoare.*

c) *Dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă să aibă legătura cu obiectul cauzei - dispozițiile art. 719 alin. 1 NCPC au legătura cu obiectul cauzei, reprezentând temeiul legal al cererii de suspendare asupra căreia instanța urmează a statua definitiv prin soluționarea caii de atac, fiind imperativ de stabilit conformitatea acestuia, în interpretarea stabilită prin Decizia RIL nr. 2/2021, cu prevederile constituționale și drepturile fundamentale.*

Dispozițiile art. 719 alin. 1 NCPC, astfel cum au fost interpretate prin Decizia RIL nr. 2/2021, nu (mai) conțin în sine un remediu procesual pentru suspendarea executării silite, reținută în practica unanimă a Curții Constituționale ca fiind o garanție a accesului liber la justiție, până la soluționarea caii de atac. Singurul remediu lăsat la îndemâna de către înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de o procedură separată, respectiv procedură suspendării executării hotărârii primei instanțe, astfel cum aceasta este reglementată prin art. 450 NCPC.

În raport de prevederile art. 719 alin. 6 NCPC care reglementează calea de atac a apelului împotriva încheierii prin care se soluționează cererea de suspendare, limitele temporale ale măsurii suspendării astfel cum au fost stabilite prin Decizia RIL nr. 2/2021 afectează însăși efectivitatea caii de atac, fiind lipsită de finalitate în situația soluționării acesteia ulterior pronunțării primei instanțe asupra contestației la executare.

d) *Dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă să nu fi fost declarate deja neconstituționale - Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate ale art. 719 alin. 1 cu care a fost sesizată.*

30. *Față de cele arătate, rezultă că prezenta cerere este admisibilă.*

IV. TEMEINICIA EXCEPȚIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

IV. 1. *Dispozițiile art. 719 alin. 1 NCPC în interpretarea stabilită prin Decizia RIL nr. 2/2021 sunt neconstituționale prin limitarea în timp a suspendării executării silite până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare cât timp acestea creează un caracter discriminatoriu al debitorului în raport de calitatea creditorului urmărit.*

31. *În situația creditorului fiscal, executarea silite se realizează conform prevederilor Codului de procedură fiscală, debitorul fiscal având dreptul de a formula contestație la executare conform art. 260, fără a fi aplicabile prevederile Codului de procedură civilă privind suspendarea provizorie a executării silite potrivit art. 260 alin. 2.*

32. *Astfel cum a reținut înalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr. 17/2020, pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii „Pe de altă parte, trimiterea pe care o face art. 260 alin. (2) din Codul de procedură fiscală la suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de Codul de procedură fiscală nu vizează procedura ordonanței prezidențiale, ci*

prevederile art. 719 alin. (7) din Codul de procedura civila, procedura apreciata ca inaplicabila in conditiile art 143 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, intrucat au fost gasite ca inaplicabile si dispozitiile de drept comun referitoare la executarea silita si, pe cale de consecinta, si cele referitoare la contestatia la executare/'

In plus, procedura ordonanței presedintiale este, la rândul sau, una speciala, care are un spectru mai larg de aplicare ce privește masurile provizorii in cazuri grabnice, cand aparenta fondului dreptului pledează in favoarea reclamantului, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin 'întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente si care nu s-ar putea repara sau pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări, nefiind condiționata de promovarea unei contestații la executare prin care s-a solicitat si suspendarea executării silita.

Așadar, înalta Curte de Casație si Justiție a reținut ca prevederile art. 260 Cod de procedura fiscala nu permit suspendarea provizorie a executării silita bugetare in temeiul art. 719 alin. 7 Cod procedura civila, aceasta măsura putând fi obținută pe calea ordonanței președințiale, conform art. 997 Cod procedura civila.

Relevante sunt prevederile art. 997 alin. 2 Cod procedura civila conform cărora „Ordonanța este provizorie. Daca nu cuprinde nicio mențiune privind durata sa si nu s-au modificat 'împrejurările de fapt avute in vedere, masurile dispuse vor produce efecte pana la soluționarea litigiului asupra fondului."'

Or, astfel cum a reținut înalta Curte de Casație si Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, in Decizia nr. 36/2016:

„De asemenea, in cuprinsul Codului de procedura civila, ori de cate ori legiuitorul a vrut sa se refere la prima etapa a judecații, cu excluderea cailor de atac, a folosit sintagma, „prima instanța", iar nu „instanta de fond" (art. 94 pct. 1, art. 95 pct 1, art 96 pct 1, art 213). In ce privește calea de ataca apelului, in art 476 alin. (1) din Codul de procedura civila, se prevede ca „apelul exercitat in termen provoacă o noua judecata asupra fondului, instanța de apel statuând atat in fapt, cat si in drept"'

Ca atare, este cat se poate de clar faptul ca o instanța care judeca in apel este „investita cu fondul litigiului" in sensul dispozitiilor alin. (2) al art. 4 din Legea nr. 554/2004, si ca, prin urmare, exceptia de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetata in calea de atac a apelului/'

In acest context, debitorul bugetar va putea solicita suspendarea executării creanței fiscale pe calea ordonanței presedintiale, fara a fi condiționat de formularea contestației la executare si a cererii de suspendare a executării, iar măsura suspendării va produce efecte pana la soluționarea litigiului asupra fondului, respectiv pana la soluționarea definitiva a contestației la executare.

De altfel, potrivit art. 268 Cod procedura fiscala, debitorul bugetar are posibilitatea de a formula contestație administrativa impotriva titlului de creanța, a actului constatator al acesteia, iar desi aceasta nu are ca efect suspendarea executării acestuia, conform art. 278 Cod procedura fiscala suspendarea poate fi obținută in condițiile Legii nr. 554/2004, cu condiția constituirii unei cauțiuni. Art. 278 alin. 2 Cod procedura fiscala preia dispozitiile art. 719 alin. 2 si 3 Cod procedura civila sub aspectul modului de stabilire a cuantumului cauțiunii.

Așadar, debitorul bugetar poate obține suspendarea executării titlului de creanța in conditiile Legii nr. 554/2004, art. 15 din acest act normativ stabilind ca suspendarea executării silita poate fi dispusa pana la soluționarea definitiva a cauzei.

Concluzionând, debitorul bugetar poate obține suspendarea executării silita, fie pe calea ordonanței presedintiale, fie in temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, pana la soluționarea definitiva a contestației sale.

33. În situația executării silite realizată conform prevederilor Codului de procedura civilă, debitorul poate formula contestație la executare conform art. 712 și poate solicita suspendarea executării silite conform prevederilor art. 719 alin. 1, măsura care își produce efectele până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare în interpretarea stabilită prin Decizia RIL nr. 2/2021.

34. Or, după cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 11/2018 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii „Mecanismul suspendării executării silite prin poprire trebuie să funcționeze în mod identic indiferent de calitatea creditorului, cu atât mai mult cu cât cele două proceduri de executare silite - de drept comun și fiscală, ar putea fi alăturate, date fiind prevederile art. 783 alin. (8) din Codul de procedura civilă : „După înființarea popririi, orice alt creditor al debitorului ca putea să poprească aceeași creanță până la eliberarea sau distribuirea sumelor rezultate prin poprire, cu respectarea dispozițiilor art 787.”, situație în care s-ar putea afla organul fiscal, prin intermediul executorului fiscal, pentru executarea unei creanțe bugetare sau fiscale.

Intr-un astfel de caz s-ar putea ajunge ca un debitor urmărit pentru obligații bugetare ori fiscale sau, după caz, pentru obligații civile să beneficieze sau nu de suspendarea măsurilor de indisponibilizare a sumelor/incasarilor viitoare, în funcție de autoritatea care a dispus înființarea popririi și, respectiv, măsura suspendării (fie executorul fiscal - în procedura fiscală, fie instanța de executare sau executorul judecătoresc - în procedura de drept comun)."

Deși Înalta Curte de Casație și Justiție s-a raportat în analiză la măsura suspendării executării silite prin poprire, raționamentul acesteia este pe deplin aplicabil în cazul de față, mecanismul suspendării executării fiind necesar să funcționeze identic cu privire la limitele temporale până la care măsura suspendării produce efecte.

Or, mecanismul suspendării executării funcționează diferențiat sub aspectul limitelor temporale până la care suspendarea executării produce efecte cât timp:

-suspendarea executării de drept comun este limitată până la soluționarea în prima instanță a contestației, iar - suspendarea executării silite fiscale produce efecte până la soluționarea definitivă a cauzei/contestației.

35. Așadar, prevederile art. 719 alin. 1 Cod procedura civilă, în interpretarea stabilită prin Decizia RIL nr. 2/2021, creează o discrepantă între limitele suspendării executării silite de drept comun și cele ale suspendării executării silite fiscale, fiind astfel discriminatorii.

IV.2. Limitarea în timp a suspendării executării silite până la soluționarea contestației în prima instanță sunt neconstituționale deoarece prin aceasta se restrânge liberul acces la justiție.

36. Potrivit art. 719 alin. 1 NCPC, astfel cum a fost interpretat prin Decizia RIL nr. 2/2021, până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare, la cererea persoanei interesate, instanța poate suspenda executarea silite.

37. În această interpretare, măsura suspendării nu ar produce efecte până la soluționarea unei eventuale cai de atac, respectiv până la soluționarea definitivă a contestației la executare, perpetuarea acestei măsuri putând fi obținută prin suspendarea executării hotărârii primei instanțe, conform prevederilor art. 450 NCPC.

38. Potrivit art. 450 alin. 1 NCPC „Suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel.”, iar potrivit alin. 4 „Suspendarea va putea fi încuviințată numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum va fi stabilit de către instanța în condițiile art. 719 alin. (2) și (3)."

39. Așadar, măsura suspendării executării silite, obținută în prima instanță conform prevederilor art. 719 alin. 1 NCPC, ar putea fi perpetuată prin suspendarea executării hotărârii primei instanțe, în temeiul art. 450 NCPC.

40. Relevant este ca in ambele cazuri suspendarea executării poate fi dispusa numai dupa constituirea unei cauțiunii, stabilita conform prevederilor art. 719 alin. 2 si 3.

41. Curtea Constituționala a statuat in mod constant, de exemplu in Decizia nr. 346/2003, ca „Instituirea obligației de plata a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dubla finalitate, si anume, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, in ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, si, pe de alta parte, de a preveni si limita eventualele abuzuri in valorificarea unui atare drept de către debitorii rau-platnici.”

42. De altfel, in Decizia nr. 619/2014 „Curtea a constatat ca, in condițiile in care, potrivit art 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul ordinar este abilitat sa reglementeze competenta si procedura de judecata, stabilind cadrul organizatoric si funcțional in care se realizează accesul la justiție, instituirea cauțiunii nu aduce nicio atingere principiului constituțional pretins incalcat Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigura garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate in proces, prin insusi faptul ca le oferă posibilitatea de a contesta executarea si de a solicita suspendarea acesteia.

De asemenea, in legătura cu problema cauțiunii, Curtea a reținut, prin raportare la dispoziții legale similare, ca jurisprudenta sa este in acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, ca a statuat in Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțata in cauza Z si alții impotriva Marii Britanii, paragraful 93, ca liberul acces la justiție „nu este absolut si ca el poate fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni judicatum solvi, [...]”. Important este ca aceste restrângeri sa nu aducă atingere substanței dreptului, sa urmărească un scop legitim si sa existe un raport rezonabil de proportionalitate intre mijloacele utilizate si scopul urmărit (Decizia nr. 51 din 14 ianuarie 2010, publicata in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 24 martie 2010).”

43. Așadar, dreptul de a solicita si de a obține suspendarea executării silite reprezintă o garanție a accesului liber la justiție, iar cauțiunea este o garanție pentru creditor in ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a suspendării executării silite, si reprezintă o restrângere a liberului acces la justiție, restrângere care este permisa doar daca (i) nu aduce atingere substanței dreptului, (ii) urmărește un scop legitim si (iii) exista un raport rezonabil de proportionalitate intre mijloacele utilizate si scopul urmărit.

44. Prin Decizia nr. 8/2015, pronunțata de înalta Curte de Casație si Justiție - Completul competent sa judece recursul in interesul legii, instanța suprema a reținut ca „obiectul reglementarii art 450 din Codul de procedura civila reprezintă o forma de suspendare a executării silite, care nu diferă ca finalitate de suspendarea aceleiași executări in baza altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești cu executare provizorie, finalitatea constând in oprirea activității formelor de executare sau, dupa caz, preîntâmpinarea executării silite.”

In cadrul aceleiași decizii înalta Curte de Casație si Justiție a reținut ca, prin natura sa, suspendarea provizorie a executării reglementata de art. 450 alin. 5 NCPC produce efecte pana la soluționarea cererii de suspendare a executării „ceea ce inseamna ca, prin prisma condițiilor din art. 719 alin. (1) din Codul de procedura civila, intra in domeniul de aplicare al acestuia.”

Așadar, suspendarea executării hotărârii judecătorești reglementata de art. 450 NCPC este o forma a suspendării executării silite, fiind guvernata de prevederile art. 719 alin. 1 ce reprezintă dreptul comun in materie.

45. Potrivit art. 719 alin. 1, in interpretarea stabilita prin Decizia RIL nr. 2/2021, suspendarea executării silite poate fi obținută pana la soluționarea in prima instanța a contestației la executare, la cererea părții interesate si numai dupa constituirea cauțiunii, iar

suspendarea executării pana la soluționarea apelului poate fi obținută (prin suspendarea executării hotărârii primei instanțe conform art. 450 NCPC), fiind însă necesară constituirea unei noi cauțiuni.

46. Or, conform art. 1064 alin. 1 NCPC cauțiunea se restituie, la cerere, după soluționarea definitivă a procesului în legătura cu care s-a stabilit cauțiunea. Nici cauțiunea constituită pentru obținerea suspendării executării în prima instanță, nici cauțiunea constituită pentru perpetuarea acestei măsuri până la soluționarea caii de atac, nu ar putea fi restituite anterior soluționării definitive a contestației la executare.

47. Practic, pentru suspendarea executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare, debitorul este nevoit să achite de două ori cauțiunea prevăzută la art. 719 alin. 2 și 3 NCPC (art. 450 NCPC menționează expres aplicarea acestor dispoziții), ambele urmând a fi indisponibilizate până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

48. După cum a reținut Curtea Constituțională în repetate rânduri, instituirea cauțiunii pentru suspendarea executării silite este constituțională doar dacă (i) nu aduce atingere substanței dreptului, (ii) urmărește un scop legitim și (iii) există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

49. Obligația constituirii unei noi cauțiuni pentru a solicita și (eventual) obține suspendarea executării în calea de atac nu îndeplinește aceste criterii.

50. Se aduce atingere substanței dreptului de a cere și de a obține suspendarea executării, cât timp perpetuarea efectelor suspensive este condiționată de constituirea unei noi cauțiuni (și sub rezerva admiterii cererii de suspendare).

51. Scopul legitim - de a garanta creditorului posibilitatea acoperii prejudiciului cauzat prin temporizarea executării, este realizat prin constituirea garanției la prima instanță.

52. Instituirea obligației de constituire a unei noi cauțiuni, în cadrul aceluiași proces (în calea de atac), apare în acest context ca fiind disproporționată față de scopul legitim.

53. Aceste aspecte demonstrează caracterul neconstituțional al prevederilor art. 719 alin. 1 NCPC, în interpretarea stabilită prin Decizia nr. 2/2021.

54. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 838/2009 "În exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. 3 din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora."

55. Or, potrivit art. 53 din Constituție drepturile și libertățile fundamentale, inclusiv liberul acces la justiție, pot fi restrânse numai prin lege, iar prin Decizia nr. 80/2014 Curtea Constituțională a reținut că "Este adevărat că, potrivit jurisprudenței sale constante, Curtea Constituțională a statuat că restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu se poate realiza decât prin lege, ca act juridic adoptat de Parlament, și cu respectarea condițiilor strict și limitativ prevăzute de art. 53 din Constituție. Însă interpretarea noțiunii de lege din cuprinsul art. 53 a avut menirea de a limita posibilitatea legiuitorului delegat - Guvernul - de a reglementa pe calea ordonanței de urgență în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, în sensul restrângerii acestora, contrar prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție."

56. Așadar, Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența ca prin hotărârile sale interpretative să restrângă exercitarea liberului acces la justiție, reglementat prin art. 21 din Constituție, iar prin interpretarea art. 719 alin. 1 NCPC prin Decizia nr. 2/2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a restrâns liberul acces la justiție prin condiționarea dreptului de a obține

suspendarea executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare de constituirea unei noi cauțiuni.

IV.3. Art. 719 alin. 1 NCPC, în interpretarea stabilită prin Decizia RIL nr. 2/2021, instituie o procedură pentru suspendarea executării silite, condiționată de constituirea unei cauțiuni, totodată reglementând o procedură suplimentară - suspendarea executării hotărârii primei instanțe conform art. 450 NCPC, pentru prelungirea efectelor suspensive până la soluționarea definitivă a contestației.

57. Conform art. 126 alin. 2 din Constituție, reglementarea normelor de procedură este atributul exclusiv al legiuitorului, iar reglementarea unor proceduri suplimentare prin mecanismul de interpretare al recursului în interesul legii reprezintă o încălcare a competenței recunoscute Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CONCLUZII

Fata de toate considerentele mai sus expuse, va solicitam:

a) Să constatați admisibilitatea prezentei cereri, să admiteti prezenta cerere de sesizare a Curții Constituționale a României și să sesizați Curtea Constituțională a României cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 719 alin. 1 Noul Cod de procedură civilă în interpretare stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2021;

b) Cu privire la excepția de neconstituționalitate, să rețineți ca dispozițiile art. 719 alin. 1 Noul Cod de procedură civilă în interpretare stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2021 sunt neconstituționale prin limitarea în timp a suspendării executării silite până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare și reglementarea indirectă a suspendării executării până la soluționarea apelului prin procedura prevăzută de art. 450 NCPC, condiționată de constituirea unei noi cauțiuni, întrucât o atare limitare încalca art. 1 alin. 3, 4 și 5, art. 11 alin. 1 și 2, art. 20, art. 21 alin. 1, 2, și 3, art. 53 alin. 2, art. 124, art. 126 alin. 3 și art. 142 alin. 1 raportat la art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

La data de 01.07.2021, intimată formulează următoarele note scrise:

„I. SUMARUL DEZBATERILOR ORALE DIN DATA DE 17.06.2021

La termenul din data de 17.06.2021 s-au pus în discuția părților următoarele aspecte:

1. Cererea de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei dezlegări prealabile, formulate de XXXXXX și XXXXXX;

2. Inadmisibilitatea cererii de suspendare (nouă) formulată direct în apel de XXXXXX și XXXXXX exclusiv în raport de limitele efectului devolutiv al apelului;

3. Cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (1) C.proc.civ., interpretată prin Decizia RIL nr. 2/2021, depusă de XXXXXX și XXXXXX în ședință publică;

4. Probatoriul cauzei;

5. Fondul cauzei.

Deopotrivă:

■ XXXXXX am depus extrasului din Registrul competent al Tribunalului XXXXXX, Sucursala XXXXXX, Departamentul înregistrare privind schimbarea denumirii XXXXXX și ieșirea societății din procedura de reabilitare (a se vedea pag. 7 din Certificat: la data de XXXXXX a fost închis procesul de reorganizare, odată cu Decizia de închidere a procesului de reorganizare în Dosarul nr. XXXXXX de către Tribunalul Central XXXXXX);

■ XXXXXX și XXXXXX au depus o notă de probatoriu, care a comportat discuții contradictorii, întrucât au fost depuse la dosar înscriseuri fără legătură cu cauza, mai precis acte din dosarul de executare - probe care nu sunt utile, pertinente și concludente pentru soluționarea cauzei.

Față de faptul că Onorata instanță a înțeles să amâne pronunțarea unei soluții privind aspectele mai sus enumerate, înțelegem să formulăm prezentele Concluzii scrise, prin care sumarizăm susținerile XXXXXX, formulate (i) prin actele procesuale de la dosarul cauzei și (ii) cu ocazia dezbaterilor orale din data de 17.06.2021.

Preliminar, reiterăm că ordinea de soluționare a cererilor/ incidentele procedurale, formulate de XXXXXX și XXXXXX ar trebui să fie următoarea:

întâi, instanța se va pronunța asupra admisibilității cererii de sesizare a ÎCCJ, iar: a. dacă o va admite, va repune pe rol cauza și va aprecia asupra suspendării sale,

b. dacă o va respinge, va proceda la judecarea celorlalte cereri subsecvente;

(ii) în continuare, instanța va soluționa excepția inadmisibilității cererii de suspendare, iar:

a. dacă o va admite, va respinge cererea ca inadmisibilă și va proceda la judecarea celorlalte cereri subsecvente;

b. dacă o va respinge, va repune pe rol cauza și va pune în discuție inadmisibilitatea cererii în raport de netimbrarea acesteia și, ulterior, fondul cererii și

(iii) în fine, instanța va analiza cererea de sesizare a CCR, iar:

a. dacă o va admite, o va disjunge, va crea un dosar asociat (măsura administrativă, care nu comportă discuții contradictorii) și va sesiza CCR și va judeca fondul cauzei prezente,

b. dacă o va respinge, va proceda direct la judecarea fondului cauzei prezente.

Apreciam că (i) cererea de sesizare a ÎCCJ este inadmisibilă, sens în care instanța urmează să o respingă și să procedeze la (ii) judecarea inadmisibilității cererii de suspendare (nouă) formulată în apel, pe care considerăm că trebuie să o admită, iar în final (iii) instanța se va pronunța asupra inadmisibilității cererii de sesizare a CCR, urmând să o admită față de faptul că, deși formal, temeiul de drept atacat este incident în cauză, întreaga cerere privește (1) fie chestiuni care nu conduc la soluționarea cauzei/ care nu influențează cauza și (2) aspecte asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat deja tangențial în jurisprudența sa, astfel cum vom arăta în cele ce urmează.

2. INADMISIBILITATEA CERERII DE SESIZARE A ÎCCJ

Potrivit art. 519 C.proc.civ., legiuitorul a reglementat condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a ÎCCJ. Deși sunt definite drept „condiții de admisibilitate” acestea comportă o componentă substanțială, în sensul că instanța va trebui să analizeze motivarea cererii de sesizare a ÎCCJ și să aprecieze în ce măsură pretinsa problemă de drept nou are legătură cu cauza, este neclară și această neclaritate influențează soluționarea cauzei etc. Or, contrar celor afirmate de XXXXXX și XXXXXX în ședința din data de 17.06.2021, KTE nu a formulat apărări în sensul combaterii pe fond a interpretărilor propuse de apelante prin cererea de sesizare, ci a argumentat neîndeplinirea tocmai acestor condiții de admisibilitate pentru formularea unei astfel de cereri (cu excepția celei dintâi condiții privind formularea acestei cereri în fața instanței de ultim grad), respectiv neîndeplinirea următoarelor:

2. Sesizarea să privească o chestiune de drept, adică o problemă de interpretare a unei norme juridice, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu:

a) în ce privește primul capăt de cerere - cum se interpretează „titlu executoriu” din cuprinsul art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ.

În primul rând, reiterăm că art. 666 C.proc.civ. (invocat de apelante) a fost modificat, după intrarea în vigoare a C.proc.civ. fără ca aceasta modificare să se reflecte și în dispozițiile art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ., ceea ce a condus la concluzia că înțelesul acestei din urmă dispoziții rămâne aceeași cu cea de la momentul adoptării C.proc.civ. Practic, inițial, instanța cenzura decizia executorului judecătoresc, printr-o analiză formală (verifica dacă titlul în baza căruia executorul încuviințase executarea este sau nu un titlu executoriu în sensul legii procesual civile), pe când în prezent (i) instanța încuviințează executarea (prin

analiza formală a titlurilor executorii) și (ii) tot instanța (alta decât cea de încuviințare) reverifică titlurile executorii, dacă este sesizată cu o cerere de suspendare obligatorie.

Ca atare, pentru a dispune suspendarea obligatorie a executării silite - măsură excepțională ce se dispune fără a fi necesară plata unei cauțiuni - instanța de judecată trebuie să analizeze doar înscrisul în raport de care a fost încuviințată executarea silită și să verifice dacă acesta reprezintă un titlu executoriu în sensul legii civile.

În al doilea rând, XXXXXX și XXXXXX realizează o confuzie flagrantă între suspendarea obligatorie pentru inexistența unui titlu executoriu și suspendarea facultativă, fundamentată pe motive temeinice. Față de dispozițiile art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. este absurd să se pretindă că instanța ar trebui să pipăie fondul, câtă vreme legea prevede expres că discutăm despre analiza formală a existenței sau inexistenței la dosarul cauzei a unui titlu executoriu.

În al treilea rând, în raport de principiul disponibilității, dacă instanța este investită cu o cerere de suspendare obligatorie fundamentată pe art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ., deci dacă debitorul afirmă DOAR că titlul în baza căruia este executat nu este executoriu, atunci pipairea fondului reprezintă excedarea limitelor investiției instanței.

În al patrulea rând, potrivit art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative reglementând unicitatea terminologică, în limbajul normativ, aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni, ca atare nu este necesar ca ÎCCJ să intervină să lămurească că sintagma „titlu executoriu” folosită atât în art. 666 C.proc.civ., cât și în art. 719 C.proc.civ. are același înțeles, întrucât (evident) această sintagmă are același înțeles, respectiv cel circumscris dispozițiilor art. 632-641 C.proc.civ.

În al cincilea rând, discuțiile despre pierderea executorialității titlului executoriu trădează intenția XXXXXX și XXXXXX de a interpreta art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. în sensul că instituie o condiție substanțială care presupune pipairea fondului pentru a verifica dacă suspendarea trebuie să opereze, când, dimpotrivă, executorialitate" despre care se face vorbire nu este decât o condiție formală care presupune analiza titlului exhibit în raport de art. 632-641 C.proc.civ.

b) în ce privește al doilea capăt de cerere - privind limitele temporale ale suspendării obligatorii a executării, dispuse în temeiul dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ.

ÎCCJ s-a pronunțat deja prin Decizia RIL nr. 2/2021 cu privire la efectele suspendării în cadrul procedurii de executare silită, fără a face vreo distincție după cum suspendarea este una facultativă sau obligatorie.

Pentru claritate, reiterăm para. 72-74 din cuprinsul Deciziei RIL nr. 2/2021:

72. În cel de-al doilea plan de analiză, subsumat efectelor juridice ale hotărârii judecătorești pronunțate de prima instanță cu privire la contestația la executare, se impune a fi evidențiat caracterul executoriu al hotărârii, recunoscut prin dispozițiile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căroră "Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare".

73. Întrucât, în materia contestației la executare, nu este reglementată o asemenea excepție de la regula caracterului executoriu al hotărârii date în primă instanță, regula edictată la art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu are a fi îndepărtată.

74. Drept urmare, din întreaga economie a dispozițiilor art. 719 din Codul de procedură civilă rezultă că măsura suspendării executării silite subzistă până la soluționarea de prima instanță a contestației la executare.

ÎCCJ nu s-a limitat la a analiza doar prevederile art. 719 alin. (1) C.proc.civ., așa cum afirmă apelantele, ci conform principiilor de interpretare a normelor juridice (interpretarea

sistematică și a unicității terminologice), a statuat în legătură cu ÎNTREAGA instituție a suspendării executării silite.

c) în ce privește al treilea capăt de cerere - ce înseamnă sintagma „alte cereri privind executarea silită”

Din analiza cererii de sesizare rezultă o confuzie între următoarele instituții:

- i. Instituția suspendării obligatorii a executării silite;
- ii. Instituția suspendării efectelor hotărârii primei instanțe privind contestația la executare (hotărâre executorie);
- iii. Instituția suspendării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe (pe calea ordonanței prezidențiale) privind contestația la executare (hotărâre executorie) până la soluționarea cererii de suspendare propriu-zise.

Din interpretările cu caracter obligatorii deja conferite de ÎCCJ prin Deciziile RIL nr. 2/2021 și RIL nr. 8/2015, rezultă că NU sunt considerate cereri privind executarea silită căile de atac, fie că acestea sunt căi de atac împotriva hotărârii prin care s-a soluționat contestația sau împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de suspendare a executării, promovată odată cu contestația. Mai precis, ÎCCJ a stabilit că:

- i. Suspendarea executării subzistă până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare,
- ii. Suspendarea executării poate opera și până la soluționarea altor cereri privind executarea silită, precum cererile de suspendare provizorie a efectelor hotărârii primei instanțe privind contestație.

Indiferent de situație, un apel precum cel ce face obiectul acestui dosar nu poate constitui o „cerere privind executarea silită” care să prelungească efectele suspendării, întrucât nici măcar nu privește contestația la executare și prima cerere de suspendare a executării, promovate odată cu contestația.

d) în ce privește al patrulea capăt de cerere - ce instanță este competentă să soluționeze „alte cereri privind executarea silită”

Problema competenței instanțelor în materia cererilor de executare silită nu este o chestiune de drept nouă ce trebuie dezlegată, ci se traduce într-o nouă confuzie juridică realizată de apelante, rezultând din necunoaștere textelor de lege; dispozițiile sunt clare și nu comportă interpretări:

- i. art. 450 C.proc.civ. reglementează că suspendarea executării provizorii a hotărârii primei instanțe se judecă de instanța de apel;
- ii. de art. 651 alin. (1) C.proc.civ. reglementează instanța de executare și că orice alte incidente apărute în cursul executării silite se soluționează de instanța de executare;
- iii. art. 714 alin. (1) C.proc.civ. reglementează că contestația la executare (și cererile incidentale față de aceasta) se judecă de instanța de executare;
- iv. potrivit art. 30 alin. (6) C.proc.civ. coroborat cu art. 123 alin. (1) C.proc.civ. și luând în considerare că cererea de suspendare a executării silite este o cerere incidentală, rezultă că aceasta se soluționează de instanța de executare.

3. De lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei - condiție foarte restrictivă și care limitează într-o mare măsură rolul unificator al mecanismului hotărârii prealabile;

Condiția nu este îndeplinită, întrucât niciuna dintre preținsele probleme de drept mai sus analizate nu necesită lămuriri din partea ÎCCJ de care să depindă soluționarea prezentei cauze, cu atât mai mult cu cât această condiție este foarte restrictivă, întrucât tinde la unificarea practicii prin mecanismul hotărârii prealabile, iar nu să încarce ÎCCJ cu cereri nefondate.

3. Chestiunea de drept trebuie să fie nouă;

Deși această condiție nu trebuie confundată cu cea din urmă (condiția nr. 5), față de data intrării în vigoare a C.proc.civ., modificările deja operate în cuprinsul său și existența unor practici cristalizate la nivelul instanțelor de judecată privind problematica interpretării suspendării executării silite/ a efectelor hotărârilor executorii ale primelor instanțe pronunțate cu privire la contestațiile la executare, apreciem că nici aceasta condiție nu este îndeplinită.

5. Asupra respectivei chestiuni de drept ÎCCJ să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii/ procedură de dezlegare a unei chestiuni de drept în curs de soluționare.

Așa cum am arătat deja, există cel puțin două decizii RIL (nr. 2/2021 și 8/2015), prin care ÎCCJ a tranșat printre altele, și orice potențiale interpretări privind suspendarea executării silite/ a hotărârilor pronunțate în legătură cu executarea silită.

4. INADMISIBILITATEA NOII CERERI DE SUSPENDARE

Față de faptul că instanța de apel a pus în discuția părților exclusiv inadmisibilitatea cererii de suspendare în raport de limitele efectului devolutiv al apelului, concluzionăm următoarele:

i. se încalcă flagrant dispozițiile art. 478 C.proc.civ. privind limitele efectului devolutiv al apelului, întrucât XXXXXX și XXXXXX:

a. tind la schimbarea cadrului procesual al apelului;

b. invocă motive străine de obiectul cauzei - noua cerere de suspendare nu fundamentează în vreun fel apelul ce face obiectul cauzei;

c. înțeleg să reitereze vechea cerere de suspendare în apel, drept o cerere nouă, ceea ce converge la concluzia că formulează pretenții noi (și inadmisibile) în apel;

ii. în raport de orientările jurisprudențiale anterioare, analizate în cadrul Deciziei RIL nr. 2/2021 a ÎCCJ, ce au dat naștere la practică neunitară în materia limitelor temporale ale suspendării executării, instanțele au agreeat unanim inadmisibilitatea vădită a unei a doua cereri de suspendare în apel (para. 4 din Decizia RIL nr. 2/2021 *);

iii. dacă o nouă cerere de suspendare este inadmisibilă în apelul ce privește fondul contestației, cu atât mai mult va fi inadmisibilă a doua cerere de suspendare promovată în apelul având ca obiect încheierea prin care s-a respins prima cerere de suspendare;

iv. de la momentul respingerii vechii cereri de suspendare și până la soluționarea prezentului apel nu s-a născut niciun motiv nou de suspendare ca atare „noua” cerere de suspendare nu constituie decât reintroducerea celei vechi, ca nouă cerere de suspendare.

1 A se vedea în acest sens para. 4 din Decizia RIL nr. 2/2021: „în cea de-a doua orientare jurisprudențială, instanțele de judecată au avut o abordare diferită, apreciind că suspendarea executării silite își menține efectele până la soluționarea definitivă a contestației la executare. În acest sens s-a argumentat că, dacă s-ar admite teza contrară, ar trebui să fie recunoscut dreptul părții interesate de a formula cererea de suspendare și direct în fața instanței de apel. Or, jurisprudenta este constantă în a aprecia că asemenea cereri sunt inadmisibile, pentru că, altfel, încheierea pronunțată de instanța de apel în suspendare ar fi, la rândul său, susceptibilă de apel, ceea ce ar presupune ca instanța superioară celei care judecă apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației la executare să soluționeze, la rândul său, apelul formulat împotriva unei hotărâri pronunțate de instanța de apel, ceea ce este contrar principiilor procedurii civile.”.

în acest context, și având în vedere practica judiciară cristalizată chiar anterior pronunțării și motivării Deciziei RIL nr. 2/2021, solicităm respingerea ca inadmisibilă a noii cereri de suspendare, formulată de XXXXXX și XXXXXX direct în apel.

5. INADMISIBILITATEA CERERII DE SESIZARE A CURȚII CONSTITUȚIONALE A ROMÂNIEI

în ședința din data de 17.06.2021, XXXXXX și XXXXXX au încercat (din nou) tergiversarea soluționării prezentei cauze, prin depunerea în ședință publică a unei cereri de sesizare a

Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 C.proc.civ., astfel cum au fost interpretate prin Decizia RIL nr. 2/2021.

În esență, XXXXXX și XXXXXX au cerut instanței să sesizeze CCR, pentru ca aceasta din urmă să pronunțe neconstituționalitatea dispozițiilor art. 719 C.proc.civ., astfel cum au fost interpretate prin Decizia RIL nr. 2/2021, în raport de pretinsa încălcare a următoarelor dispoziții constituționale: art. 1 alin. (3), (4), (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1), (2), (3), art. 53 alin. (2), art. 124, art. 126 alin. (3) din Constituția României și art. 142 alin. (1) din Constituția României raportat la art. 6 din CEDO.

Preliminar, solicităm instanței să constate că întregul excurs privind situația de fapt și raporturile dintre părți este lipsit de relevanță, câtă vreme singurele informații de fapt și de drept relevante pentru cererea de sesizare a CCR cu excepția de neconstituționalitate sunt:

1. potrivit dispozițiilor clare ale art. 719 C.proc.civ., suspendarea executării silite subzistă până la soluționarea contestației la executare (în primă instanță - potrivit jurisprudenței majoritare);

2. XXXXXX și XXXXXX au solicitat, în fața primei instanțe, ca eventuala măsură a suspendării executării silite să fie dispusă până la soluționarea definitivă a contestației la executare;

3. Prima instanță a respins cererea de suspendare;

4. XXXXXX și XXXXXX au formulat apel împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare;

5. ÎCCJ a pronunțat și motivat Decizia RIL nr. 2/2021, prin care a clarificat că efectele suspendării executării silite subzistă până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.

În ce privește condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a CCR, astfel cum sunt acestea reglementate de art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, urmează a se constata că deși acestea trebuie întrunite cumulativ, nu toate condițiile sunt îndeplinite în cauză.

Mai precis, apreciem că în raport de motivarea excepției de neconstituționalitate și a temeiurilor de drept constituționale pretins invocate a fi încălcate, nu se poate pune problema unei legături cu prezenta cauză, alta decât aparentă și formală, întrucât:

1. Se afirmă în mod nelegal și netemeinic că limitarea temporală a efectelor suspendării executării silite creează un tratament discriminatoriu între executarea silită și părțile dintr-o executare silită de drept comun și cele privind creanțe bugetare (fără a fi indicate expres dispozițiile constituționale efectiv încălcate), însă se face vorbire exclusiv despre creanțe bugetare - discuții care nu privesc prezenta cauză.

În primul rând, CCR a explicat în jurisprudența sa (Decizia CCR nr. 619/2014 - indicată chiar de XXXXXX și XXXXXX și citată trunchiat, ca de obicei) că aparente inegalități între creditori și debitori sunt permise, câtă vreme nu există discriminare pe criterii arbitrare:

pretinsa inegalitate între debitor și creditor, ca urmare a faptului că debitorul trebuie să plătească o cauțiune pentru a se judeca cererea sa de suspendare a executării silite, iar creditorul are dreptul de a-și recupera eventualul prejudiciu care i s-a pricinuit în ipoteza respingerii contestației la executare silită, se constată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, în măsura în care reglementările deduse controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.291 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 811 din 16 noiembrie 2011)."- para. 19 din decizia menționată.

Așadar, Curtea Constituțională a stabilit că se pot face diferențieri între situațiile în care se pot găsi o anumită categorie de persoane (Le. debitorii), câtă vreme acele diferențieri nu sunt arbitrare. De altfel, concluzia este și logică, căci dacă am accepta interpretarea propusă de XXXXXX și XXXXXX ar însemna că trebuie declarate neconstituționalitate toate legile

speciale, întrucât creează tratament diferențiat/ discriminatoriu între diferite tipuri de persoane/ de proceduri - Le. debitori de drept comun, debitori în insolvență, debitori fiscale, debitori ai unor obligații decurgând din contractele de achiziții publice etc.

în al doilea rând, urmează a se constata că XXXXXX și XXXXXX nu sunt executate în legătură cu o creanță bugetară, sens în care nu pot solicita să beneficieze de dispozițiile unei legi fiscale (C.fiscal și C.proc.fiscală) față de dreptul comun - C.proc.civ., întrucât nu îndeplinesc situația premisă reglementată expres de legislația specială: să fie debitorii unei creanțe bugetare.

Practic XXXXXX și XXXXXX sunt nemulțumite de faptul că, în cazul lor, se aplică C.proc.civ., iar nu C.proc.fiscală; or, o atare nemulțumire nu trebuie să fie supusă cenzurii CCR și cu atât mai puțin, nu trebuie să formeze obiectul unei cereri de sesizare/ de neconstitucionalitate.

în fine, semnalăm confuzii flagrante între instituțiile de drept și ramurile de drept, însele. Mai precis, XXXXXX și XXXXXX confundă procedura judiciară de drept administrativă cu cea de drept comun și, în contextul discutării suspendării executării silite, fac referire la atacarea cu excepție de nelegalitate a unui act administrativ individual - în concret, afirmă că pe calea ordonanței prezidențiale, debitorul bugetar poate solicita suspendarea executării actului până la soluționarea definitivă a excepției de nelegalitate privind actul administrativ, adică titlul de creanță (!!).

Deși susținerile apelantelor sunt neclare și ambigue, concluzia relevantă este că acestea nu prezintă legătură cu prezenta cauză, întrucât XXXXXX nu execută creanțe bugetare, nici în raport de C.proc.fiscală, iar nici în raport de Legea nr. 554/2004.

2. Se afirmă că ÎCCJ a statuat prin Decizia RIL nr. 11/2018 cu privire la mecanismul suspendării executării silite desfășurate prin poprire în sensul că cel de drept comun ar trebui să fie identic cu cel fiscal, deși o atare concluzie nu prezintă relevanță cu prezenta cauză.

Nu doar că din nou, se face referire la situații care nu sunt incidente în cauză - executarea silită prin poprire - dar statuările ÎCCJ sunt citate cu rea-credință trunchiat, pentru a induce concluzii greșite. Urmează să redăm pentru claritate para. relevantă din Decizia RIL nr. 11/2018 pentru a-i clarifica obiectul și a demonstra că nu este incidentă în cauză:

„ 53. Din observarea problemei de drept care a generat practică neunitară reiese că aceasta privește situația particulară a popririi bancare, specie a popririi care, în economia Codului de procedură civilă, se bucură de unele reglementări speciale, aplicabile prioritar și care se completează cu cele generale de reglementare a popririi; cu titlu de norme speciale pentru poprirea bancară executorie pot fi menționate dispozițiile art. 781 alin. (2), art. 782 alin. (2), art. 783 alin. (4) și (5), art. 784 alin. (7) și (8) etc. din Codul de procedură civilă, iar pentru poprirea bancară asiguratorie - prevederile art. 971 alin. (2). (...)

55. în acest context, instanțele au fost sesizate - fie pe cale principală, fie pe cale incidentală - cu chestiunea stabilirii și lămuririi întinderii efectelor măsurii suspendării executării silite cu referire la conduita legală sau obligațiile terțului poprit (instituție de credit), respectiv dacă acesta are obligația de a proceda în continuare la indisponibilizarea sumelor ce alimentează contul debitorului poprit prin executarea unor creanțe cu scadențe succesive, devenite exigibile după data suspendării, ori a unor încasări viitoare, respectiv creanțe a căror condiție suspensivă ori termen suspensiv s-a împlinit în cursul suspendării executării, în ambele situații, în baza unor raporturi juridice preexistente momentului înființării popririi între debitorul poprit și debitorul său. (...)

77. Așadar, față de formularea clară a dispozițiilor art. 701 alin. (3) din Codul de procedură civilă rezultă că pe durata suspendării executării actele de executare efectuate anterior, precum și măsurile de executare dispuse de instanța de executare sau de executor, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor și conturilor bancare, își păstrează valabilitatea. (...)

84. Nu ar putea fi primită interpretarea potrivit căreia obligațiile terțului poprit, valabile pe durata suspendării executării, de a nu efectua nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate până la momentul suspendării executării și cea de menținere a indisponibilizării nu ar privi și sumele ce au creditat contul debitorului poprit între intervalul înființării popririi și cel al suspendării urmăririi silite prin poprire bancară, având în vedere că indisponibilizarea se consumă succesiv, în temeiul aceleiași adrese de înființare a popririi, la data fiecărei alimentări a contului pe care debitorul îl are deschis la instituția de credit. (...)

85. În ceea ce privește însă intervalul ulterior suspendării urmăririi silite prin poprire, dat fiind efectul esențial al oricărei suspendări de executare de a opri temporar executarea silită în stadiul în care se află, rezultă că nu se poate admite că executarea silită ar putea continua dintr-un anumit punct de vedere (indisponibilizarea de către terțul poprit și a încasărilor viitoare în contul debitorului poprit), iar din alt punct de vedere, că executarea este stopată - doar referitor la obligațiile stabilite de lege în sensul celor prevăzute de art. 787 din Codul de procedură civilă. (...)

89. Prin urmare, în absența unor dispoziții legale exprese în acest sens, nu se pot recunoaște efecte parțiale ale măsurii suspendării urmăririi silite prin poprire, contrare celor prevăzute de art. 701 alin. (3) din Codul de procedură civilă. (...)

94. În sfârșit, în sensul aceleiași interpretări sunt și dispozițiile art. 223 alin. (4) și (6), precum și cele ale art. 236 alin. (17) din Legea nr. 207/2015.

95. În materia executării creanțelor bugetare și fiscale legiuitorul a adoptat o soluție mai detaliată și extrem de clară cu privire la efectul suspendării executării silite prin poprirea bancară. (...)

98. Mecanismul măsurii suspendării executării silite prin poprire trebuie să funcționeze în mod identic indiferent de calitatea creditorului, cu atât mai mult cu cât cele două proceduri de executare silită - de drept comun și fiscală - ar putea fi alăturate, date fiind prevederile art. 783 alin. (8) din Codul de procedură civilă: "După înființarea popririi, orice alt creditor al debitorului poprit va putea să poprească aceeași creanță până la eliberarea sau distribuirea sumelor rezultate din poprire, cu respectarea dispozițiilor art. 787.", situație în care s-ar putea afla organul fiscal, prin intermediul executorului fiscal, pentru executarea unei creanțe bugetare ori fiscale.

99. Într-un astfel de caz s-ar putea ajunge ca un debitor urmărit pentru obligații bugetare ori fiscale sau, după caz, pentru obligații civile să beneficieze sau nu de suspendarea măsurilor de indisponibilizare a sumelor/încasărilor viitoare, în funcție de autoritatea care a dispus înființarea popririi și, respectiv, măsura suspendării (fie executorul fiscal - în procedura fiscală, fie instanța de executare sau executorul judecătoresc - în procedura de drept comun)".

Așadar, ICCJ a analizat instituția popririi bancare, statuând că suspendarea executării silite produce efecte asupra acesteia, exact cum produce efecte asupra oricărei măsuri de executare. Această concluzie este firească - suspendarea influențează actele de executare silite valabile - însă nu prezintă legătură cu prezenta cauză în care (i) executarea nu se realizează prin poprire, (ii) executarea silită nu este suspendată și (iii) chiar dacă ar fi suspendată, această jurisprudență nu are legătură cu fondul suspendării, întrucât nu privește limitele temporale ale suspendării, despre care pretinde Euroasia și Enertech că ar fi neconstituționale.

3. Se afirmă în mod nelegal și netemeinic că limitarea temporală a suspendării executării silite încalcă liberul acces la justiție, pentru că suspendarea executării silite și suspendarea hotărârii executorii provizorii a primei instanțe pot fi analiza dacă partea interesată de suspendare achită cauțiuni separate

Prealabil oricăror analize a inadmisibilității cererii, urmează a se constata că XXXXXX și XXXXXX asimilează greșit instituțiile juridice una alteia. Apelantele confundă măsura suspendării executării silite (art. 719 C.proc.civ.) cu măsura suspendării efectelor hotărârii executorii de primă instanță pronunțată de instanța de executare în contestația la executare (art. 450 C.proc.civ.) și măsura suspendării provizorii a efectelor hotărârii primei instanțe până la soluționarea cererii de suspendare, pe calea ordonanței presedintiale.

Deopotrivă, deși citează în cuprinsul cererii, considerentele ÎCCJ din Decizia RIL nr. 26/2016, XXXXXX și XXXXXX refuză să accepte că instanțe de fond sunt atât prima instanță, cât și instanța de apel, iar nu doar prima instanță.

În continuare, în ce privește pretinsa încălcare a liberului acces la justiție, indicăm chiar jurisprudenta constituțională indicată de apelante, cu precădere Decizia CCR nr. 619/2014.

Prin această din urmă decizie, instanța de contencios constituțional a statuat expres următoarele:

15. Astfel, prin Decizia nr. 15 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 150 din 27 februarie 2008, Curtea a statuat că instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. (...)

17. Curtea a constatat că, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul ordinar este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție, instituirea cauțiunii nu aduce nicio atingere principiului constituțional pretins a fi încălcat. (...)

18. De asemenea, în legătură cu problema cauțiunii, Curtea a reținut, prin raportare la dispoziții legale similare, că jurisprudenta sa este în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat în Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza Z și alții împotriva Marii Britanii, paragraful 93, că liberul acces la justiție "nu este absolut și că el poate fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni judicatum solvi, [...]". Important este ca aceste restrângeri să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proportionalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (Decizia nr. 51 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 24 martie 2010).

19. În ceea ce privește pretinsa inegalitate între debitor și creditor, ca urmare a faptului că debitorul trebuie să plătească o cauțiune pentru a se judeca cererea sa de suspendare a executării silite, iar creditorul are dreptul de a-și recupera eventualul prejudiciu care i s-a pricinuit în ipoteza respingerii contestației la executare silită, se constată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, în măsura în care reglementările deduse controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.291 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 811 din 16 noiembrie 2011).

20. Cât privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, Curtea a constatat că instituirea unei cauțiuni nu aduce atingere principiului constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată. Procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, acestea având posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației la executare și desființării titlului executoriu sau a executării

înseși, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare (Decizia nr. 1.004 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 19 septembrie 2011).

27. întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii sunt valabile în privința art. 718 alin. (2) și art. 1.061 din Codul de procedură civilă.

Apreciem că considerentele ÎCCJ din Decizia RIL nr. 8/2015 sunt (din nou) fără legătură cu prezenta cauză, căci privesc calea de atac împotriva soluției instanțelor asupra suspendărilor provizorii, iar nu statuează în vreun fel că odată plătită cauțiunea pentru suspendarea executării silită, aceasta nu trebuie plătită și pentru suspendarea efectelor hotărârii executorie provizorii.

Apreciem că fiecare cerere în instanță trebuie timbrată/ în legătură cu aceasta trebuie plătită cauțiune, atunci când legiuitorul a prevăzut astfel, conform jurisprudenței constante a Curții Constituționale.

Simplul fapt că debitorul formulează o cerere de suspendare și achită cauțiune, ulterior pierde contestația la executare și vrea să suspende, de această dată, hotărârea executorie provizorie, nu îi conferă dreptul să se prevaleze de prima cauțiune, întrucât cererea de suspendare reglementată de art. 450 C.proc.civ. este o cerere distinctă și în raport de aceasta, trebuie plătită o cauțiune distinctă.

Astfel cum rezultă din cele de mai sus, în ce privește motivarea excepției de neconstituționalitate și a cererii de sesizare, fie argumentele nu prezintă legătură cu cauza (ceea ce conduce la concluzia că însăși sesizarea un prezintă legătură cu cauza), fie există deja practică judiciară constituțională, prin care s-au tranșat pretensele probleme de constituționalitate supuse atenției Tribunalului București de către XXXXXX și XXXXXX.

În consecință, solicităm respingerea cererii ca inadmisibilă.

În subsidiar, în măsura în care instanța de judecată urmează să admită cererea de sesizare a CCR, solicităm formarea unui dosar asociat, având ca obiect această cerere de sesizare și pronunțarea asupra fondului cererii de apel.

6. PE FONDUL CAUZEI

Prealabil, reiterăm observațiile din cadrul dezbaterilor privind probatoriul administrat și care urmează a fi administrat, respectiv:

1. în primul rând, setul de înscrisuri depus de XXXXXX și XXXXXX nu prezintă relevanță cu obiectul cauzei - suspendarea executării silită, constând în acte de executare, relevante (poate) doar pentru instanța de executare;

2. în al doilea rând, înscrisul depus în ședință publică, pe emailul instanței, care nu ne-a fost comunicat nici măcar pe email (deși avocații au corespondat pe email pentru transmitere de înscrisuri, așa cum rezultă de la dosar) trebuie îndepărtat de la analiză, întrucât (i) nu face dovada vreunei legi străine, (ii) demonstrează rea-credință din partea apelantelor, (iii) este, din înțelegerea noastră, un extras de pe o pagină de Internet neautorizată și (iv) nu poate combate realitatea faptică și juridică demonstrată de KTE prin certificatul depus la termen, respectiv aceea că a ieșit din perioada de reorganizare.

În ce privește apelul XXXXXX și XXXXXX solicităm respingerea sa ca nefondat, iar în măsura în care instanța va considera că încheierea de respingere a suspendării nu este motivată suficient, să rejudece cauza și să mențină măsura, deci să respingă cererea de suspendare a apelantelor, pentru următoarele motive succinte:

1. în ce privește respingerea cererii de suspendare obligatorie, în mod corect prima instanță a respins această cerere, câtă vreme la dosarul cauzei se regăsesc titlurile executorii în baza cărora XXXXXX a demonstrat calitatea de creditor al XXXXXX și XXXXXX și a demarat executarea lor silită;

2. în ce privește respingerea cererii de suspendare facultative, la rândul său aceasta a fost respinsă în mod corect, câtă vreme nu există niciun motiv temeinic pertinent argumentat și probat de XXXXXX și XXXXXX pentru suspendare.

Mai precis, în ce privește netemeinicia cererii de suspendare obligatorie, amintim că:

(i) potrivit art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ., instanța investită cu o cerere de suspendare obligatorie pe motiv că înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu presupune o verificare formală, respectiv dacă înscrisul exhibit de creditor este sau nu un înscris care îndeplinește cerințele dispozițiilor art. 632 - 641 C.proc.civ. privind titlurile executorii;

(ii) dacă se constată că înscrisul este titlu executoriu, atunci orice cerere de suspendare fundamentată pe art. 719 alin. (4) pct. 1 C.proc.civ. este nefondată;

(iii) mai mult, în raport de afirmațiile din apelul XXXXXX și XXXXXX (nereiterate în cadrul dezbaterilor orale de la termenul din data de 17.06.2021) privind contractele de împrumut și de cesiune încheiate de XXXXXX cu împrumutătorul inițial, în baza cărora s-au încheiat titlurile executorii, exhibitate în acest litigiu, precizăm că:

a. acele înscrisuri sunt guvernate de dreptul coreean și nu prezintă relevanță efectivă în cauză, în raport de dispozițiile general obligatorii ale ÎCCJ din Decizia HP nr. 60/2017 (însă au fost depuse la dosar);

b. XXXXXX nu urmărește punerea în executare contractul de împrumut/ de cesiune, ci titlurile executorii - contractul de ipotecă depus la dosarul cauzei - guvernat de dreptul român, încheiat de chiar XXXXXX, XXXXXX și de societatea în cadru căreia dețin părți sociale și anume XXXXXX

c. nici criticile cu privire la limitele creanței XXXXXX nu trebuie reținute, din moment ce XXXXXX și XXXXXX nu au indicat preținsele clauze din Titlul Executoriu care stabilesc drept condiție a executării acestuia executarea altor contracte (precum Contractul de antrepriză) și, oricum, nu au probat în vreun fel susținerile privind preținsele neexecutări referitoare la aceste alte contracte.

Ca atare, solicităm menținerea ca legală și temeinică a soluției privind respingerea cererii de suspendare obligatorie, iar în măsura în care instanța de apel va anula încheierea atacată și va rejudeca această cauză, să dispună respingerea cererii de suspendarea obligatorie.

În continuare, în ce privește cererea de suspendare facultativă, așa cum am menționat anterior, nu au fost probate de către XXXXXX și XXXXXX preținsele motive temeinice de natură să conducă la suspendarea executării. Astfel, apreciem că se impune respingerea și a acestei cereri față de faptul că:

(i) Suspendarea executării silite este o măsură de excepție, care nu trebuie dispusă decât în situații excepționale, în acord cu jurisprudenta dezvoltată pe baza CEDO, cum în mod corect a reținut Judecătoria Sectorul X București în dosarul nr. XXXXXX (încheierea din data de 27.06.2019), având ca obiect contestația la executare și suspendarea executării silite privind tot pe XXXXXX și XXXXXX însă, de această dată, părțile sociale din cadrul societății XXXXXX, iar nu XXXXXX

Cu privire la motivele temeinice în sensul art. 719 alin. 1 C.proc.civ., instanța subliniază că sarcina probei revine contestatoarei, care nu a adus argumente concrete în susținerea cererii de suspendare a executării silite, cererea de suspendare a executării silite fiind neîntemeiate, din considerentele ce succed:

În primul rând, trebuie subliniat că, deși textul de lege intern nu definește ce se înțelege prin sintagma „motive temeinice”, raportat la art. 1 și 20 din Constituția României, instanța este chemată a realiza o interpretare conformă a standardului utilizat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materia executării silite, în aplicarea Art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (aplicabil executării silite în privința ambelor părți), cât și a Art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (aplicabil în privința

creditoarei). Ca atare, se are în vedere regula în materie, în sensul că executarea silită trebuie să respecte toate garanțiile în materie de termen rezonabil, astfel că suspendarea executării silite este și trebuie să rămână o măsură absolut excepțională, aptă a fi adoptată doar în situații de o gravitate semnificativă, executarea silită impunându-se a se realiza cu maximă celeritate (a se vedea* pentru dezvoltări., hotărârea Zappia împotriva Italiei, 26 septembrie 1996, par 1&-22).

Totodată, în mod evident, contrar susținerilor contestatoarei, în cadrul acestei proceduri nu se pot analiza aspecte legate de fondul contestației la executare, cum ar fi legalitatea executării silite, raportat la lipsa calității de titlu executoriu, de natura celor invocate în cererea introductivă, Concluzia rezulta implicit, pe de-o parte, din regula sus-expusă, obligatorie pentru statele membre ale Consiliului Europei și, pe de alta parte, din obiectul și finalitatea diferită a cererii de suspendare a executării silite în raport de contestația la executare. Altfel spus, suspendarea executării silite este o măsură care se raportează la situația personală a debitorului, respectiv aptitudinea de a-i fi creat un prejudiciu iremediabil/dificil de reparat, situație ce trebuie evaluată, în mod evident, și din perspectiva urgenței.

Așa fiind, ne prevalăm de această jurisprudenta relevantă și de jurisprudenta convențională (cauza Zappia împotriva Italiei) în sensul demontării afirmațiilor XXXXXX și XXXXXX în sensul că suspendarea reprezintă un drept al debitorului. Această afirmație este greșită.

Suspendarea trebuie analizată de instanța de judecată în lumina specificității instituției, respectiv a caracterului său excepțional.

Calitate XXXXXX de societate coreeană și faptul că se afla la momentul inițierii demersului executiv în discuție în procedura de reabilitare nu constituie per se motive temeinice; în primul rând, faptul că XXXXXX este o societate de origine coreeană, iar nu română nu constituie un motiv temeinic pentru temporizarea executării silite.

În al doilea rând, așa cum am demonstrat prin înscrisul depus la ultimul termen de judecată, XXXXXX nu se mai află în procedură de reorganizare.

În fine, precizăm și că XXXXXX și XXXXXX au cunoștință de extrasul din Registrul competent al Tribunalului XXXXXX, Sucursala XXXXXX, Departamentul înregistrare privind schimbarea denumirii XXXXXX, câtă vreme acesta a fost depus începând cu luna aprilie în toate dosarele KTE, aflate pe rolul instanțelor de judecată.

XXXXXX și XXXXXX nu au probat în niciun mod prevăzut de lege pretinsul prejudiciu pe care l-ar suferit dacă nu s-ar suspenda executarea silită.

Mai mult, urmează a se constata că executarea silită nu a fost suspendată, iar XXXXXX și XXXXXX nu au suferit niciun prejudiciu.

Dimpotrivă, apelantele au încercat să tergiverseze cât de mult posibil judecarea prezentei cauze prin formularea de cereri intempestive și vădit inadmisibile, la fiecare dintre termenele de judecată dispuse în cauză.

De asemenea, reiterăm (astfel cum am susținut și prin întâmpinare) că legiuitorul român a prevăzut un remediu pentru situația în care se constată că un debitor a fost executat în mod nelegal și anume întoarcerea executării silite.

Se omite și faptul că XXXXXX, în calitate de creditor al XXXXXX și XXXXXX este interesat nu de fraudarea intereselor acestora/ de blocarea activității acestora și a XXXXXX XXXXXX, ci de prosperarea acestora. În mod evident, orice lipsa de fonduri a apelantelor se va reflecta în situația XXXXXX în sensul că nu ne vom putea recupera datoria pe care o executăm, ceea ce, în mod evident, nu este în interesul societății.

În fine, menționăm și concluziile Judecătoriei Sectorul X București, din dosarul nr. XXXXXXXXXXXX (încheierea din data de XXXXXX), prin care s-a reținut că nici caracterul semnificativ al creanței și nici dificultățile economice potențiale nu constituie „motive temeinice” în sensul art. 719 C.proc.civ. sau al CEDO.

În prezenta cauză, argumentul învederat de către debitoare privind caracterul semnificativ al creanței și dificultățile economice inerente nu se subsumează unor asemenea motive, cât timp este un argument general valabil în cazul oricărei executări silite, validarea unui asemenea argument riscând a conduce la anihilarea garanțiilor derivate din Alt, 1 Protocolul nr. 1 al CoEDO în privința creditoarei.*

Referitor la al doilea motiv invocat - dificultatea unei eventuale întoarceri a executării silite, în ipoteza admiterii contestației - în ipoteza în care acesta s-ar aprecia ca întemeiat, s-ar conduce la concluzia că, ori de câte ori se execută silit părți sociale, se impune a fi suspendată executarea silită, ceea ce, din nou, nu corespunde scopului și finalității suspendației executării silite, ca măsură absolut excepțională. Altfel spus, argumentele invocate de contestatoare reprezintă, în esență, susțineri abstracte, nefiind indicate motive legale de situația personală concretă, apte a forma convingerea instanței, în sensul că executarea silită creează un prejudiciu iremediabil sau dificil de reparat și a justifica suspendarea executării silite în prezenta procedură.

În raport de argumentatele sintetizate mai sus și de cele expuse, pe larg, în actele procesuale de la dosarul cauzei, solicităm menținerea ca legală și temeinică a soluției de respingere a cererii XXXXXX și XXXXXX de suspendare provizorie a executării silite ce formează obiectul dosarului executiional nr.49/2019.

În concluzie și în raport de toate argumentele mai sus dezvoltate, solicităm instanței să respingă cererea de sesizare a ICCJ, noua cerere de suspendare și cererea de sesizare a CCR ca inadmisibile și, pe fond, să respingă apelul XXXXXX și XXXXXX și să mențină soluția de respingere a cererilor de suspendare a executării silite ca nefondate.”

Analizând actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În ceea ce privește cererea de sesizare a I.C.C.J. pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, tribunalul reține că potrivit art. 519 C.proc.civ.: „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, din interpretarea dispozițiilor citate rezultă următoarele condiții de admisibilitate pentru sesizarea I.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

- existența unei chestiuni de drept;
- problema de drept să se ridice în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unui complet de judecată al Î.C.C.J., al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea acesteia să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care aceasta se ridică;
- chestiunea de drept să fie nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește interpretarea prevederilor art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ., tribunalul reține că de modalitatea de interpretare a acestui text legal depinde soluționarea apelului declarat împotriva încheierii prin care a fost respinsă cererea de suspendare a executării silite, că tribunalul soluționează respectivul apel în ultimă instanță, așa cum rezultă din cuprinsul prevederilor art. 719 alin. (6) C.proc.civ. și că până în prezent Î.C.C.J. nu a soluționat un recurs în interesul legii care să aibă acest obiect.

De asemenea, chiar dacă textul legal menționat nu a intrat în vigoare recent, având în vedere că tribunalul nu a identificat o practică judiciară cristalizată cu privire la modalitatea de interpretare a acestui text legal, nu se poate aprecia că problema de drept cu privire la care se solicită sesizarea I.C.C.J. nu ar fi nouă.

În același cadru, tribunalul, văzând și susținerile părților, apreciază că textul legal menționat este susceptibil de a fi interpretat în mod neunitar de către instanțele de judecată, în ceea ce privește verificările pe care instanța de judecată le poate efectua pentru a constata incidența prevederilor art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ.

În ceea ce privește modalitatea de interpretare a prevederilor art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ., în contextul pronunțării de către I.C.C.J. a deciziei în interesul legii nr. 2/2021, precum și interpretarea sintagmelor „alte cereri privind executarea silită” și „instanță competentă”, prevăzute de art. 719 alin. (1) C.proc.civ., tribunalul reține că de soluționarea acestor probleme de drept depinde atât soluționarea apelului formulat împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare a executării silite, cât și soluționarea cererii de suspendare a executării silite formulate direct în etapa procesuală a apelului.

Tribunalul soluționează apelul formulat împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare a executării silite și cererea incidentală formulată direct în apel prin care s-a solicitat suspendarea executării silite în ultimă instanță, așa cum rezultă din cuprinsul prevederilor art. 719 alin. (6) C.proc.civ..

De asemenea, tribunalul constată că Î.C.C.J. nu s-a pronunțat până în prezent, printr-un recurs în interesul legii, asupra problemelor de drept menționate.

Totodată, tribunalul reține că problemele de drept indicate sunt noi, întrucât acestea au fost generate de decizia în interesul legii nr. 2/2021, prin care I.C.C.J. a stabilit următoarele: „În interpretarea și aplicarea sintagmei „până la soluționarea contestației la executare” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.”

În același cadru, tribunalul, văzând și susținerile părților, apreciază că probleme de drept menționate pot fi soluționate în mod neunitar de instanțele de judecată, decizia în interesul legii nr. 2/2021 putând să determine, în practica judiciară, interpretări divergente ale noțiunilor analizate.

În aceste condiții, tribunalul apreciază că sunt îndeplinite condițiile impuse de art. 519 C.proc.civ. pentru sesizarea I.C.C.J., fiind necesară intervenția instanței supreme pentru a preveni crearea unei jurisprudențe neunitare.

În ceea ce privește punctul de vedere al instanței cu privire la problemele de drept dezbătute, tribunalul apreciază că art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ. nu poate fi interpretat decât având în vedere faptul că, în cadrul procedurii de suspendare a executării silite, instanța nu analizează fondul cauzei, ci efectuează exclusiv o verificare formală pentru a stabili dacă există motive temeinice care să justifice suspendarea executării silite.

Așadar, tribunalul consideră că, în interpretare art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ., instanța va efectua exclusiv o verificare formală pentru a stabili dacă hotărârea sau înscrisul care se execută reprezintă titlu executoriu.

De asemenea, întrucât decizia în interesul legii nr. 2/2021 pronunțată de I.C.C.J. nu distinge cu privire la acest aspect, tribunalul apreciază că aceasta se aplică indiferent de motivul pentru care se dispune suspendarea executării silite.

Mai exact, chiar dacă suspendarea executării silite se obține în temeiul art. 719 alin. (4) pct. (1) C.proc.civ., respectiva suspendare a executării silite va produce efecte juridice până la soluționarea contestației la executare în primă instanță.

Totodată, în ceea ce privește sintagmele „alte cereri privind executarea silită” și „instanță competentă”, prevăzute de art. 719 alin. (1) C.proc.civ., tribunalul constată că

decizia în interesul legii nr. 2/2021 nu stabilește decât limitele temporale în care suspendarea executării silite își produce efectele juridice.

În aceste condiții, determinarea înțelesului respectivelor sintagme legislative nu se poate realiza decât prin raportare la prevederile Codului de procedură civilă.

Astfel, având în vedere că cererea de suspendare a executării silite este soluționată de judecătoria ca instanță de executare, așa cum rezultă din art. 651 alin. (1) și (3) C.proc.civ., tribunalul consideră că, după începerea executării silite instanța competentă pentru soluționarea cererii de suspendare a executării silite nu poate fi, în primă instanță, decât judecătoria, neexistând niciun temei de drept pentru a se considera că o atare cerere poate fi formulată, pentru prima dată, direct în calea de atac.

De asemenea, sintagma „alte cereri privind executarea silită” nu poate viza calea de atac exercitată împotriva soluției pronunțate cu privire la suspendarea executării silite, întrucât, prin ipoteză, o cale de atac nu poate fi calificată ca reprezentând o cerere distinctă care vizează executarea silită, ci exclusiv ca un mijloc procesual prin care partea nemulțumită critică soluția pronunțată de prima instanță cu privire la cererea de suspendare a executării silite.

Prin urmare, pentru considerentele expuse, tribunalul va admite cererea de sesizare a Î.C.C.J. pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și va sesiza Î.C.C.J. cu problemele de drept invocate de apelantă.

În ceea ce privește cererea de sesizare a Curții Constituționale a României, tribunalul reține că potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992: „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”

Astfel, tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile impuse de textul legal anterior citat, având în vedere că excepția de neconstituționalitate vizează prevederile unei dispoziții dintr-o lege (art. 719 alin. 1 din Legea nr. 134/2010) în vigoare, că excepția de neconstituționalitate a fost invocată în fața unei instanțe judecătorești (Tribunalul București) și că modalitatea de interpretare a prevederilor art. 719 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în lumina deciziei în interesul legii nr. nr. 2/2021, influențează în mod direct silogismul juridic pe care instanța de judecată trebuie să îl realizeze pentru a stabili limitele temporale în care suspendarea executării silite își produce efectele juridice și, implicit, pentru a soluționa prezenta cauză.

Opinia instanței de judecată cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată este în sensul că art. 719 alin. (1) C.proc.civ., în interpretarea dată acestor prevederi legale prin decizia în interesul legii nr. 2/2021 pronunțată de Î.C.C.J., nu este neconstituțional, criticile de neconstituționalitate invocate neputând fi reținute.

Această concluzie se impune întrucât legiuitorul a urmărit ca suspendarea executării silite să își producă efectele până la momentul soluționării contestației la executare în primă instanță, având în vedere că respectiva soluție se pronunță asupra fondului cauzei ca urmare a analizării întregului probatoriu.

Mai exact, legiuitorul a urmărit să acorde eficiență soluției pronunțate de prima instanță în urma analizării întregului probatoriu prin raportare la soluția pronunțată de instanță, în urma unei analizări formale a motivelor invocate, asupra cererii de suspendare a executării silite, limitând, în mod just, producerea efectelor juridice ale suspendării executării silite până la momentul soluționării contestației la executare în primă instanță.

Că aceasta a fost intenția legiuitorului rezultă și din faptul că legiuitorul a înțeles să confere caracter executoriu încheierii pronunțate de instanță cu privire la contestația la executare, așa cum rezultă din art. 651 alin. (4) C.proc.civ.

Mai clar, dacă hotărârea de suspendare a executării silite ar produce efecte juridice până la momentul soluționării definitive a contestației la executare, caracterul executoriu al hotărârii pronunțate în primă instanță asupra contestației la executare ar rămâne lipsit de orice efect juridic, acest fapt neputând fi admis, întrucât ar fi contrar chiar voinței legiuitorului.

Astfel, soluția legiuitorului este pe deplin justificată și nu este de natură a afecta dreptul contestatorului de acces la justiție.

De asemenea, nu se poate reține o discriminare a contestatorului prin raportare la creditorul urmăritor, așa cum au arătat apelantele, întrucât cele două situații juridice invocate nu sunt identice sau similare, având în vedere că executarea silită efectuată în temeiului Codului de procedură fiscală prezintă un regim juridic special prin raportare la executarea silită reglementată de Codul de procedură civilă.

În același sens, eventuala parcurgere a procedurii prevăzute de art. 450 C.proc.civ. de către contestator nu ridică probleme de neconstituționalitate, întrucât această procedură judiciară prin care se poate obține suspendarea executării unei hotărâri judecătorești este complet diferită și se fundamentează pe alte motive decât cele avute în vedere de legiuitor prin reglementarea suspendării executării silite, fiind firesc, în concepția Codului de procedură civilă, să fie necesară parcurgerea procedurii menționate pentru a se putea eventual obține suspendarea executării încheierii pronunțate asupra contestației la executare.

Mai clar, procedura prevăzută de art. 450 C.proc.civ. este aplicabilă tuturor hotărârilor executorii, iar nu doar în situația contestației la executare, neputându-se reține, în aceste coordonate, că procedura menționată ar fi aplicabilă suplimentar doar în materia contestației la executare, așa cum susține apelanta, având în vedere și că legiuitorul nu a urmărit ca suspendarea executării silite să producă efecte juridice până la momentul soluționării definitive a contestației la executare, pentru motivele anterior reținute.

Prin urmare, instanța admite cererea de sesizare a C.C.R. și va dispune sesizarea C.C.R. cu excepția de neconstituționalitate a art. 719 alin. (1) C.proc.civ., în interpretarea dată acestor prevederi legale prin decizia în interesul legii nr. 2/2021 pronunțată de Î.C.C.J. în raport cu prevederile art. 1 alin. 3, 4 și 5, art. 11 alin. 1 și 2, art. 20, art. 21 alin. 1, 2, și 3, art. 53 alin. 2, art. 124, art. 126 alin. 3 și art. 142 alin. 1 din Constituția României raportat la art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, în temeiul art. 520 alin. (2) C.proc.civ., instanța va suspenda judecarea apelului și a cererii de suspendare a executării silite formulate în apel până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, dosarul nr. 10415/300/2019 urmând a fi înaintat Judecătoriei Sectorului 2 București în vederea judecării contestației la executare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea de sesizare a Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, formulată de apelantele XXXXXX cu sediul în XXXXXX str. XXXXXX, înregistrată la registrul comerțului sub nr. XXXXXX, având CUI XXXXXX și XXXXXX, cu sediul în XXXXXX str. XXXXXX, înregistrată la registrul comerțului sub nr. XXXXXX, având CUI XXXXXX ambele cu sediul ales la XXXXXX împotriva încheierii de suspendare din data de 10.10.2019 pronunțată de Judecători Sectorului 2 București în dosarul nr. 10415/300/2019/a1 în contradictoriu cu intimata XXXXXX cu sediul în XXXXXX, înregistrată la XXXXXX, cu sediul ales la XXXXXX.

Dispune sesizarea Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiunilor de drept invocate de apelante:

„1) interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC, sub aspectul lămuririi sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se executa nu este, potrivit legii, executoriu”, respectiv limitele verificării pe care instanța de judecată este obligată să o facă pentru verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite, respectiv:

- dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC este limitată la o verificare pur formală a exhibării unui înscris căruia îi este conferit prin lege cu titlu general caracterul de titlu executoriu;
- sau dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. 4 pct. 1 NCPC implică și o pipăire a aspectelor circumstanțiale, dincolo de verificarea pur formală a exhibării unui înscris căruia legea îi recunoaște caracterul de titlu executoriu, aspecte care ar susține existența derulării unei executări peste limitele titlului executoriu - se urmărește satisfacerea unei altei creanțe decât cele cuprinse în titlul executoriu, se urmăresc alte bunuri decât cele aduse în garanție, există incidente care ar duce la înlăturarea caracterului executoriu al acestuia - de exemplu prescripția.

2) Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 719 alin. 4 NCPC, respectiv a limitelor în care suspendarea obligatorie a executării silite produce efecte, în sensul dacă:

- Suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. 4 NCPC este supusă aceluiași limitări temporale ca suspendarea facultativă dispusă în temeiul art. 719 alin. 1 NCPC, în interpretare și aplicare stabilită prin Decizia nr. 2/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, în sensul că produce efecte până la soluționarea în prima instanță a contestației la executare;
- Sau suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. 4 NCPC, în considerarea gravității motivelor pentru care poate fi dispusă, nu este supusă aceluiași limitări temporale ca suspendarea facultativă, efectele acesteia producându-se până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

3) Interpretarea și aplicarea sintagmei „altei cereri privind executarea silite” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, respectiv dacă soluționarea apelului formulat împotriva hotărârii primei instanțe cu privire la contestația la executare se circumscrie noțiunii de „altă cerere privind executarea silite”, fiind admisibilă astfel formularea unei cereri de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă,

4) Subsecvent problemei de drept de la punctul 3) - interpretarea și aplicarea sintagmei „instanța competentă” din cuprinsul art. 719 alin. 1 NCPC, respectiv dacă cererea de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației, se poate formula în calea de atac formulată împotriva soluției pronunțate în contestația la executare sau în calea de atac formulată împotriva soluției pronunțată cu privire la suspendarea executării silite.”

Admite cererea de sesizare a C.C.R. în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 719 alin. (1) C.proc.civ., în interpretarea dată acestor prevederi legale prin decizia în interesul legii nr. 2/2021 pronunțată de I.C.C.J. în raport cu prevederile art. 1 alin. 3, 4 și 5, art. 11 alin. 1 și 2, art. 20, art. 21 alin. 1, 2, și 3, art. 53 alin. 2, art. 124, art. 126 alin. 3 și art. 142 alin. 1 din Constituția României raportat la art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În temeiul art. 520 alin. (2) C.proc.civ. suspendă judecarea apelului și a cererii de suspendare a executării silite formulate în apel până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Înaintează dosarul nr. 10415/300/2019 Judecătoriei Sectorului 2 București în vederea judecării contestației la executare.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, XXXXXX.

Președinte,

Judecător,

Grefier ,

Red.jud. /Tehnored. /4 ex./20.09.2021

Judecătoria Sectorului 2 București – dosar nr.

Judecător fond –

Comunicat

Ex.

29 Iulie 2021